

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre
de la UCIP

Catalunya Cristiana

"El que sent una aversió
preconcebuda per les
lleis eclesiàstiques
no té vertader sentit
de l'Església, i el qui creu
fer progressar l'Església
enderrocant les
estructures del seu edifici
espiritual, doctrinal,
ascètic, disciplinar,
pràcticament enderroca
l'Església, accepta
l'esperit negatiu del
qui deserta d'ella i del qui
no l'estima."

Director:
Joan E. Jarque i Jutglà

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any IV N.º 189

Setmana del 8 al 14 de maig del 1983

50 Ptes.

afinant

Un gest "ritual"

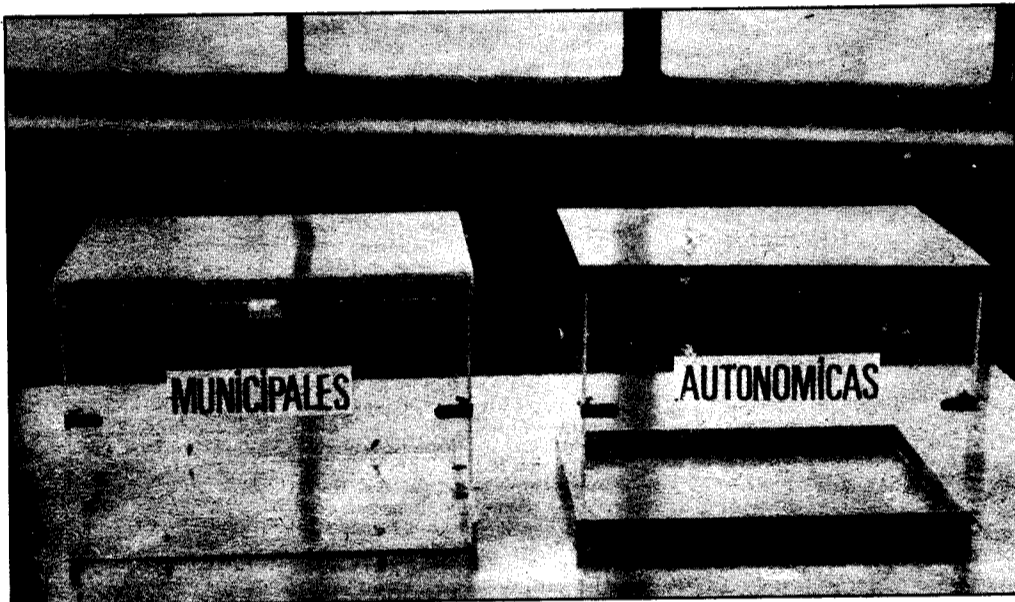
Dipositar una papereta en una urna pot semblar un acte intranscendent i fins i tot inútil. A molts ciutadans —massa!— els costa d'aplicar al vot allò que prou bé saben i apliquen a altres ordres de la vida: "de mica en mica s'omple la pica"...

El vot humil i necessàriament únic de cada ciutadà no sols és útil i important. És com una mena de ritu. El gest aparentment banal i tota la mecànica organitzativa i estadística que el possibilita i el valora són els vehicles de quelcom "misteric": El ciutadà, sense cap més títol que el de ser "una persona humana" és consultat pel "poble" i pel fet de donar el seu parer lliure i responsable participa en el "joc sagrat" d'acceptar honestament i de bon grat que, fins a les pròximes eleccions, governin "la cosa comuna"... o els que ell ha votat o els que han votat d'altres, si són majoria.

Joan E. Jarque i Jutglà

Per un vot recte y objectiu

Conèixer els programes i les persones

Aquest diumenge, estem cridats a emetre el vot pels nous ajuntaments del país. Anar a votar és un gest noble i bonic. Votar, per altra banda, és un dret i alhora, una obligació. Caldrien raons molts greus per a aconsellar l'abstenció. Des d'una perspectiva cristiana el punt de referència més important pel ciutadà és la consciència d'assolir el bé comú, que ha de posar l'accent —quan es tracta sobretot d'eleccions municipals— en les necessitats de cada ciutat, vila, poble o sector de barri. I entre aquestes necessitats, són primeres les que afec-

ten les persones i després les coses.

El doctor Jubany, arquebisbe de Barcelona, en glossa de la qual en fem referència en el número passat de CATALUNYA CRISTIANA, considera que els dos grans valors del bé comú que ha d'exercir l'autoritat són la justícia i la veritat que, traduïdes en l'administració de la cosa pública, es manifesten en la honradesa i en el sentit de responsabilitat i imparcialitat.

Que el bon seny ens ajudi en un moment prou important per la vida dels nostres municipis.

Salvador Espriu:

"Voldria morir dins l'Església catòlica"

BÀRCELONA.— "Voldria morir dins l'Església catòlica. Vaig ser batejat en ella, encara que no practico cap religió. Però voldria morir dins l'Església catòlica, recordant la meua mare que fou religiosa i una dona extraordinària en tot sentit."

Aquestes han estat les paraules textuais de Salvador Espriu en el programa "Tot plegat" que dirigeix Àngel Casas. L'entrevista al nostre gran poeta la setmana passada la féu Ricard Fernández Déu, en l'últim quart del susdit programa. La declaració d'Espriu és tan íntima i respectuosa que qualsevol comentari podria banalitzar-la. Amb tot, un home que ha estat sempre honest en la seva vida, en els seus escrits i, sobretot, en el respecte a les persones, ja viu en la llei evangèlica. I si tenim en compte el gran do de la humilitat del poeta —que en el programa es confessa com a "persona de mal geni, encara que poques vegades"—, creiem que "no està lluny del Regne de Déu".

Francesc Gamissans

sumari

6

MARE I MESTRA
Joan Pau II, a un grup de professors: "El mestre cristià ha de ser un formador de consciències".

9 i 11

CATALUNYA
Girona: "Mundus Serrescit", una peça teatral en una Església d'Olot.
Vic: Nou impuls de la Pastoral de Joventut.

26

MISCELLÀNEA
Les noves veus de la cançó.

CENTRALS

Missioneres Franciscanes: Cent anys de presència al Marroc.

El cardenal Willebrands, a la presa de possessió de monsenyor Torrella

TARRAGONA.— Segons que ha pogut saber CATALUNYA CRISTIANA de fonts fidedignes, el cardenal Johannes Willebrands, president del Secretariat per a la Unió dels Cristians, primat de l'església holandesa, assistirà el diumenge dia 12 de juny a la presa de possessió de monsenyor Torrella com a arquebisbe de Tarragona, acompanyant a tots els prelats catalans.

L'assistència del cardenal Willebrands s'explica pel fet que monsenyor Torrella era fins al moment de la seva nominació com a prelat de l'arquebisbat tarragoní, vicepresident del dit Secretariat, sota les ordres directes del cardenal holandès. Una profunda i fraternal amistat unia, a més a més, ambdós pastors.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

**Catalunya
Cristiana**

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Nom i cognoms .....

Adreça .....

Població ..... D.P. ....

Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.

Incloc un taló barrat per aquest import.

Prego al Banc / Caixa .....

Agència .....

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a

nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º .....

Lloc ..... Data .....

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:

Redacció i administració:

C/. València, 244, 2on. Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2784 - 2805

L'OBRA CULTURAL DE LA CAIXA DE PENSIONS PRESENTA

VI FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA

BARCELONA
MAIG 1983

Queden sis concerts

Dilluns, dia 9 de maig, a les 21,30 h.

Capella de Santa Àgata

**DANSES I VARIACIONS EN ELS
SEGLES XVI I XVII**

M.ª LLUÏSA CORTADA

Obres de Cabezón, Farnaby, Philips, Bryrd,
Dowland, del Milà, Narváez, Cabanilles i anònims.

Dimarts, dia 10 de maig, a les 21,30 h.

Saló del Tinell

"ANTIQUA VERSUS NOVA"

(polèmica medieval sobre la música)

Escenificació de la polèmica entre "Antics" i "Moderns" a l'edat mitjana

STUDIO LAREN D'AMSTERDAM

Obres de N. Balbulus, G. Machaut, J. Vaillant, B. de
Cluni, P. des Molins i anònims (s. XIII-XIV).

Dimecres, dia 11 de maig, a les 21,30 h.

Capella de Santa Àgata

**INFLUÈNCIA ITALIANA EN LA
MÚSICA ALEMANYA**

JOSE LUIS GONZALEZ URIOL

Obres de Frescobaldi, A. i D. Scarlatti, Pachelbel,
Händel.

Dijous, dia 12 de maig, a les 21,30 h.

Saló del Tinell

"LE PARNASSE FRANÇAIS"

MUSICA ANTIQUA KÖLN

Obres de Buffardin, Leclair, Blavet, Quentin,
Corrette.

Dilluns, dia 16 de maig, a les 21,30 h.

Capella de Santa Àgata

**BACH I LA VELLA ESCOLA
CENTREUROPEA**

PABLO CANO

Obres de Sweelinck, Froberger, Poglietti, Muffat,
Kuhnau, Böhm, Fischer, Bach.

Dimarts, dia 17 de maig, a les 21,30 h.

Saló del Tinell

**MÚSICA A LES CORTS
D'ANGLATERRA I D'ESPANYA**

**LANDINI CONSORT
HILLIARD ENSEMBLE**

Director: John Bryan

Obres de Cornish, Henry VIII, Cornago, Alonso,
Urreda, F. de la Torre, Esquivel, Lobo, de Vivanco i
anònims.

Venda de localitats a les taquilles del Palau, de 17 a 21 h. inclosos
dissabtes. (Els dies dels concerts, a la Plaça del Rei, des de les 19 h.)
Servei d'informació de l'Obra Social de la Caixa de Pensions, Pau Claris,
81, tel. 301 93 00, Palau de la Música Catalana, tels. 301 11 04 -
302 09 95.

CAIXA DE PENSIONS

Obra Social

CULTURAL

editorial

¿Crisi de què?

No direm res de nou als nostres lectors si els parlem de la llarga crisi econòmica en què està submergit el món occidental. Crisi de la qual cada any ens diuen que serà l'últim... des de fa massa anys perquè ens ho creguem. Que ningú no se sobresalti. No ens ficarem pas en un terreny que no és el nostre i que reconeixem que demana coneixements tècnics i estadístics acurats per dir-ne quelcom assenyat i en què més d'un expert s'hi extravia.

Ara bé, com a simples ciutadans contribuents i, ai l'as, consumidors pensem que tenim dret a dir-hi la nostra. I tal com ens escau, ho farem des del punt de vista de la reflexió cristiana. La festa de sant Josep obrer, celebrada el passat diumenge, —festa que malda per anar il·luminant el món conflictiu de les relacions laborals amb la llum de l'Evangelí—, ens dona motiu i ens encoratja a fer-ho.

La primera cosa creiem que caldria fer és desllindar els límits i l'abast humà, de la crisi econòmica de la qual es parla. Des d'una òptica literalment "catòlica", és a dir universal ¿no s'hauria de parlar més aviat d'una "crisi econòmica del món occidental", o millor encara "del nostre món ric"? Els pobles que púdicament anomenem del "tercer món" també la deuen sentir de retop aquesta crisi, puix que tant pesa la nostra minoria benestant sobre els dos terços de la humanitat afamada. Però aquesta crisi econòmica no és la seva, és la nostra. Aleshores, ¿no errarem molt d'osques si diem que el que està de debò en crisi no és tant l'economia com "el nostre mode de viure consumístic" i dilapidador?

S'ha dit, des de tribunes més autoritzades que aquesta, que la nostra civilització l'hem basada sobre el "posseir" que sobre el "ser". No raurà aquí la causa profunda del desgavell econòmic i social del nostre món?

No pretenem pas indicar la solució miraculosa d'un afer tan complex. Però ja que hem escrit el mot, sí que creiem que quelcom de miraculós pot tenir el remei que els tècnics no troben. Si veritablement el món cristià —fa angúnia escriure-ho!— es decidís un bon dia a emprendre el treball segons l'Evangelí (Jesús i Josep en són un bon exemple) i a organitzar la vida econòmica, la pròpia en primer lloc i la pública fins on poguéssim, amb un veritable esperit inspirat per l'"opció per la pobresa", característica indefugible de l'ideal cristià, voleu dir que no s'aclariria una mica el fosc panorama del nostre vell món? Deixeu-nos-ho dir. Els qui tenim la sort de ser testimonis del viure quotidià de tantes comunitats contemplatives —i no es tracta pas d'un exemple exhaustiu— no ens podem estar de pensar que, almenys ells, no són pas els causants del desgavell de la nostra economia i que potser, calladament, hi aporten un principi de solució ben alligador per a tothom.

col.laboració

Opinions impopulars

Una pregària hindú

Estic condemnat a ser güelf per als gibel·lins i gibel·lí per als güelfs. Em sentia incòmode dins l'establishment en temps de Pius XII, tiranitzat pels mestres de cerimònies que us excomunicaven per una mitra no col·locada a temps a la testa d'un prelat. Després he estat i estic incòmode en l'establishment postconciliar, tiranitzat pels falsos progressistes (que són els mateixos mestres de cerimònies d'abans, o de la mateixa fusta), triomfalistes d'esquerra, perfectament simètrics a la beateria antiga (la del "Cantemos al amor de los amores"), però, a més, amb un oportunisme de camaleó; gent que repeteix les darreres paraules de moda per tal de no haver de reconèixer que no saben pensar.

Jo tracto (voldria que modestament) de caminar recte endavant; i miro amb un somriure com, els qui estaven a la meva dreta, han anat passant a la meva esquerra, i d'això en diuen ser "avançats" (cap a on, no ho sé); i encara espero veure, també somrient, com els qui estan a la meva esquerra, passen a la meva dreta així que la moda canviï, que canviarà. Deixem-ho. Vull parlar del Rosari; però calia aquest preàmbul perquè el lector se situés.

Chesterton deia que, si ens presentessin els apòstols com a xinesos ens resultarien més creïbles. I és que patim de vista cansada i ens cal l'exòtic per a despertar el nostre interès. Allò de sòlid i de bo, allò de poètic i de sedant, allò de profund i de bell que tenim davant nostre, no ho veiem. No veiem l'evident; i, en canvi, som atrets pel rebuscat. I som víctimes del terrorisme intel·lectual dels primers xerraires que se'ns presenten amb mots nous (no idees noves, sinó una retòrica nova, però sempre una retòrica), vinguts de qualsevol país estranger: Alemanya, Holanda, França... Quan aquest esperit nostre, de ramat, arriba al seu grau màxim, aleshores es produeixen a casa nostra aquells petits heretges de províncies (val a dir que poden ser comptats amb els dits d'una mà; però tenen els seus "fans", a part el seu clan), que redescobreixen l'arrianisme o el nestorianisme (d'estar per casa), ens serveixen heretgies d'importació llegides en llibres traduïts de l'alemany, i descobreixen la sopa d'all de l'heretgia. Aleshores, la beateria d'esqueres, perfectament simètrica a la de dretes d'abans, se sent cofoia: tenim fins i tot desviacionistes.

Bé, doncs, parlant del Rosari, crec que és molt bo que els laics preguin amb la Pregària de les Hores. Però crec que és molt imbècil d'haver tret (com ha estat fet) el Rosari a qui no dirà Vespres (i això es podria dir d'altres coses que, per complex, hem suprimit). ¿Per què no intentar, en comptes d'això, de mostrar el sentit profund (i, si voleu, també l'exotisme) del Rosari? Això, és cert, demana ser intel·ligent, espiritual, senzill; això exigeix esforç i pregària. Seguir la moda estrangera sense ni entendre-la, això ho pot fer qualsevol. Però en el primer està la gràcia!

Jo presentaria, per exemple, el Rosari, com una pregària vinguda de l'Índia, on un gurú repetia monòtonament, per tal d'establir-se en la contemplació, una breu pregària, passant entre els dits els nusos que havia fet en un

cordill. Veuríeu com el Rosari, aleshores, resultaria més atractiu. I és que ens passa com a aquell mariner anglès del qual també parla Chesterton: volia descobrir una nova terra i es féu a la mar. Després de molts dies de navegació, desembarcà en una terra meravellosa, nova, excitant; descobrí un país allora bell, serè i que feia somniar. ¿On era? Aquell mariner anglès acabava de descobrir Anglaterra. A nosaltres, pobres acomplexats, ens passa com a ell. No saben el que tenim. Hem de descobrir-ho de tornada, a fi que els apòstols ens semblin xinesos i el Rosari ens sembli hindú.

El Rosari és una pregària molt ben pensada. En primer lloc, és una pregària vocal, materialitzada per la nostra veu (alta o baixa, és igual); o el simple moviment dels llavis i això consolida la pregària i la objectiva. És també (això és important) una pregària materialitzada en part per un objecte que es toca: un enfilall de grans o de pinyols, acabat en una creu (desconfio d'aquestes rodets industrials que volen substituir l'antiga cadena). Una pregària que es fa tot fent córrer aquest enfilall amb els dits té un valor més d'objectivació, de fixació; quelcom que fa més deliberada la nostra pregària en exterioritzar-la (i això, malgrat les inevitables distraccions).

D'altra banda, el Rosari és alhora una combinació de diversos "misteris" o escenes de la vida de Crist a meditar i de la repetició monòtona d'avemaries. La monotonia és interessant. Hom la pot aprofitar de diverses maneres: les 50 avemaries, en ser repetides, poden ser considerades com formant una sola, gran, avemaria única, de manera semblant com al cinema no veiem la successió de "quadres" fixos que hi ha a la cinta de cel·luloide, sinó que, atès que aquesta va més depressa que les possibilitats de captació que té la retina, el que copsem és el moviment, una seqüència única, el desenvolupament d'un argument, tot i que a la cinta només hi ha vistes fixes. Aleshores, aplicant això al Rosari, en dir, per exemple, "pregueu per nosaltres, pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort", aquesta demanda pren una profunditat i una amplada especial, total, i el desig impregna la nostra ànima i crea en nosaltres un estat d'ànim de confiança en la Verge, que ens assistirà ara i aleshores, segur, per la seva bondat. Hom pot emprar també la monotonia de manera que, distanciant-se de la materialitat de les paraules, tingui un efecte d'endormiscament en Déu, d'atenció general a Ell, un abandonar-se a Déu com un cos s'abandona al mar que el sosté flotant. Aleshores, abandonat a Déu "qual piuma al vent", un corre l'aventura més meravellosa que pot imaginar. Però cal fer això no només com una experiència sensible o estètica, sinó arriscant-se tot sencer en Déu; una manera psíquica de dir sense paraules: "feu de mi el que us doni la gana" (amb la seguretat que serà meravellos), o allò de sant Agustí: "ure, seca, non parcas": "crema, talla, no perdonis res del que et fa nosa en el meu cor, del que tu no vols en mi". I Déu anirà desbrossant el nostre cor i el farà més innocent i més bo.

Passa a la pàgina 4.

Catalunya
Cristiana

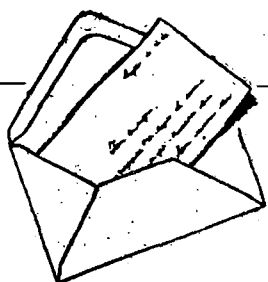
Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció y Administració: C/. Valencia, 244, 2.º Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2805 - 2433
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Subscripció anual: 2.500 pts.

Impressió: Promotora de Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L. Dipòsit Legal: B-14387-1979

Difusió
controlada
per O.J.D.

el lector escriu

Als pares angoixats

Tant en les cartes dirígenes a "CATALUNYA CRISTIANA", com en l'exercici del nostre ministeri ens trobem amb la queixa de molts pares, que malgrat haver educat en la fe cristiana els seus fills de la millor manera que han sabut, i haver procurat donar-los el millor exemple, ells se'ls aparten del compliment dels deures religiosos: I això creiem que esdevé perquè algun sacerdot els ha dit que els preceptes de l'Església no son Llei imposada per Déu.

Recordo que en la meua joventut un manual de catecisme comparava els Manaments i els Preceptes al que fan en una família el pare i la mare. El pare vol, entre altres coses, que els fills vagin ben alimentats, ben vestits i que no faltin a l'escola. Doncs bé, la mare determina com s'han d'alimentar, com s'han de vestir i com ho han de fer per no fer tard a l'escola i obliga tant el que ordena el pare, com el que mana la mare.

Doncs bé, els Manaments de la Llei de Déu indiquen en general el que vol Nostre Senyor i la Santa Església ensenya com s'han de complir aquests deures manats per Nostre Senyor per mitjà de la Santa Església.

Baixant a l'exemple d'anar a missa, Nostre Senyor diu en els Manaments: Santificaràs les festes i la Santa Església detalla que se santifiquen les festes anant a missa, fent obres bones i no treballant i així podríem anar detallant els altres deures.

Lamentem seriosament que hi hagi sacerdots que en comptes de donar llum, donin fum i així en comptes de pastors es converteixin en llops carnícers com deia el beat Ramon Llull en "Fèlix o llibre de les meravelles".

Joan Cortinas

Jesucrist és amb l'home

La possibilitat de descobrir i conèixer Jesucrist resta oberta

a tot home que es deixa portar, orientar, inspirar i guiar pel principi de fe en Jesús el Crist-Salvador de l'home concret i de la humanitat sencera.

A Jesucrist se'l pot arribar a conèixer de debò i plenament, quan se l'entén i reconeix com Aquell que no és com nosaltres, però en canvi s'ha fet home i és amb nosaltres d'una manera molt especial. Quan es creu que ell és Déu, la seva paraula és la mateixa veritat absoluta.

Quan tot això arriba a captivar i ens deixem prendre pel seu missatge, com allò que no té cap mena de confusió, contradicció, incoherència i ambigüitat, és quan llavors crec que se'ns manifesta el mateix Jesucrist amb tota la seva veritable imatge i es revela com el propi Déu.

La fe cristiana creu que Jesucrist revela Déu i que l'home només pot arribar a Déu a través de Jesucrist. Tot això vol dir creure i entendre la revelació, encarnació i transcendència manifesta del seu missatge de salvació i redempció - Evangeli - acceptar la seva paraula i a partir d'aquí, prendre una opció personal i fonamental de compromís i de responsable seguiment de Jesucrist, obrint-se al seu misteri, tot confiant i esperant dinàmicament el compliment de la seva promesa de salvació i redempció definitives.

La fe cristiana implica, a més, creure que l'home, tot home, només es pot realitzar íntegrament i autènticament com a ésser personal si accepta i creu que Jesucrist és l'únic que pot fer realitat plena i total, el desig de transcendència que tot home porta en el més profund i íntim del seu ésser.

Josep Sabater i Rodríguez

Preceptes presents, passats i futurs

Tot referint-me a la carta firmada per Eulàlia Sitre, m'agradaria donar la meua opinió personal a aquestes senyores mares de família, cristianes i catequistes tan preocupades pels "preceptes" imposats per la Santa Església. La pregunta deia: Per què s'ha d'anar a

missa? Jo us diré que sóc mare de quatre fills, catequista, amb molts dubtes i problemes com podeu tenir vosaltres. El fet que us preocupeu i cerqueu resposta és positiu. Bé, l'opinió que us donaré no sé si serà la que desitgeu, però tot això que heu sentit, coses semblants o pitjors les he sentides jo. Si es pot anar a missa s'hi va, si no, no es peca. Aquest sacerdot, no es pot negar que està en plenes facultats, vull dir amb això que és veritat, encara que entenc

que podria ser més explícit en la manera d'expressar-se però com que tots anem contra rellotge, li ho podem perdonar.

Vejam, quin manament de la Llei de Déu ordena anar a missa? Santificaràs les festes; no obligatòriament ha de ser anar a missa. És una opció molt respectable, però pot ser també visitar el malalt, el pres, aconsolar-los.

Perdoneu, però tots els preceptes i lleis imposades per partits o per l'Església han de

ser: estimaràs Déu sobre totes les coses i al proïsme com a tu mateix.

Jutgeu vosaltres i veureu com els que s'apropen a aquests principis són els de l'Església. Així ho crec i em professo catòlica, apostòlica i romana. Si algun dia de festa no puc anar a missa, Déu, amb tota la seva misericòrdia i bondat sabrà perdonar-me, ja que és l'únic que sap la raó de la meua absència.

M.ª Nieves Padró i Rubí

Ve de la pàgina 3.

Finalment, hom ha de pensar que Maria fou i és, per tota l'eternitat, la criatura que ha comprès i comprèn, que ha penetrat i penetra millor que ningú, els immensos paisatges del misteri de Crist i que, pel Rosari agafats per la mà de Maria, penetrem i recorrem, cada vegada una mica més aquests paisatges, a fi que se'ns impregni el cor de la seva atmosfera i els ulls, esdevinguts més innocents, siguin capaços de veure més i més coses, i tinguem el coratge de seguir més el Crist, el misteri del qual abraça tota la humanitat.

Repeteixo: és una niciesia de treure a la gent

el Rosari. Jo no el dic cada dia, sóc monjo i tinc la jornada plena amb les "Hores" però sí que, sempre que puc, viatjant, o passant per clausures o corredors, la vaig resant aquesta pregària simple, profunda i sedant. I (cal dir-ho) molt més cristiana que els Salms de què es componen les Hores. No oblidem (però d'això en parlaré un altre dia) els equilibris -i trampes- que hagueren de fer els Pares per a cristianitzar l'Antic Testament.

Agustí Altisent
Monjo de Poblet

PELEGRINATGE A ROMA AMB MOTIU DE L'ANY SANT DE LA REDEMPCIÓ

Organitzat pels pelegrins del 1r. viatge a Terra Santa de Catalunya Cristiana.

Del 22 de juny a l'1 de juliol.

Visitant:
FLORENCIA
ASSÍS
PISA

i cinc dies a ROMA, en la que visitarem

- els Museus Vaticans.
- les Basíliques Majors.
- les catecumbes.
- Monuments artístics i històrics.
- Ostia Antica.
- Assistència a la Missa Papal el dia de Sant Pere.

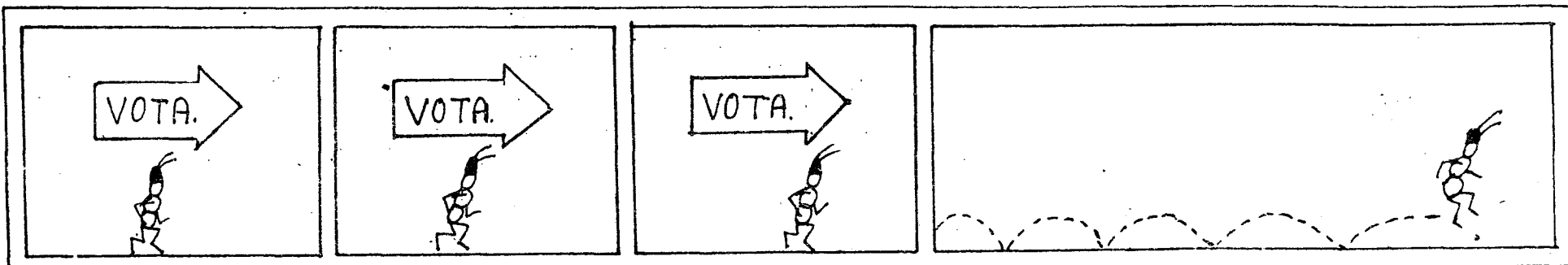
PREU PER PERSONA: 45.000 Ptes. que inclouen:
Viatge, estada, entrades a Museus, etc.

Informació i inscripcions:

CATALUNYA CRISTIANA, València, 244 Telf 215 37 50 Ref. Sr. Castelló

FORMIGUITIS.

PER: JOAQUIM. E. D.

Catalunya

ELS JOVES VOLEN QUE ES POTENCIï EL CATALÀ

El quaranta-sis per cent dels joves de l'Hospitalet creuen que s'hauria de potenciar més la llengua catalana, mentre que el vint-i-nou per cent considera que seria millor fer-ho amb el castellà. Un vint-i-tres per cent es considera partidari de les dues per igual. Aquest és el resultat d'una enquesta realitzada a cinc-cents joves de tots dos sexes, entre els quinze i els dinou anys. L'enquesta, realitzada a iniciativa de la regidoria de joventut de l'Ajuntament per l'Institut Gallup, considera un marge d'error de quatre o cinc punts en els percentatges, en més o en menys.

Pel que fa a la posició sobre la situació lingüística a Catalunya, hi ha una relació molt directa entre l'origen familiar i la posició més favorable a una o altra llengua. Entre els nascuts aquí i amb algun dels seus pares també català, el seixanta-vuit per cent pensa que s'haurà de potenciar més el català, l'onze per cent el castellà i la resta, totes dues llengües.

1982: CATALUNYA PERDÉ 78.000 LLOCS DE TREBALL

Un total de 78.500 llocs de treball es perderen a Catalunya durant l'any passat, la qual cosa suposa més de la meitat de tots els llocs de treball perduts a tot Espanya, que sumen 149.300, segons un estudi del Departament de Treball de la Generalitat.

La crisi és fonamentalment industrial, segons l'estudi, ja que en l'agricultura i serveis es guanyen llocs de treball. Les pèrdues de llocs de treball a la resta de l'Estat espanyol durant l'any passat —segons l'estudi— ascendiren a 70.800 la qual cosa significa que només a Catalunya, es perderen 7.700 llocs de treball més que a la resta d'Espanya.

FILM PRO DRETS HUMANS D'AMNISTIA

Amnistia Internacional ha presentat un film en defensa dels drets humans realitzat per Jordi Feliu a través de diverses expressions de la cultura catalana. Aquest film produït per l'Institut del Cinema Català, amb el suport de la Generalitat, s'ha estrenat a l'assemblea anual d'AI a l'Estat espanyol, celebrada a Barcelona els dies 16 i 17 del passat mes d'abril.

La pel·lícula recull les aportacions d'un nombre considerable de gent de la cultura de Catalunya (pintors, escriptors, músics, gent de teatre i cinema, cantants, poetes, etc.), que respongueren a la convocatòria d'Amnistia Internacional a Catalunya per constituir una exposició permanent i itinerant en defensa dels drets humans.

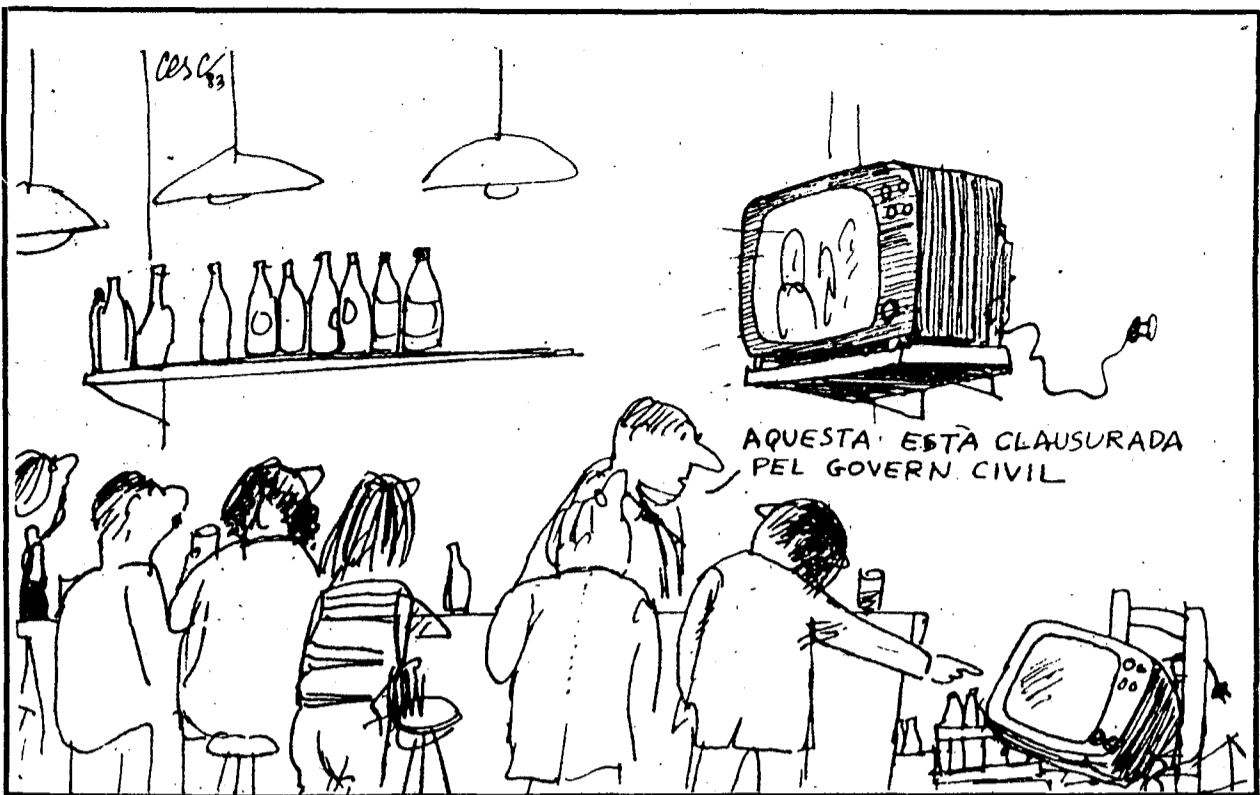
Espanya

UN METGE DE L'OMS CRITICA LA DESPENALITZACIÓ DE LA DROGA

"El Govern espanyol s'equivoca en despenalitzar el consum de drogues toves i dures. La meua impressió és que ha volgut accedir a una pressió social, però es tracta d'un error a llarg termini", declarà el doctor Gabriel Nahas, assessor de l'OMS i expert en cannabis.

"Es una llàstima que en aquest país hi hagi hagut una certa negligència per part dels mitjans de comunicació a l'hora de donar publicitat als darrers treballs científics que de nostren clarament el gran perill que comporta l'haixix, especialment per als adolescents" opinà el doctor Nahas.

I afegí: "¿Com es pot ignorar que tant als Estats Units com a Holanda, com a Itàlia, i despenalit-

zació de les drogues toves ha anat acompanyada d'un augment considerable en el seu consum? Als Estats Units, el 10% dels estudiants d'institut fumen haixix cada dia, i el 40% dels soldats de les casernes, també. Tot això ha determinat que als Estats Units, sobretot a nivell federal, s'hagi començat a fer marxa enrera".

Afegí el doctor Nahas que el 26% de consumidors diaris d'haixix passen després a les drogues dures i que només un 10% dels que prenen drogues dures han arribat a elles sense haver passat abans per les toves.

"Aquesta permissivitat en el consum és un gran perill per al món occidental. El món musulmà, que històricament n'ha estat un habitual consumidor, avui la rebutja. Països que fa tres mil anys que el consumeixen, com Pakistà, Afganistà, Iran i gran part d'Àfrica, es troben entre els més endarrerits. En canvi, la Xina i el Japó que el descobriren fa quatre mil anys i el rebutjaren ràpidament, cal veure com estan".

QUERELLA PER LA CANÇÓ "ME GUSTA SER UNA ZORRA"

La Fiscalia General de l'Estat ha interposat querrela criminal contra els autors de la cançó "Me gusta ser una zorra" i els responsables de la seva difusió.

L'emissió de l'esmentada cançó, del grup bilbaí "Las Vulpes (Les guineus)", fou realitzada en un programa de TVE de gran audiència infantil i contenia expressions considerades obscenes. La querrela del fiscal es basa en el delictes d'escàndol públic, tipificat a l'article 431 de la Constitució.

Fons de TVE pertanyents a la direcció de Programació, han assenyalat que fins ara no tenen constància oficialment de la querrela, però que si es confirma representaria un atac a la llibertat d'expressió. Diversos partits polítics de la oposició demanaren, a través dels seus representants en el Consell d'Administració de RTVE, el cessament de Calviño i dels responsables de l'emissió de la cançó pornogràfica.

"Les Vulpes", arran de l'escàndol, han rebut ja diverses ofertes substancials per intervenir en festes i oferir-hi el seu repertori de cançons, sense que hi manqui la de TVE.

A LA PRESÓ SIS FUNCIONARIS DE L'ESTAT PER VENDRE CARBURANT OFICIAL

Sis funcionaris han ingressat a la presó de Lugo (Lugo) com a presumptes implicats en la venda de carburant oficial, que ha estat descoberta per forces de la Guàrdia Civil. Segons sembla, la Benemèrita sorprenué a Lugo dos funcionaris depenents de la Direcció Provincial d'Obres Públiques quan entregaven dues garrafes de 25 litres de gasoil a un comprador habitual. Paral·lelament, a casa del comprador es trobaren més quantitats de carburant.

Segons sembla, aquests funcionaris —i d'altres que puguin estar-hi implicats— són considerats presumptes autors de substraccions, des de fa

anys, de grans quantitats de carburant, que venien posteriorment a dos particulars.

Als compradors, que resideixen a Ramil, a les rodalies de Lugo, els foren ocupades sis garrafes de plàstic amb 25 litres de gas-oil cada una, així com més garrafes i un bidó buits, però amb senyals d'haver estat plens de carburant.

Món

SUÈCIA ACUSA LA URSS DE VIOLAR LES SEVES AIGÜES

Des del 1982, en més de 40 ocasions, submarins d'origen desconegut han violat les aigües territorials sueques arribant fins i tot fins a les pròpies instal·lacions secretes de la Marina sueca, segons revela un informe redactat per una comissió formada especialment per investigar aquests casos.

En ocasió de la més greu violació de les aigües territorials sueques l'octubre de l'any passat, es trobaren davant la base naval de Musko, al sud d'Estocolm, sis submarins. Tots els submergibles implicats en aquests casos eren soviètics.

Tres dels submergibles, que també poden desplaçar-se pel fons del mar per mitjà d'erugues, aconseguí entrar al port d'Estocolm fins molt a prop del Palau Reial. La comissió assenyalà que augmenta constantment l'activitat d'espionatge per part de submarins del Pacte de Varsòvia.

La comissió encapçalada per Sven Andersson, ex-ministre de Defensa i Afers Estrangers de Suècia ensenyà als periodistes molt material provatori de la presència dels submarins soviètics en aigües sueques, com, per exemple, preses de vídeo amb senyals de les erugues dels minisubmarins que penetraren i sortiren moltes vegades a la zona prohibida de Muski durant les dues setmanes en què la Marina sueca estava a la caça de submarins desconeguts.

Finalment, recomana que s'avanci l'entrada en vigència d'una nova llei que permeti una lluita més eficaç contra submarins estranys, fixada per l'1 de juliol d'aquest any. Aquesta llei permetria que submarins estranys siguin bombardejats i obligats a emergir per a dirigir-se a un lloc on puguin ser identificats.

DESCENDEIX LA POBLACIÓ A LA RFA

Segons un estudi, des de començaments del decenni dels setanta, la població alemanya descendeix a ritme de 200.000 ànimes anuals. A aquest pas, a l'any 2000 hi haurà menys alemanys que a mitjans del decenni 1960-1970.

Pitjor encara: cada vegada hi ha menys alemanys i cada vegada són més vells. Si ja ara el 30% de les llars allotgen "famílies unipersonals", en el que portem de segle a la RFA s'ha triplicat el nombre d'habitants de 65 anys o més i s'ha reduït a la meitat el de ciutadans de 18 anys.

Joan Pau II a un grup de professors d'escoles catòliques

"El mestre cristià ha de ser un formador de consciències"

El discurs que el Papa adreçà als directors i professors de les escoles catòliques de Roma i del Laci, té la mateixa vigència per al nostre país, sobretot en aquests darrers anys en els quals l'educació cristiana es posa en dubte, per una mal entesa llibertat de consciència. Oferim els paràgrafs més importants de l'al·locució de Joan Pau II.

Coneixeu prou bé la gran importància de la institució escolar, tant per a l'Església com per a la societat civil: efectivament, a l'escola està confiada l'educació de les joves generacions que demà edificaran aquest nostre món. De vosaltres, doncs, depèn en bona mesura que el demà de la humanitat, ara ja ben a prop del tercer mil·lenari de l'era cristiana, sigui un demà més digne d'aquesta imatge de Déu, que és l'home.

Col·laboració entre família i escola

Vull subratllar especialment que els pares no poden desinteressar-se de l'educació dels fills; al contrari, és necessari que cada vegada adquireixin més consciència que l'escola no els exhimeix de la seva missió, sinó que els ajuda a realitzar-la; i que ells són els primers educadors dels fills. És indispensable, per tant, la col·-

laboració harmoniosa entre la família i l'escola: unides ambdues en l'apassionant tasca de formar homes i dones. Efectivament, vosaltres no us limiteu a informar, mitjançant la transmissió de coneixements, sinó que tracteu de formar integralment les persones, sota tots els aspectes: certament, la intel·ligència, però també la voluntat, i de manera especialíssima la consciència, on la intel·ligència, però també la voluntat, i de manera especialíssima la consciència, on la intel·ligència i voluntat, llibertat i responsabilitat, assoleixen la dimensió més profunda en què se situa la persona davant d'ella mateixa, davant dels altres homes, davant Déu. Amb altres paraules, la vostra missió educativa es dirigeix a tot l'home, no només a una part seva: a través de les diferents disciplines, incloses també les esportives, tan riques de valors formatius, us adreceu sempre a la persona, única i irrepetible

que és cada un dels homes i dones.

Una educació personalitzada

La vostra missió, a més, té present, en harmonia amb la tradició educativa de l'Església l'exigència que a cadascú se li doni no una educació no indiferenciada, sinó **personalitzada**, la qual requereix es tracti cada persona pel que és, sense

ignorar, entre altres coses, fins i tot les diverses característiques pròpies dels adolescents de cada sexe.

En aquest punt, germans i germanes estimadíssims, la vostra missió és insubstituïble. Penso, tant en vosaltres, mestres laics, que presteu el vostre servei a l'escola catòlica, conscients de l'especial responsabilitat que això implica, com en vosaltres, sacerdots i membres de les comunitats religioses, que l'escola catòlica tant us deu per la vostra dedicació i plena disponibilitat: amb la vostra competència professional, amb l'ús de les tècniques pedagògiques i dels mitjans a la vostra disposició, heu de ser també col·laboradors de la gràcia divina, en la preparació de la bona terra, per tal que, com en la paràbola evangèlica (cf. Mt 13-23), pugui germinar i donar fruit la llavor que Crist ha sembrat en les ànimes dels vostres alumnes per mitjà del baptisme. Davant les il·lusions de les ideologies immanentistes i materialistes, propugnades per tots els qui jutgen que no hi ha lloc per a Déu en la cultura moderna, heu de demostrar com entre el missatge cristià

de salvació i la cultura hi ha múltiples, fecondes relacions i com existeix un vincle fonamental entre l'Evangelí i l'home.

Coherència entre la fe i la pròpia vida

Per això l'ensenyament de la religió constitueix en l'escola catòlica una de les principals activitats, de la que no se'n pot prescindir i a la que no s'ha d'assignar un lloc marginal i secundari.

L'Església reconeix i defensa la legítima llibertat que gaudiu en l'opció de tècniques i mètodes educatius; però al mateix temps us demana una gran atenció en aquest sector de l'ensenyament religiós, no solament per mitjà de l'acurada selecció de programes i textos, sinó també a través del vostre exemple. Un mestre i un professor cristià ha de ser un formador de consciències i d'ànimes —amb el màxim respecte a la llibertat i a la personalitat de cadascú—, per mitjà del testimoni constant de coherència entre la pròpia fe i la pròpia vida.

No us desanimeu!

Per acabar vull dirigir-vos a tots la meua paraula d'ànim. Conec les dificultats que trobeu diàriament en la direcció dels vostres centres escolars. ¡No us desanimeu! ¡Val la pena comprometre's! Dels vostres esforços depèn la formació dels protagonistes de la història del demà. Desitjo de tot cor que us sigui reconegut l'autèntic i valuós servei públic que presta l'escola catòlica, a la qual no hauria de faltar l'ajut necessari, fins i tot per part dels organismes estatals, de manera que tots els pares puguin elegir efectivament, segons la pròpia consciència, l'escola pels seus fills.

crònica de Roma

El moviment "Humanitat Nova"

ROMA. (Del nostre corresponçal.)— El moviment "Humanitat Nova" dels Focolars va celebrar el seu primer Congrés Internacional a Roma. Joan Pau II va presidir l'acte de cloenda, que tingué lloc al Palau d'Esports a l'EUR. Una immensa multitud de joves i gent gran, estigué present victorejant al Papa. Chiara Lubich, fundadora i presidenta del Moviment —avui extès per tot el món— va donar la benvinguda al Sant Pare.

El discurs del Papa fou un cant a la fraternitat universal. Va començar dient que es complia "pel providencial creixement del moviment dels Focolars, no solament en extensió, sinó sobretot en intensitat".

Va continuar parlant de la paternitat divina i de la fraternitat entre els homes, que s'inspira en una interpretació autèntica de la Bíblia, sobretot del Nou Testament. "L'evangelí —va dir— no es sols una notícia que es refereix a la relació entre Déu i l'home, sinó que mira també a les relacions dels homes entre si". I a continuació, exposà i comentà diferents textos que

expressen aquesta realitat.

Joan Pau II acabà el seu discurs estimul·lant els focolars a ser ferment d'aquest amor a Déu i als homes. "Sapigueu mantenir sempre inalterat l'entusiasme del vostre compromís. Doneu a l'Església un exemple saludable d'estar escoltant incessantment la Paraula del Déu, d'oració, comunió mútua, d'alegria espiritual, de respecte profund pels carismes dels altres, d'inserció harmoniosa i fructífera en el gran conjunt del Cos de Crist, d'autèntica maduresa cristiana".

Acabat el discurs del Papa, es succeïren en el micròfon diverses persones que exposaren les seves experiències i, hi hagué també algunes exhibicions artístiques. Fou com una festa d'alegria eclesial al voltant del Papa.

El moviment "Humanitat Nova" respon als desigs de la societat actual que cerca unes formes vivents i operants de pau, de fraternitat universal, d'amor sense fronteres.

C.M.

Santa Maria del Mar

Francina Turró, deixeble de l'Escola de Dibuix i Pintura de la Tercera Edat "Temps d'Esbarjo" de Santa Maria del Mar, fa una Exposició de les seves obres al local dels Consells Populars de Cultura Catalana, Casp, 40 1er. 1a. BARCELONA. Del 12 al 26 de maig del 1983.

Horari

Laborables de 19 a 21 hores
Dissabtes de 17 a 21 hores
Festius de 10 a 13 hores

Vaticà dia a dia

EL PAPA ANIRÀ A INDONESIA L'ANY 1984

Segons ha declarat al seu país l'arquebisbe d'Endeh, Donatus Dagon, Sa Santedat Joan Pau II farà un viatge apostòlic a Indonèsia el proper any 1984. Durant aquest viatge visitarà: els tres centres de l'arxipèlag: Flores, Yakarta i Joyakarta. L'ocasió del viatge és la celebració del 430 aniversari de l'evangelització d'Indonèsia.

PELEGRINACIONS A ROMA AMB MOTIU DE L'ANY SANT

S'ha de tenir present que malgrat la disponibilitat i esforç per acollir a Roma el major nombre possible de peregrins, no convé concentrar les peregrinacions en uns mateixos mesos de l'Any Jubilar i menys encara a l'estiu. Així, doncs, s'aconsella organitzar-les també a l'octubre i al novembre del 1983, i al gener i febrer del 1984.

Pel que fa a les visites jubilaris a la basílica de Sant Pere, és desitjable que comencin processionalment en un lloc determinat; segons el nombre de pelegrins, pot ser l'obelisc o el límit de la plaça. Es oportú que encapçalí la processó una creu duta pel bisbe o el seu delegat.

A aquestes precessions organitzades poden afegir-s'hi d'altres grups menys nombrosos i persones individuals.

CONGRÉS INTERNACIONAL D'ORGUENERS

La Societat internacional de constructors d'orgues ha celebrat un congrés en el Centre pastoral Pau VI de Brescia (Itàlia). Hi hagué diverses conferències i visites a ciutats del nord d'Itàlia per a veure orgues famosos. Es procedí també a la renovació de càrrecs generals de la Societat, i foren escollits: president, l'anglès Henry Willis, de Petersfield; vice-presidents, Gérard de Graaf, de La

Almunia de Doña Godina, Saragossa (Espanya), i Hans Gerd Klais, de Bonn (Alemanya); i tresorer l'alemany Frits Schild, de Wilhelmshaven. Per celebrar aquesta Societat les noces d'argent de la seva fundació, ha decidit regalar al Papa un orgue; Joan Pau II l'ha destinat a la nova església romana de Sant Gerard Maiella.

S'HA FET PÚBLICA LA BUTLLA QUE CREA LA PRELATURA DE L'OPUS DEI

El text íntegre de la butlla pontificia que crea la prelatura de l'Opus Dei ha estat feta pública als mitjans informatius. El document està datat el 28 de novembre de l'any 1982. Després d'exposar el Papa les raons per les quals s'ha dignat atorgar aquest decret, hi ha set apartats en els quals es concreta el que s'ha de portar a la pràctica. A l'apartat II parla de la jurisdicció i diu així: "La jurisdicció de la prelatura personal s'extén als clergues incardinats en ella, així com també —només pel que fa a l'acompliment de les obligacions peculiars assumides pel vincle jurídic, mitjançant convenció amb la prelatura: uns i altres, clergues i laics, depenen de l'autoritat del prelat per a la realització de la tasca pastoral de la prelatura, a raó de l'establert a l'article precedent".

MICHONNEAU, UN PIONER DE LA PARROQUIA-MISSIÓ

El pare Georges Michonneau ha mort a l'edat de 84 anys. La seva vida és el mirall de l'aventura espiritual de moltes generacions de cristians. L'any passat celebrà el 60 aniversari del seu sacerdoci.

La imatge que deixa aquest home que, incontestablement ha deixat la seva empremta a l'Església de França, és la d'un home feliç per servir en l'amor de Jesucrist: "He tingut una vida de sacerdot feliç i alegre... És va tot el que no procedeix de l'amor de Jesucrist i no l'engendra", deia.

Nasqué el 21 d'abril del 1899 a l'Absie (Deux-Sèvres) en una família amb sis fills, sacerdot l'any 1922, professor i vicari a Niort, fa professió religiosa als Fills de la Caritat l'any 1929. L'any 1937, troba al pare Godin (França país de missió) i és nomenat consiliari federal de la JOCF. Capellà, a Petit-Colombes l'any 1939, al centre de Colombes l'any 1947, després a Balleville l'any 1956, Georges Michonneau en la cruïlla de dos camins: l'Acció catòlica especialitzada i la parròquia.

Georges Michonneau pel seu llibre publicat l'any 1945 **Paroisse communautaire missionnaire** (La parròquia comunitat missionera), traduït a diversos idiomes, el seu **Missel communautaire** (Missal comunitari) actualment encara en ús, ha nodrit la reflexió i la pregària de

Georges Michonneau

varies generacions de cristians. Quedarà, per a l'Església de França d'aquest segle XX, com l'iniciador de l'equip sacerdotal i el renovador de la comunitat parroquial en la perspectiva de la nova evangelització oberta per l'Acció catòlica especialitzada.

Equip Dr. Viscarri i Trullàs

Neuropsiquiatria. Psicologia
Tratament malalties nervioses
Quequesa.
Problemes conjugals.
Alcoholisme.
Drogodependències.
Informació: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

El Papa Joan Pau II saluda Henry Kissinger durant l'audiència concedida als membres de la Comissió Trilateral, que celebren reunions a Roma.

Joan Pau II, als membres de la Trilateral

Vosaltres sou els responsables d'impulsar els pobles

Joan Pau II féu una crida acuitant als tres-cents VIP que participaren en la XIV Assemblea Plenària de la Comissió Trilateral que se celebrà a Roma. A l'audiència especial rebé Robert McNamara, Henry Kissinger, entre les figures de relleu internacional de les tres àrees del món industrialitzat, Nord-amèrica, Japó i Europa. Entre els espanyols que també foren rebuts pel Papa, cal remarcar José Luis Cerón Ayuso, José Antonio Segurado, el català Claudi Boada Villalonga i el mallorquí Carles March Delgado.

El Papa que no deixa passar l'oportunitat de parlar tant als governants com als poderosos o els que tenen responsabilitats, dedicà un discurs compromès a la Comissió Trilateral. Subratllà, precisament, "el bagatge de coneixements i experiència en el camp econòmic, polític, financer i socialògic que us confereix un considerable poder" un fet sobre el qual el Papa féu la interrogació següent: "¿Com pot el poder ésser exercit amb moralitat si no va acompanyat per un agut sentit de la responsabilitat?" I l'observació que "el contingut del vostre treball, tan estretament connectat a l'home, us posa constantment en la frontera entre tecnologia i ètica".

La dimensió ètica de la vostra activitat —els digué— creix pels vostres orígens geogràfics: procediu de les regions riques del món i d'aquí es deriva per a vosaltres la responsabilitat d'impulsar els pobles a una obligada solidaritat humana entre els pobles, de totes les parts de la Terra.

Noves estratègies

Els estimulà a avançar pel camí de noves estratègies de desenvolupament, pun-

tualitzant que aquest esforç ha de tenir dues direccions: "Cap als països pobres, per a assegurar-los l'autodesenvolupament, i cap als països rics, perquè sàpiguen crear les condicions econòmiques i comercials que ajudin les exigències essencials de les poblacions en les regions de desenvolupament i perquè afavoreixin una més justa distribució dels recursos".

Davant aquests poderosos de la Terra, Joan Pau II ha reafirmat que "és una il·lusió voler prosseguir només el desenvolupament material", "tot, fins i tot el dinamisme de la producció i del benefici —afegí— troba la seva arrel en la consciència de la dignitat humana; atacant aquesta dignitat es debiliten tots els esforços de desenvolupament". Digué més: "Protegir els pobles de totes les situacions d'opressió, d'explotació, i de dependència degradant és una garantia per a l'èxit dels projectes de desenvolupament" i concloué: "Sense l'ajut de l'ètica es va a una insuportable i detestable explotació de l'home per l'home".

Abans del discurs del Papa, el president de la secció europea de la Trilateral, George Berthoiné dirigí una salutació a Joan Pau II.

RIGOROSA NOVETAT LECCIONARI DE LA MISSA COMENTAT-ANY C

Textos oficials, amb comentaris exagètics realitzats pels membres del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona. Amb aquesta obra es completa la col·lecció dels tres volums del cicle A, B i C.

Edició realitzada sota la direcció del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, per a la col·lecció "Lletra i Esperit".
Preu de venda al públic: 500.-- Ptes.

Preu de la col·lecció completa (volums A, B i C): 1.500 ptes.
Comandes a:

EDITORIAL REGINA

Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

Vic

Els infants cantaren les Caramelles

Torelló: la parròquia recobra velles i belles tradicions

TORELLÓ.— Per primera vegada des de molts anys ençà els infants de la nostra parròquia varen cantar les caramelles la nit del dissabte de Glòria, i varen fer-nos sentir la joia de la Resurrecció del Crist, després de la solemne Vetlla Pasqual. Ja varen seguir la cerimònia tots ells des dels primers bancs, abillats amb els típics vestits de català i catalana: faldilletes de tots colors, barretines, espadnyes de set

betes... donaven ja un aire festiu en aquesta nostra bonica església fa poc més d'un any inaugurada. Molt bonic i significatiu va ser també el fet que els grans que els havien preparat, varen fer algunes de les lectures de la Vetlla, vestits també com els menuts, que a mi va semblar-me com un símbol d'un poble unit per una mateixa fe i unes mateixes tradicions.

Quan l'eco de l'Al·leluia, cantat a ple pulmó per tota la comunitat cristiana que omplena el recinte, s'anava apagant, va començar la melodia de les notes dels infants, dient-nos amb les seves veus que el Crist havia vençut la mort i es trobava allà amb nosaltres... "mors et vita duello conflixere mirando: dux vitae mortuus, regnat vivus", com diu la seqüència del gran dia de Pasqua.

També varen cantar algun cant de muntanya i fins i tot ballaren una sardana, acompanyats per algunes nenes més grandetes amb les seves flautes.

Fou un acte senzill però tanmateix ben emotiu que als que ja som grans ens va fer reviure la nostra infantesa i als petits potser els va obrir un món nou que ells no havien tingut la joia de conèixer.

Sortint de l'església ens esperaven les coques i el vi de la bóta del racó, a sota l'avet que hi ha a l'entrada i que va presidir les nostres festes per primera vegada la Nit de Nadal.

Tant de bo que aquesta petita manifestació sigui l'inici d'un grup agermanat per una fe entorn de la nostra bonica parròquia. Que aquesta nostra església de pedra noble es vagi convertint de mica en mica en una Església de convertits i salvats per aquest Crist que ens dóna l'esperança de la nostra resurrecció.

Rosa Collell

Barcelona

Curs a la Facultat de Sant Pacià

20 hores sobre "Església i Cultura a Catalunya"

BARCELONA.— La Facultat de Teologia (Secció Sant Pacià) ha celebrat un curs d'una vintena d'hores sobre "Església i Cultura a Catalunya" destinat als seus alumnes i també als estudiants dels seminaris de Lleida i Girona, els quals com cada any assisteixen a un curs de la Facultat. S'inicià amb un inventari de la cultura a Catalunya, juntament amb unes claus d'interpretació: cultura de creació (Modest Prats), cultura de pensament (economia: Amadeu Petitbó); filosofia, psicologia i antropologia: Pere Lluís; història i sociologia: Casimir Martí). Es feu també un inventari d'Institucions, amb les seves realitats i projectes (Albert Manent i Casimir Martí). En un segon moment, s'estudià l'influx mutu entre Església i Cultura a Catalunya, a càrrec de Josep Massot i Josep M. Marquès. Els directors de Foc Nou i Serra d'Or exposaren la forma com intenten estar presents en el món cultural català. En un tercer moment, es tractà de l'estatut teològic de la

fe i de l'Església davant de les cultures (Josep M. Rovira Belloso) per tal de fer veure la distinció mútua i alhora els elements culturals que genera la fe, i la seva necessària inculturació. Finalment, en una taula rodona, es cercaren les perspectives de futur (Fèlix Martí, Josep M. Totosaus i Josep M. Marquès).

Jornada de reflexió universitària

Ha tingut lloc una jornada de reflexió i pregària per a estudiants universitaris per tal d'ajudar a viure més intensament les celebracions pasquals. Per primera vegada fou organitzada per totes les institucions que formen la Delegació (MUEC, CCU de Barcelona, CCU de Sant Cugat i CVX Bercmans). El Dr. Josep M. Rovira Belloso s'encarregà de la reflexió teològica sobre el tema "Missatge i vida de la Pasqua de Jesús". Hi assistiren una cinquantena d'estudiants.

Tortosa

Amposta: Benediccions de l'Església del convent de les Carmelites

AMPOSTA.— El dia 19 de març, festa de Sant Josep, a les 4 de la tarda, es va celebrar a Amposta un entrançable acte: el Dr. Ricardo Maria Carles Gordó va beneir la nova Església i consagrà l'altar en el monestir de Monges Carmelites Descalces d'Amposta.

El Decret d'erecció del nou convent, que fou llegit durant la cerimònia, fou signat pel senyor Bisbe el dia 8 de desembre del 1982. I des del dia 13 de desembre la comunitat, dotze monges, presidida per la seva priora Mare Heminia de Jesús Biadú va començar a viure a la casa.

Aquesta comunitat procedeix de Puigcerdà, comarca de la Cerdanya, bisbat d'Urgell. Per exigències de la situació i estat de la casa que vivien decidiren traslladar-se a Amposta, on els han donat uns terrenys per edificar el nou monestir. Gràcies a algunes almoines, a un préstec sense interessos i con-

fiant en la Providència, s'ha aixecat una casa senzilla i austera, però moderna, a uns 5 quilòmetres d'Amposta, a la falda del Montsià i des d'on es veu la planura del Delta, entreveient-se en l'horitzó la línia blava dels Alfacs. El lloc sembla ideal per a la soledat i la contemplació.

Les obres han estat a càrrec de l'Arquitecte Francisco Riocabo Vázquez i l'aparellador Josep Marc Sabatè Bruguera.

El poble d'Amposta ha acollit amb gran cordialitat i afecte a aquestes monges que volen viure, junt a les comunitats parroquials d'aquesta moderna ciutat, l'esperit de Santa Teresa de Jesús, el valor i importància del qual, encara ressonen entre nosaltres els ecos de la veu del Papa en la cloenda de l'Any Centenari.

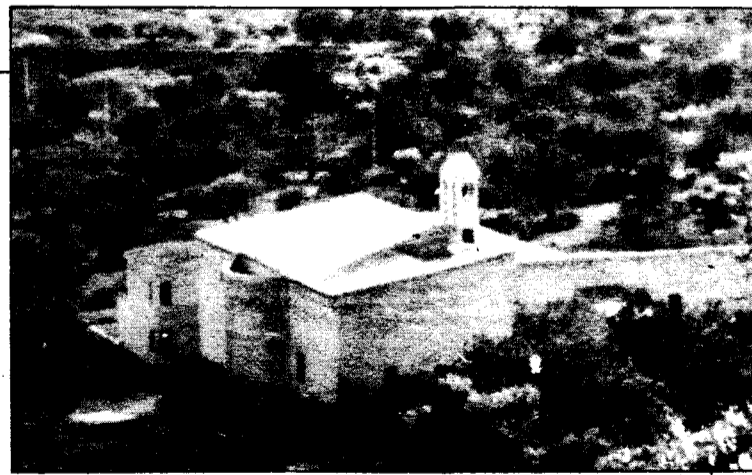
Han estat moltíssims els que han visitat el convent en els últims mesos, portats per una curiositat que podria qualificar-se de senzi-

lla, però noble. El dia de Sant Josep van ésser més de mil persones les que assistiren a l'acte, ocupant l'església, els cors, l'entrada i voltants, seguint la cerimònia a través d'altaveus. Es comptaren més de tres-cents cotxes els que allí hi havia aparcats.

Acompanyaren el senyor Bisbe el reverent Vicente Lores Palau, el qual ja havia tingut els primers contactes amb aquesta religiosa abans de venir aquí. Els sacerdots d'Amposta: reverends Francisco Ciuraneta, arxiprest, Honorato Badenes i Antonio Cunill, el capellà del Convent reverend José Albert, el Delegat de Religioses reverend Alfonso Monforet, dos pares Carmelites i un germà, i d'altres sacerdots de ciutat i comarca. En total foren quinze concelebrants.

Va haver-hi una digna representació de les autoritats locals presidida pel senyor batlle d'Amposta José Gil.

El senyor Bisbe va destacar en

Nou monestir de Carmelites Descalces a Amposta (Tarragona).

l'homilia el valor de testimoni que té, per un món on hi ha manca de valors espirituals, el que unes persones per amor a Déu ofereixin les seves vides pels homes, germans seus. Molt més si es comprèn el valor religiós de la vida contemplativa.

Es interessant constatar que així ho ha comprès la gent senzilla, que en visitar el convent, demanaven a les monges que resessin per elles i els encomenaven els seus propis problemes.

En acabar l'acte tot el poble va visitar les dependències de la casa i se'ls va invitar a un refrigeri.

El senyor Bisbe es va acomiadar cordialment de la Comunitat tant cantant l'acte amb la lectura del Decret de clausura.

Des del dia de Sant Josep — com li degué agradar la data a Santa Teresa! — aquesta comunitat de Carmelites, després de noranta set anys de vida a Puigcerdà, continua la seva vida normal contemplativa entre nosaltres.

El contorn clar del monestir es dibuixa entre la verdor dels garrofer i les oliveres. Una espadanya sosté la campana que toca marcant les hores de l'oració i dient-nos que allí es viu per a Déu.

Girona

L'exigència de la construcció d'un nou poble a l'any 1.000

"Mundus senescit", una peça teatral en una església d'Olot

OLOT.— La vigília de Sant Jordi tingué lloc a l'església parroquial de Sant Esteve d'Olot la representació de l'obra teatral "Mundus senescit" (El món es fa vell), escrita i muntada per un grup de joves locals. A l'escenificació hi entraren prop d'un centenar de personatges, la coral "Cruscat", la rítmica Roser i la senyoreta Ingrid Conde.

El contingut de l'obra és una reflexió, feta des del nostre moment, de la situació ambiental a casa nostra pels volts de l'any mil. Llavors hi havia la por que el món s'acabés, una por

contrastada per alguns pensadors, eclesiàstics i polítics que maldaven per a construir el nostre país, Catalunya. Entre aquests hi havia l'abat Oliba, l'Èrmessenda, comtessa de Barcelona, Girona i Osona, el monjo Pere Urseol, etc.

Així, doncs, "Mundus senescit" vol expressar aquests contrastos entre la por i l'exigència de construcció d'un nou poble. La llum i la tenebra, el pànic-reforçat pels profetes de calamitats— i la serenitat s'enfronten repetidament, buscant qui serà el guanyador.

El muntatge comptà amb els consells de l'escriptor Lluís Racionero i mossèn Antoni Pladevall. El periodista Narcís Jordi Aragó féu una introducció al programa i Josep Congost explicà el sentit actual del text. La Diputació de Girona i l'Ajuntament d'Olot oferiren el seu suport econòmic per a fer les representacions amb la deguda dignitat quant a vestuari i altres despeses. En total es feren dues representacions el mateix dia 22 d'abril, a les 8 i a les 10 de la nit que enregistraren un gran èxit de públic.

campanar romànic de l'església parroquial de Quart. És una parròquia de vora 700 fidels de l'arxiprestat de Cassà de la Selva, dedicada a Santa Margarida.

En els últims anys del cloquer havia quedat seriosament afectat per l'acció dels llamps i les maltempades, quedant cegades algunes bifores. Els quatre paraments del campanar presentaven esquerdes a causa de la pressió de les voltes del temple i de l'impacte de les centelles caigudes.

Restaurat el campanar de l'església de Quart

El prop-passat dia 24 d'abril tingué lloc la inauguració de les obres de restauració del

Així, doncs, s'ha procedit a la lligada perimetral de diferents punts de la torre; s'ha refet l'escala d'accés i s'ha refet la coberta piramidal del campanar, dotant-lo del corresponent paral·lamps. Les obres han estat a cura de la Generalitat i de la Diputació de Girona.

M. Caballé

finestral de la caritat

Dades per a la reflexió

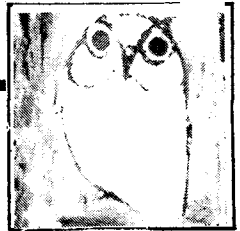
El "Club de Roma" informa que el món tindrà mil milions de parats l'any 2000. Mil milions de persones que no tenen aigua potable i corrent i quasi tres-cents milions viuen en barraques, en el nostre món d'avui. Cinc milions de nens moren anyalment de malalties infeccioses. El 65% de les persones que cometes actes violents tenen entre 15 i 20 anys. Al nostre país hi ha més de dos milions de parats, tres milions i mig de vells, deu mil empresonats, tres-cents cinquanta mil subnormals, un milió d'emigrants, mig milió de malalts mentals, més d'un milió de minusvàlids, dos milions i mig d'alcohòlics... Son dades per a la reflexió. No intenten donar una visió apocalíptica de la nostra societat. Són dades que inviten a millorar el nivell d'educació apocalíptica de la nostra societat. Són dades que inviten a millorar el nivell d'educació i la qualitat de la vida. A afavorir la comunicació i l'amor entre les persones.

DEMANDES

- 9.257.— Cap de casa en atur forçós, ha emmalaltit de la vista, Té un fill de 6 anys. Per tractament mèdic 11.714 ptes.
- 9.258.— Mare sense feina i amb dos fills menors. El marit l'abandonà. Pel pagament del lloguer li manquen 12.000 ptes.
- 9.259.— Anciana de 78 anys amb una filla a càrrec seu, malalta mental i separada del marit. Li son necessàries 10.000 ptes.
- 9.260.— Matrimoni amb quatre fills de 10 a 1 anys. Per malaltia del marit i seqüeles de l'últim part no han pogut pagar els deutes contrets. Liquidarien amb 30.000 ptes.
- 9.261.— Cap de casa amb invalidesa pel treball, amb sis fills, bessons de 12 anys els dos grans. Mentre espera cobrar la invalidesa total calen 18.000 ptes.
- 9.262.— Família de set membres. El pare malalt i sense feina, el fill grans, de 19 anys no ha trobat feina i amb quatre menors més. Per lloguers 15.963 ptes.
- 9.263.— Peó amb baixa transitoria per malaltia. Té tres fills menors. Pel menjador escolar i lloguer: 23.000 ptes.
- 9.264.— Nen de 10 anys necessita unes sabates ortopèdiques. Pateix de paràlisi cerebral. Es el més gran de tres germans i la mare separada del marit. Import 4.590 ptes.
- 9.265.— Muller que el marit l'abandonà fa 3 anys, amb quatre fills de 15 a 4 anys. Està malalta i no pot treballar. Per aliments i lloguer 30.000 ptes.
- 9.266.— Peó que s'acidentà fa dos anys quedant incapacitat pel treball. Té tres fills menors. Mentre espera cobrar una pensió necessita 30.000 ptes.
- 9.267.— Mare recent viuda amb dos fills d'11 i 12 anys. Mentre espera el cobrament de viduitat li son necessàries 20.000 ptes.
- 9.268.— Matrimoni malalt; ell fa un any amb gran invalidesa i ella crònica. Tenen cinc fills de 17 a 11 anys. Per deutes d'aliments 27.000 ptes.
- 9.269.— Peó en atur forçós, amb tres fills de 6, 3 i 2 anys. La muller ha trobat feina domèstica però no pot pagar, els enderriments. Liquidaria amb 22.218 ptes.
- 9.270.— Senyor molt gran, sense família i malalt no pot pagar la pensió import de la qual es de 11.500 ptes. Espera cobrar el subsidi.
- 9.271.— Peó malalt de tuberculosi, hospitalitzat. Té tres fills de 8, 7 i 4 anys. L'Empresa fa 3 anys que tancà i estava sense feina. Per llum i aigua 20.978 ptes.

pensant-ho bé

"Si l'enveja es tornés tinya, mig món grataria"

Les valoracions ètiques populars són fetes a bell ull. Però la pròpia experiència ens diu que, tal.là-tal.lera, la mesura deu ser aquesta. És ben trist, oi?

Vés què deu fer-ho que, a tots, una hora o altra se'ns posa a la pell del cor i de la vida el paràsit de l'enveja.

La saviesa del Senyor que coneix l'abast universal del pecat en el temps i en l'espai, i coneix també tots els replecs del cor de l'home, inspirà al seu servent Moisès el denunciar clarament als ulls del poble i formular-ne la seva condemna en el novè i desè manaments de la Llei: no envejar ni la muller ni els béns d'altri.

També el catecisme clàssic col·locava l'enveja entre els set pecats capitals; el que indica que l'experiència secular de l'Església ha arribat a la conclusió que l'enveja és una malura ben estesa i arrelada en el camp de la vida humana. Dant, en la Divina Comèdia dedica uns cants extraordinàriament dramàtics als qui purguen les seves envejes. El summum de l'enveja seria alegrar-se dels mals d'altri.

Envegem el que l'altre és. Envegem el que l'altre té. Però, per què? Un dinamisme bàsic i permanent en el ser viu és la justa estima de si mateix de cara a la supervivència i a la plena realització del seu ésser. Tenim una aspiració natural a la vida i a l'èxit. Una tendència natural al millor. Les apetències són un estímul necessari al desplegament quotidià de la vida. Voler-les satisfer plenament, voler el millor és un desig bo de debò.

El paràsit de l'enveja comença a fer acte de presència quan, incapaços de veure i viure la vida "des de dins", on cada u pot omplir a vessar la pròpia mesura, ens dediquem a mirar i mesurar la vida dels

altres: Aquell té una sort boja, diem, i tot li va a la regalada, jo tinc més pega que un sabater i tot em va a la biorxa. Aquell, mal garanyic-garranyac li facin els ossos, no sap què fer dels diners, i jo vaig sempre amb un elàstic penjat. Així, a poc a poc, com de contraban, s'esmuny endins del cor el corc de l'enveja. Després, si badem, se'ns omple el cap de fums, s'engega la rabieta i comencem a esquitxar l'honra d'altri o a fer-li la traveta.

Ja ho sé que costa estimar-se i acceptar-se segons el que un és, acontentar-se amb el que un té i a partir del que la vida ens ofereix a cada moment, mirar i caminar endavant sense badoquejar a dreta i a esquerra el tarannà del veí. Però el contrari és somiar truites, i quedar-se sense un projecte personal, vàlid per realitzar. Les coses les veiem amb els ulls, però per mesurar la seva vertadera entitat cal "mirar-les amb el cor". Els ulls veuen més aviat el volum i el cor la qualitat. La felicitat no és monopoli o herència exclusiva dels savis, dels forts, dels rics, ni tan sols dels sants. Més aviat, ves per on, el contrari. ¿O és que no hem llegit mai les benaurances?

Jo no sé si la formiga té enveja de l'elefant. O l'elefant té enveja de l'oreneta i l'oreneta de l'àliga. No ho crec. El que cal és ser una formiga feliç. Un elefant feliç. Una àliga feliç.

L'amor no és envejós. S'alegra de la felicitat dels altres. ¿No fóra bonic que nosaltres fóssim feliços i tota la resta del món més feliços que nosaltres? ¿No val més la pena tenir el cor obert a la llarguesa i a la generositat que fer-se el cor agre i corsecar-se pel que els altres tenen i són?

Perquè, comptat i debatut, què en traurem de tot plegat, si no som amics de nosaltres mateixos, amics de Déu i dels homes?

Xesc Soliu

Lleida

Monsenyor Esquerda, director del Centre Internacional d'Animació Missionera:

"Els lleidatans podem aportar una nota característica a la civilització de l'amor"

LLEIDA (Del nostre corresponçal).— L'Any Sant de la Redempció és tema d'actualitat en l'Església i pel fet inesperat potser no ha penetrat del tot en el cor dels cristians. Aprofitant l'estança a Lleida de monsenyor Joan Esquerda Bifet, director del Centre Internacional d'animació Missionera, a Roma he mantingut amb ell, que té una visió i coneixement molt universal de l'Església des del seu lloc romà, una petita xerrada i li pregunto:

—Com creu que és rebut a l'Església l'anunci de l'Any Sant? quin ressò té?

—És una mica prematur parlar de ressò o repercussió universal. Els esdeveniments que deixen empremta, necessiten una assimilació lenta i responsable. De fet l'obertura de la porta santa fou televisada potencialment per mil milions de televidents. Però, repeteixo, el ressò, que ja comença a notar-se s'ha de fer conscient i responsable.

—Som ja a l'Any Sant de la Redempció, pot ésser aquest un tema que apassioni l'home actual tan materialitzat, insegur i en certa manera religiosament difícil?

—No hem d'oblidar que celebrem, en 1983, el 1950 aniversari de la mort de Crist. El primer Any Sant que es va celebrar (no oficialment) fou l'any 1033, amb pelegrinacions de milers de cristians a Terra Santa. Ara, l'objectiu que assenyala el Papa és el "redescobrimient vivencial" d'un Déu Amor que s'ha fet home per a redimir-nos per una mort de creu. Això suposa una revisió de vida personal i comunitària a la llum d'aquesta realitat de Crist crucificat. El crucifix no pot reduir-se a un adornament.

—Segons sembla aquest Any Sant té unes connotacions que el fan una mica especial, diria excepcional, que el fan més de tothom i no solament romà. Per què així?

—El Papa ha volgut que se celebri tant a cada comunitat com a Roma. Ha d'ésser com una renovació que comença en el cor de cada persona, de cada família, parròquia... i d'aquesta manera, l'Església cap visible de la qual és el Papa de Roma.

—Encara recent el record de la visita del Papa a Espanya ve ara la celebració de l'Any Sant. Quina importància pot

tenir aquest esdeveniment a nivell espanyol?

—A més de la nostra necessitat peculiar d'un canvi radicat en l'amor sincer i fratern, necessitem rellegir les orientacions del Papa durant el seu viatge al nostre país i, naturalment, traduir-les a actuacions concretes. No estaria bé que aquells dies de gràcia quedessin en un simple "record". Necessitem planificacions compromeses per a una renovació permanent en la que hem de col·laborar tots.

—I concretament més, a nivell lleidetà què?

—Diffícil posar el dit a la llaga... Passo per Lleida tres o quatre vegades l'any, provinent de totes les latituds del globus millor dit, dels meus viatges missioners. Lleida sempre la porto en el cor. I per això gaudeixo i sofreixo quan passo o llegeixo alguna cosa sobre "terraferma". Crec que ens manca un afany més constant per construir la "germanor" que uneix (sense oposar ni dividir) totes les coses bones. Els lleidatans podem i hem d'aportar una nota característica per a construir la "civilització de l'amor" **Jaime Montaña**

Monsó.- La Verge de l'Alegria en la seva nova ermita

El dilluns de Pasqua fou per a Montsó i comarca un gran dia de festa i celebració pasqual, amb el solemne trasllat de la imatge de la Mare de Déu de l'Alegria des del temple parroquial de Ntra. Senyora del Romeral (ex-col·legia'ta) fins al seu lloc i seu a l'ermita de l'Alegria en el turó de Les Cellas. Ermita que ha estat reconstruïda després d'haver durat les obres tres anys i que l'ha fet possible la devoció i generositat, amb sacrifici de tots.

Processionalment i portant sobre les espatlles la imatge de la Mare de Déu, es va recórrer el camí

de la Parròquia fins a l'ermita; dues hores de camí muntanya amunt, que alegrement seguien els incontables pelegrins que acompanyaven la Verge o l'esperaven a l'ermita. Assistiren a la processó un gran nombre de persones, les autoritats locals, nombrosos sacerdots i el senyor Bisbe de la Diòcesi monsenyor Ramon Malla Call que presidí també la concelebració eucarística i predicà l'homilia posant en lleu el sentit de la devoció a Maria en el poble cristià i en el marc de la commemoració pasqual de la mort i resurrecció de Jesucrist.

Morí el canonge Dr. Bertran

El propassat dia 8 d'abril va morir mossèn Jaume Bertran a l'edat de 79 anys. Fra canònic de la Catedral de Lleida. Dignitat de Xantre. La seva malaltia fou llarga i exemplar la manera com ell la va suportar i es la preparar per a morir, ferm en la seva fe de cristià i sacerdot de l'Església ple d'esperança en la Resurrecció.

En vida fou sempre un sacerdot exemplar i amic de tothom sense diferències amb una paraula d'ànim per a tothom, invitant a mirar amb

confiança el futur apropant-nos a Déu.

Manquen paraules per a poder dir qui fou mossèn Jaume; així és com se'l coneixia i se l'estimava; són tants els gestos de bondat en ell, que el millor tribut que se li pot concedir és el del silenci fet oració pel seu etern descans i de gràcies per la seva vida de sacerdot i ciutadà just. Així ho varen entendre la gent que ompliren la Catedral i el gran nombre de sacerdots que concelebraren la Missa funeral presidida pel Sr. Bisbe.

avisos i comunicats

Amics dels goigs.— Divenres, 13 de maig del 1983, a la una del migdia, acte d'inauguració oficial de l'estatge dels AMICS DELS GOIGS a la Biblioteca Pública Episcopal amb l'assistència del Sr. Arquebisbe de Barcelona, cardenal Narcís Jubany. Al mateix temps s'inaugurarà el Seminari d'Història Contemporània de l'Església a Catalunya, Fundació Joan Bonet i Baltà. Us hi invittem.

Comunitat de Jesús. Exposició Albert Peyriguère.— Amb motiu del Centenari d'Al-

bert Peyriguère (Trèbons, 1883 - Casablanca, 1959). Tot recordant la seva vida, obra i missatge espiritual, com a presència del Crist enmig dels berbers, seguint les petjades de Charles de Foucauld, se celebrarà aquesta Exposició del 7 al 22 de maig (laborables de 7 a 9, diumenges de 12 a 2), al carrer Joan Blanques, 10, bxs. Tots hi són invitats.

Aplec de la Mare de Déu d'Arboló, a la parròquia de Sta. Anna.— Se celebrarà el proper diumenge, dia 15, a les

5 de la tarda, amb la celebració Eucarística i homilia que predicarà mossèn Jaume Armengol. Finalitzat l'acte litúrgic hi haurà Convivència en els claustres. Hi són invitats tots els devots de la Mare de Déu i els fills i amics del Pallars Sobirà.

Institut Filosòfic de Balmalesiana.— Els propers dies 9, 10 i 11 de maig se celebrarà un cicle de conferències a càrrec del professor Manuel María Carreira Verez, S.J., master i doctor en Física, professor en la John Carroll University (Cleveland, EE.UU.) i en la Universitat Pontifícia de Comillas, sobre "Las fronteras de la cosmología moderna". Les conferències seran a les 7.45 de la tarda.

Exercicis Espirituals.— En complet recés. Se celebraran a Montserrat, per a senyores i senyorettes, els dies del 10 al 14 de maig, dirigits pel P. Sánchez, S.J. Per informació i inscripcions: O.E.P., c/. Duran i Bas, 9. Tel. 301 16 26.

Unió Espiritual de Mares. Recés mensual.— Se celebrarà el dia 18 de maig, dimecres, al c/. Rosselló, 223. A dos quarts de 5, celebració de l'Eucaristia; a dos quarts de 6, Conferència sobre "Com acceptar joiosament la pobresa i

ésser suport als altres?", a càrrec de M. Badia Margarit.

Curs per a professionals seglars cristians en el camp sanitari.— Organitzen Delegats de Pastoral Sanitària de Catalunya, destinat a metges, personal d'infermeria, administratius, assistents socials, associacions... Se celebrarà els dies 4 i 5 de juny; matins de 9,30 a 2, tardes de 4 a 8. Els temes aniran a càrrec d'un quadre de doctors, especialistes en cada matèria. Coordina: Josep L. Redrado. Per informació: Secretaria E.U.E., St. Joan de Déu. Ctra. d'Espulgues, s/n. Tel. 203 40 00.

Preparació a la Festa de la Pentecosta.— Se celebrarà el dissabte, 14 de maig, de 8 a 10 del vespre, a l'església del Sm. Sagrament, c/. Aragó, 268, bxs., oberta a tots els joves i nois i noies. Hi haurà: Rés de Vespres, Celebració de l'Eucaristia, temps d'adoració i pregària personal.

37 pelegrinatge amb malalts a Montserrat.— L'organitza l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes a Barcelona els dies 14, 15 i 16 de maig. Per informació i inscripcions: C/. Diputació, 235, 1er. 1.ª. tel. 317 91 39.

Dimarts culturals del fòrum vergés.— Patrocinats per la Direcció General de Serveis Socials de la Generalitat de

Catalunya, per mitjà de l'"Agrupació de Centres de Formació Permanent per a l'Ancianitat" —AFOPA—.

10 de maig: El Tercer Món ens qüestiona impressions d'un viatge a l'Alt Volta. Conferència amb diapositives a càrrec d'En Miquel Puig del Grup del Tercer Món de "Berchmans".

17 de maig. Relax i control mental. La imatge religiosa com a predicació visual. Conferència amb diapositives a càrrec d'Enric Seguí, S.I.

24 de maig. Imatges Bíbliques. Daniel en el foso de les leones (1.ª part). A la cort de Babilònia. El campió de Déu.

Film sonor en Eastmancolor. Presentació i comentaris sobre qüestions d'interès a càrrec d'En Lluís Antoni Sobrero, S.I.

31 de maig. Art i Història. El Renaixement (continuació). A Espanya: Problemàtica. Catalunya. Castella. Conferència amb diapositives, a càrrec d'Antoni Borràs, S.I.

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA

"BONVIURE"

Per a aquelles persones que necessiten viure en un ambient familiar i tranquil. Estem a Horta en una torre amb jardí; habitacions soles, alimentació adequada a cada resident, calefacció, ascensor, sala de repòs, entreteniments, control sanitari i teràpia humana. Ens plau oferir-vos també estades per a caps de setmana, períodes de repòs i convalescència. Únicament per a 25 persones. Telèfon 427 44 53.

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses i mentals. Alcohòlicisme.
Visita: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

Urgell

Viella: Restauració de l'orgue parroquial

Els nombrosos visitants de l'església romànica de Sant Miquel de Viella podien observar que en la nau de la dreta hi havia un orgue deteriorat pel temps i per l'abandó. Fa més de 200 anys que fou construït, exactament és obra dels germans Josep i Llorens Vicens durant els anys 1777 i 1778. Era rector de la parròquia mossèn Pau Portolés. Primerament va ser col·locat en una capella lateral i l'any 1858 el tècnic francès Mr. Roude el traslladà a l'actual emplaçament, car acabava d'ésser construït l'actual creuer. L'estil de construcció de l'orgue i la seva musicalitat és pròpia de l'època, s. XIII, i pertany a l'escola barcelonina dels mestres Bosca. Consta de dos cossos, cadireta i orgue major, conservant la seva originalitat en totes les seves parts. L'estat actual de conservació, però, és deplorable. Als anys i a l'abandó cal afegir-hi els danys ocasionats durant la Guerra 36-39.

Fa temps que els aranesos, par-

ticularment el clergat de Viella i els seus feligresos maldaven per la restauració del seu orgue. Finalment esperen convertir en realitat el seu somni. En aquesta lloable obra hi col·laboren les entitats locals de Viella, els feligresos, el Departament de Cultura de la Generalitat i l'Ajuntament de la capital aranesa. Realitza les obres de restauració l'orguener de Collbató, Sr. Gabriel Rocafort. El pressupost total de les despeses és de dos milions i mig de pessetes i hom creu que el proper mes de desembre els aranesos aficionats a la música d'orgue no hauran ja de traslladar-se a la seva antiga capital diocesana, Comminges, per assistir a concerts. També els visitants de la Vall d'Aran podran gaudir d'un atractiu més. L'orgue de Viella és un instrument particularment adequat per a interpretar composicions dels segles XVI, XVII i XVIII.

Antoni Mirabet

Com al seu temps ja vam informar, el dia 10 d'abril, esquiadors i entitats representatives de l'esport blanc van aplegar-se al Santuari de Núria per a celebrar el 75 aniversari de l'esquí a Catalunya. Entre les personalitats assistents hi havia el tinent general Gutiérrez Mellado.

"Augmenteu-nos la Fe, conserveu-nos la salut i l'alegria"

L'oració dels esquiadors catalans a la seva patrona: Mare de Déu de Núria

"Mare de Déu de Núria, que fa tants segles regneu en aquestes altes valls blanques de neu i contempleu amb mirada de mare totes les terres catalanes, rebeu la nostra oració i escolteu la nostra oració." "Som els esquiadors cata-

lans. Atrèts per la llum i la puresa de les crestes nevades del Pirineu refem el nostre cos i el nostre esperit en el joc i en la llibertat de l'esquí."

"Venim a dir-vos que sou la nostra patrona. Us demanem la vostra benedicció per les nos-

tres famílies i per les nostres institucions. Augmenteu-nos la fe, conserveu-nos la salut i l'alegria, salveu la puresa de les muntanyes i de la natura, i feu de la nostra Catalunya un país ben unit i estimat per tots els seus fills."

"EL MESTRE ÉS AQUÍ I ET GRIDA"

(Jn 11,28)

"I MARIA ASSEGUDA A PROP, ALS PEUS DEL SENYOR ESCOLTAVA LA SEVA PARAULA"

(Lc. 10,39)

EXERCICIS ESPIRITUALS

Segons mètode de sant Ignaci en règim d'internat i silenci.

Dates: 28-29 de maig

5-6 de novembre

Informació: Tel. 219 21 20

Barcelona

Organitza: Lumen Dei

Vic

Nou impuls de la Pastoral de Joventut

VIC.— Se celebrà una trobada de Consiliaris de Joventut els propers dies 15 i 16 d'abril a la Casa d'Exercicis d'Hostalets de Balenyà.

El divendres al vespre hi hagué la presentació de tots els assistents; membres dels diferents Moviments representats (J.O.C. M.U.E.C., HORA-3, MOVIMENT RURAL, ESCOLTES JUNIOR...). Mossèn Joan Auric, que parlava en nom dels delegats de zona responsables de la Pastoral Juvenil — els qui convocaven la trobada —, donà la benvinguda a tots els assistents, al mateix temps que explicava breument els motius principals d'aquesta convocatòria; aquests eren: Buscar una millor vertebració i coordinació entre els diferents Moviments així com llur potenciació; igualment es tractaria de continuar a manera de trobades més o menys periòdiques la formació de Consiliaris i Animadors de grups.

Acomplerts aquests prolegòmens i després del sopar, tingué lloc l'exposició del tema central de la trobada a càrrec de mossèn Ramon Prat (Consiliari Delegat de Pastoral Juvenil de la diòcesi de Lleida); el títol de la seva ponència versava sobre: "El Moviment; experiència educadora de persones". Aquesta dissertació fou plantejada a partir de tres punts locals; el Moviment ha de pretendre a) Educar persones (com digué Pau VI, l'Església és experta en humanitat) b) Transmetre la Bona Nova (allò que hem rebut i que no en som pas els amos) c) Fer Església (la Bona Nova és viu en comunitat); aquests tres objectius foren analitzats i valorats des d'optiques diverses, (el com i de quina manera) revisant al mateix temps les actituds i orientacions pedagògiques que cal tenir en compte sempre que hom vulgui fer una tasca de formació integral, evangèlica i alliberadora.

D'aquesta xerrada de mossèn Ramon Prat en sorgí un animat col·loqui on els diferents participants a la Trobada anaven proposant qüestionaments sobre el tema tractat. L'endemà al matí (dissabte) es va continuar la trobada amb unes reunions per petits grups en les quals, i a nivell individual, cadascun dels membres responia a dues qüestions prèvies abans de passar a la reunió conjunta: a) Quina dinàmica portes en el teu grup? (inici, seguiment, orientació, projecte etc.) b) Què és per a tu fer de Consiliari? De la variada procedència dels membres n'havia de sortir forçosament una riquesa de situacions i experiències que foren posades en comú al final de la reunió; realment un compartir enriquidor i engrescador per a tots.

Abans de finalitzar el Vicari de Pastoral —mossèn Cinto Anglada— que també fou present i participant en aquesta Trobada de Consiliaris—,

demanà als responsables i Coordinadors que un cop recollides les principals intuïcions i conclusions del que havien estat aquests dos dies de treball es posessin per escrit per tal que tot això podés servir de cara a tenir-ho present d'una manera efectiva per a l'orientació de la Pastoral Juvenil al nostre bisbat.

El dinar de germanor fou l'últim moment on els assistents a les jornades es trobaven abans de retornar als llocs de procedència; moment de distensió, alegria i diàleg amè. Una constatació i un desig: que es camina pas a pas en una tasca modesta però en creixement; que aquestes jornades tinguin una continuïtat. Constatació i desig que prendran cos si tots, consiliaris, animadors, responsables de la pastoral, continuen amb il·lusió i constància aquest camí ja iniciat.

Miquel Cañellas

Per molt anys

Si els cent anys de vida d'un avi el celebren amb goig els seus fills, nets i renets els cent anys d'il·lusions i sacrificis d'una institució missionera en el continent negre, és també una avinentesa per celebrar-ho amb alegria.

Em refereixo a les missioneres franciscanes de la Immaculada Concepció, comunitat fundada per dues ànimes de Déu, el pare Ramon Boldú i la mare Ana Ravell, tots dos, catalans.

Catalunya mai no ha estat un país abundant de vocacions religioses, però sí que ha sobreabundat en nombre de fundadors i fundadores d'institucions religioses i missioneres. Serà per allò que el caràcter català gaudeix d'aquella discreció i seny, tant necessaris per dur a terme qualsevol empresa, ni que sigui apostòlica?

Avui, la mare general, sor Elvira Rigol i Roca, i tota la congregació franciscana estan d'enhora bona. Celebren cent anys de permanència al Marroc, amb un lliurement al proïsme, sobretot als més marginats. Les activitats apostòliques, educatives, sanitàries i socials d'aquesta institució missionera s'han adreçat sense cap discriminació al poble espanyol i al marroquí. A partir de la independència del Marroc, la població espanyola ha disminuït considerablement, i la tasca de les franciscanes s'ha lliurat de ple a la població nativa o marroquí, tant infantil com adulta, que estima i venera a totes les religioses.

S'ha confeccionat un programa de conferències, exposicions, actes culturals i recreatius, audiovisuals, etc. a Tànger, Tetuan i Larache, per commemorar el centenari. Entre els conferencians, cal esmentar el pare Joan Folguera, assistent general de l'orde franciscà, i el pare Ramon Lourido. A tots els actes hi assistirà la mare general de l'Institut, que tindran lloc dels dies 11 al 17 del juliol proper. Per la cloenda hom pensa preparar una solemne Eucaristia, que concelebraran a l'església catedral de Tànger, l'arquebisbe de Barcelona, doctor Narcís Jubany, i monsenyor Carles Amigo Vallejo, arquebisbe actual de Sevilla i ex-arquebisbe de Tànger.

Presentem, aquí, una visió global de l'obra de les franciscanes missioneres de la Immaculada Concepció al Marroc. L'ha escrita Matilde Vazquez, especialista en la història del seu propi institut. CATALUNYA CRISTIANA s'uneix al goig de tota la congregació, nascuda a casa nostra, i que avui exerceix el seu apostolat a Europa, Amèrica i Àfrica. Ad multos annos!

Francesc Gamissans

La Institució, avui

La religiosa franciscana missionera de la Immaculada Concepció forma part d'una fraternitat femenina que s'expressa en la vida d'oració i d'apostolat.

La seva pregària individual i comunitària és per a l'Església, per als sacerdots i per a tot el món. La seva vida apostòlica l'esmerça a acullir els joves, els malalts, els vellets i Tercer Món.

La Institució te cases a Espanya, França i al Marroc. A Amèrica al Perú, Uruguay, Argentina i Bolívia.

En la senzillesa, alegria i pobresa segueixen la ruta de sant Francesc d'Assís. Per una informació més detallada de la vida i obra de les franciscanes missioneres, es pot acudir a la casa general de l'Institut: Plaça Universitat, 2. Barcel·lona-7.

Cent anys

El pare Ramon Boldú i Nogués, nascut a Cervera i mort a Barcelona, fundador de les religioses franciscanes de la Immaculada Concepció.

"Avui surt del nostre port cap a Tànger una secció de la Comunitat de Mares Franciscanes Terciàries, al zel de la qual sembla confiar la Providència la inauguració al Marroc d'Escoles Catòliques, a favor de les nenes, no solament dels nombrosos europeus establerts en aquelles regions africanes de la que en prengueren possessió els protomàrtirs de l'Orde franciscana, sinó també a favor de les filles dels musulmans i altres heterodoxos".

Aquesta fou la nota publicada per "El Correo Catalán" amb data 24 de juliol del 1883.

Efectivament, fa un segle que les Religioses Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció foren cridades pel Prefecte de la Missió del Marroc, el franciscà José María de Lerchundi, i enviades pels fundadors, el pare RAMON BULDU i MARIA ANNA RAVELL. Organitzaren una expedició per ser la primera i millor col·laboració en l'obra missional que desenvolupaven els franciscans en terres africanes.

L'esmentada expedició formada per cinc germanes: Maria de la Creu Torrentó, Consejo Aragonés, Nativitat Idógoras, Dolors Giol i Cristina Grau, sortí del port de Barcelona el 27 de juliol del 1883. Desembarcà el següent dia 30 a Tànger i obrí al cap de poc, en aquesta ciutat, l'escola de "San Francisco".

El nou Institut missioner

L'any 1859, MARIA ANNA RAVELL i BARRERA, catalana d'Arenys de Mar, en unió amb tres companyes: Dolors Roca, de Terrassa; Maria Parcerissa, de Casserres, i Margarida Candelich, de Llíners, obtingueren del prelat diocesà, excel·lentíssim senyor Antoni Palau, que els fos aprovada la seva resolució d'establir un nou Institut religiós, nodrit amb la saba franciscana que l'hi injectés el cor de MARIA ANNA i el pare RAMON BULDU, sota la direcció del qual va posar-les el Bisbe, i que havia de dedicar-se a l'educació cristiana de les nenes i joves i a l'assistència dels malalts als hospitals.

El nou Institut de Religioses Franciscanes de la Immaculada Concepció aviat comptà (el

12 de març del 1868) amb el beneplàcit diocesà, en ésser aprovades les seves Constitucions, per l'excel·lentíssim senyor Pantaleó Montserrat. Uns anys després fou àmpliament alabat per Sa Santedat Lleó XIII, el juliol del 1891, i aprovat i confirmat pel mateix Sant Pare, l'1 d'agost del 1900. Meresqu Coastrovic l'aprovació de les seves Constitucions pel papa Pius X, amb data del 17 de juliol del 1906, i el 3 de febrer del 1907 fou agregat a l'Orde franciscana per decret de fra Dionisi Schuler, Ministre General, participant de totes les gràcies i privilegis atorgats pels Papes a la primera i segona Orde.

L'Institut nasqué en el poble de LA GARRIGA (Barcelona) i allí fou establerta per la MARE FUNDADORA, en el Col·legi de la Immaculada Concepció, la Casa-Mare. Des d'allí s'estengueren, primer, a Barcelona i els seus barris, després a altres ciutats d'Espanya i després a Marroc, Uruguay, Argentina, França, Perú i Bolívia, desenvolupant una fecunda tasca missional.

Cent anys al Marroc

A partir del 1883, les Religioses Franciscanes de la Immaculada Concepció compten amb un magnífic i esplèndid haver a la presència de Déu, de l'Església, de la societat i, especialment, en el Nord marroquí, que des de fa cent anys té, a les Franciscanes, com les seves millors cooperadores. La seva tasca, des del començament, callada i sense estridències, recollida sempre amb el to de major discreció, sempre ha tingut aquesta norma de conducta: parquedat en la promesa i propaganda, i, en canvi, màxima llarguesa en el fer.

"Hospital Espanyol". Una germana as

Des d'aquell primer col·legi treballaren amb un zel insuperable en la seva obra d'ensenyament i civilització. Van merxer, per aquest motiu, que pel real Decret del 23 d'abril del 1913, se'ls confiés, a Tan-

**Dia 8 de maig
del 1983**
**Diumenge VI
de Pasqua**
Cicle litúrgic
Color blanc
**A cura d'Alexandre
Olivar O.S.B.**

diumenge

"L'ESPERIT SANT I NOSALTRES"

Com ja hem fet notar en altres ocasions, el Diumenge de Resurrecció no és més que l'inici, la inauguració de la gran celebració anual de la Pasqua, una celebració que dura cinquanta dies, fins al Diumenge de la Pentecosta, que és la festivitat conclusiva d'aquest temps litúrgic-festiu sense constituir una solemnitat independent, encara que doni un relleu especial al tema de l'Esperit Sant. Aquest és un tema eminentment pasqual, propi de tot el temps de la Pasqua, ja que Jesucrist ressuscitat, durant la primera aparició als deixebles reunits al vespre del mateix

diumenge de la resurrecció, els conferí l'Esperit Sant (Joan 20, 22). L'Esperit Sant podia ja ser donat, perquè el Crist havia estat glorificat (Joan 7, 39). Per tant, l'Esperit Sant com a "clima" —per dir-ho així— dels qui pel baptisme hem participat de la mort i de la resurrecció del Senyor i celebrem el seu memorial en l'eucaristia, és objecte de reflexió especial en la litúrgia d'aquest temps, i ens fa pensar que la glòria de Crist, participada per la fe, fa que siguem "espirituals" per antonomàsia.

1 L'AUTORITAT APOSTOLICA VE DE L'ESPERIT SANT

La convivència entre els cristians provinents del paganism i els convertits del judaisme "portà una desavinença i una discussió seriosa" entre dos dels apòstols i altres germans. Van resoldre portar la qüestió a la decisió dels altres apòstols i dels ancians o preveres. Aquests, "amb tota la comunitat reunida", prengueren determinacions. L'Església té consciència de ser precisament església. La comunitat té uns dirigents, els quals saluden els cristians com a germans, reclamen però una autoritat, que té com a missió primordial vetllar sobre les opinions, a fi que els esperits no siguin inquietats. En la carta circular que adrecen trobem aquesta expressió sorprenent: "L'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que...". De manera que a l'Església dels apòstols hi veiem establerta ja una jerarquia ben vinculada amb la comunitat, però que sap que compta amb una assistència especial de l'Esperit Sant: "l'Esperit Sant i nosaltres" (cf. Mateu 18, 18; Joan 20, 23).

Lectura dels fets dels Apòstols

Ac: 1-2, 22-29

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells, que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres.

Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'eleger uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Barsabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: "Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contreure un matrimoni incestuós. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau".

2 L'ESGLÉSIA GLORIOSA

A la visió que l'Apocalipsi té del Crist gloriós, tan abstracta, tan teològic (ho hem fet notar en els comentaris de les misses dels diumenges anteriors), correspon la descripció que de l'Església, la Jerusalem celestial, l'esposa de l'Anyell, ofereix el mateix llibre bíblic. És que per damunt de les coses visibles hi ha les realitats encara invisibles als ulls terrenals, les realitats sobrenaturals, les més veritables, perquè són les més definitives; són les realitats eternes. Però aquesta Església gloriosa, Crist gloriós i els seus membres, no és altra que la fonamentada ara aquí a la terra sobre els dotze apòstols, la que ha nascut en la història esdevenint el nou i veritable Israel, que reposa sobre l'autoritat i la tradició apostòliques.

Lectura del llibre de l'Apocalipsi

Ap 21: 10-14, 22-23

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspí de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el seu santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

SALM RESPONSORIAL

La pàgina llegida dels Fets dels Apòstols ens ha parlat del primer concili celebrat en la història de l'Església. Les determinacions que hi foren preses tenen un valor universal, perquè és preocupació de l'Església i de la seva jerarquia la salvació de tots els pobles per damunt de qualsevol particularisme.

66: 2-3, 5, 6 i 8 (R.:4)

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens faci veure la claror de la seva mirada. La terra coneixerà els vostres designis, i veuran tots els pobles la salvació.

R. Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. Vós regiu el món amb justícia, regiu les nacions amb rectitud, i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora. Que Déu ens beneeixi, i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

3 L'ESPERIT SANT SERÀ EL MESTRE DEFINITIU

Llegida per l'Església en l'ambientació pasqual és quan aquesta pàgina evangèlica adquireix el seu sentit ple. És un fragment del discurs de comiat de Jesús. Els mots de Jesús: "Me'n vaig i torno a vosaltres" són entesos ara pels cristians com referits al seu retorn en nosaltres i a la inhabilitat del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant en els nostres cors. Aquesta estada de Déu, u i tri, en els cristians, pertanyent a l'ordre de l'Esperit i del seu ensenyament, és millor encara que la comunicació personal que tenien els apòstols amb Jesús. Per això els diu que s'han d'alegrar que ell se'n vagi, és a dir, que la seva presència visible cedeixi el lloc a quelcom que és més gran, propi del domini de la trinitat i de la seva acció misteriosa en nosaltres, condicionada pel nostre amor a Crist, amor demostrat pràcticament per les obres. L'estada de Déu en nosaltres és l'únic que ens donarà la veritable pau i la serenor.

Evangeli segons sant Joan

Jo 14: 23-29

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "Qui m'estima, farà cas de les meves paraules; el meu Pare l'estimarà, i vindrem a fer estada en ell. Qui no m'estima, no fa cas de les meves paraules. I les paraules que vosaltres sentiu no són meves; són del Pare que m'ha enviat. Tot això us ho he dit mentre he estat amb vosaltres. Però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us ho ensenyarà tot i us farà recordar tot el que jo us he dit.

Us deixo la pau, us dono la meua pau. Jo us la dono de veritat, no com la dona el món. Assereneu els vostres cors: no us torbeu ni tingueu por. Ja heu sentit això que us deia: "M'en vaig i torno a vosaltres". Si m'estimeu, us n'heu d'alegrar que me'n vagi al Pare, ja que el Pare és més gran que jo. Us ho he dit ara per endavant, perquè després, quan veureu que això s'acompleix us refermeu en la vostra fe".

PUNTS DE REFLEXIÓ

1. L'autoritat de l'Església (jerarquia i comunitat), tal com ens ensenya la primera lectura, no és quelcom que pertanyi purament al nivell de l'organització i de la disciplina. Té un fonament molt més sublim: prové de l'Esperit Sant. A l'Església, entesa com a sagrament d'unitat entre Déu i els homes, com una extensió de l'encarnació del Verb, allò que és humà va íntimament unit a allò que és diví.

2. D'aquí que la nostra obediència com a fills de l'Església no sigui una cosa exigida primordialment per la disciplina i el bon ordre necessaris, sinó per la fe i la caritat.

3. Així la vida de l'Església es desplega en l'esfera de l'Esperit Sant, del qual rebem tot ensenyament, i sense el qual no interpretariem degudament la doctrina de nostre Senyor Jesucrist.

homes i institucions

75è aniversari d'un historiador

Eufemià Fort i Cogul

Tal com d'un temps ençà s'ha vingut exaltant el coneixement de la ciutat catalana de l'Alguer a despeses d'una colla d'amics i amb un resultat ben satisfactori, així en aquells dies una colla d'amics van engegar la promoció del famós monestir de Santes Creus, situat al marge del riu Gaià. El seu capdavanter no era altre que Eufemià Fort i Cogul. I fou a partir del seu entusiasme que en 1944 naixia el "Foment de Santes Creus" i en 1945 l'"Arxiu Bibliogràfic de Santes Creus" i en 1947 els "Amics de Santes Creus"... I això ocorria, com podeu veure, en una època especialment difícil per a l'enregistrament d'associacions amb nom català. I és a través

d'aquest grup d'amics que comencen a aparèixer les primeres "Memòries" de l'entranyable cenobi, en forma de butlletí.

Fort i Cogul neix a la Selva del Camp (Baix Camp) l'onze d'abril de 1908. Segons ens informa el seu fill Xavier, "mentre els ascendents paterns, de terra endins, eren carlins, els materns eren més aviat liberals". A la Selva va a escola amb els claretians fins als 13 anys i després d'haver treballat la terra prop d'un any, ingressa al seminari tarragoní, que aleshores s'anomenava pomposament "Universitat Pontifícia de Tarragona". Al cap de cinc cursos, però, ha d'abandonar els estudis perquè gasta poca sa-

lut: anèmia, nervis, cansament... Llavors va a refer-se a Santes Creus, on ja havia estat una altra vegada i és aquí que ence- ta una bona amistat amb mossèn Francesc Sanjuan, que és el rector de la parròquia, i amb Gaietà Cunillera, que l'acompanyarà en la seva dèria d'historiador.

A Santes Creus s'ha instal·lat a la fonda de ca l'Assumpta i, aprofitant els seus coneixements de llatí i la seva innata curiositat, comença a furgar l'arxiu parroquial i a continuació el municipal. En 1929, més o menys restablerta la salut, fa el servei militar i arriba a obtenir el grau de tinent.

El seu primer treball periòdic li és publicat a Reus en

Retrat a la ploma de J. Brunet.

forma de crítica a un llibre encara inèdit, original de Josep Artigal ("Guia de Santes Creus") i cal dir que el nombre d'articles escrits i publicats durant la seva vida sobre el mateix tema, és fabulós.

Malgrat que segons Coll i Alentorn "Fort i Cogul és l'home que més ha sabut de la història de Santes Creus", els articles referits a aquest cenobi que van en la Gran Enciclopèdia Catalana han estat escrits en la seva major part per d'altres autors, "potser perquè el seu criteri no s'avenia gaire amb l'estil rigorosament breu i sintètic d'aquesta mena de treballs" —explica el seu fill Xavier.

Acabat el servei militar, en 1935 pren per esposa una noia barcelonina, bé que de pare reusenc, de nom Neus Bufill i Jané. Fruit del matrimoni són quatre fills, Xavier, Andreu, Miquel i Albert i una filla, Maria Neus. Eufemià, amb la família, se'n va cada estiu a Santes Creus on, com ja era de preveure, acaba plantant-hi casa. Cal dir que ell és, per damunt de moltes altres coses, amant de la feina ben feta i que a cada dia que passa la seva "grafomania" va en augment. Per això es troba que, en havent publicat en 1930 el seu primer llibre se n'enduu un bon disgust, tota vegada que en la seva gestació hi ha influït força la lectura de

"Siluetes de Santes Creus", original de mossèn Palomer (1927), del qual pot llegir després, p.e., que "és un fantasiós" (Pons Guri, Albert Manén) i que "inventa arxius, cronistes i documents..." (Agustí Altisent). I, efectivament: fet un primer repàs de constatació, el llibre d'en Palomer ja compta amb unes setanta observacions manuscrites al marge.

En els seus llibres posteriors Fort i Cogul serà, doncs, més meticulós encara, així com en els seus articles, en les seves conferències, en els seus pròlegs d'encàrrec. Les dades aportades en tota la seva extensíssima bibliografia són contrastades sense concessions, no ja tractant de la seva enamorada Santes Creus, sinó en totes les restants contribucions al patrimoni històric i geogràfic de Catalunya.

El 24 de maig de 1979 i en el seu domicili de Barcelona, voltat dels seus, deixa d'existir. Al matí del mateix dia de la seva mort ha treballat encara en la seva darrera obra "Prades"... En aquells moments, el seu íntim amic Coll i Alentorn, trasbalsat, es feia aquesta pregunta sense resposta: "I ara, quan voldrem saber alguna cosa de Santes Creus a qui podem adreçar-nos?".

Ernest Corral i Coll del Ram

fent camí

Quan floreix l'atzavara

A prop del camí, guaient la mar que vol mirar amb fal·lera, ha florit una atzavara.

Aquesta planta de grans fulles carnoses d'un to verd blavós, la veiem sovint en les nostres passejades sense fer-ne massa esment i és que n'hi ha moltes a mig aire del nostre litoral.

També es planta en jardins de rocalla per llur resistència a la sequera guarnint alguns espais on la terra sol ser resseca i eixerreïda.

Sens dubte és poc apreciada, però tot i la seva vulgaritat té bones virtuts. Ara, per la gran divulgació de les fibres artificials no és degudament estimada però abans, de les seves fulles dispostes en forma rosàcia, se'n feien cordes de gran resistència i fins i tot teixits.

Però el que més crida l'atenció és la inflorescència detonant i elevada (a vegades arriba a tenir 7 metres) que precedeix a la seva mort, com un cant de cigne en forma de piràmide de flors groguenques que s'eleva com un espigot per veure la blavor del mar, mentre les fulles es marceixen vençudes per aquell esclat detonant i florit que atrau els nostres ulls en un corral mig elevat i no gens lluny de la platja sorrenca.

Aquella petita atzavara que posem al costat del naixement de Jesús i que veiem a la Fira de santa Llúcia, vol morir donant al món la bellesa ufanosa d'una vida que dolçament s'adorm tot veient el mar.

Pietat Campmajó

calendari

Diumenge, 8 de maig. VI de Pasqua. Maria Mitjancera de totes les Gràcies. Ntra. Sra. de Pompeia. Mare de Déu del Toro. Sant Eladi, bisbe. El sol surt a les 4,40 i es pon a les 6,55 (hora solar). Festa major a Alcoletge, Bell-lloc d'Urgell, Castellolí i Vallverd. Fira a Gurb.

Dilluns, 9 de maig. Sant Geronci, bisbe i sant Hermas, confessor. Festa major a Albatàrec i El Poal.

Dimarts, 10 de maig. Sant Joan d'Àvila, prevere; sant Job, profeta; sant Antoni, arquebisbe i Santa Beatriu, verge.

Dimecres, 11 de maig. Sant Anastasi, màrtir, patró de Lleida. Sant Ponç, màrtir. Festa major a Lleida, Badalona i Ripoll.

Dijous, 12 de maig. Sant Pancràs, màrtir i sant Domènec de la Calzada, màrtir. Festa major a Passanant.

Divendres, 13 de maig. La Mare de Déu del Roser de Fàtima. Sant Pere Regalat, confessor. Festa major a Tàrraga. Fira a Sant Llorenç de Morunys.

Dissabte, 14 de maig. La Mare de Déu dels Desemparats. Sant Maties, apòstol i santa Gemma Galgani, verge. Festa major a Cruïlles i Tremp. Fira a Montblanc.

l'Església celebra

8 de maig. Diumenge VI de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 15,1-2.22-29, S 66; segona, Ap 21,10-14.22-23, tercera, Jo 14,23-29.

9 de maig. Dilluns de la VI setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 16,11-15, S 149; segona, Jo 15,26-16,4.

10 de maig. Dimarts de la VI setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 16,22-34, S 137; segona, Jo 16,5b-11.

11 de maig. Dimecres de la VI setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 17,15.22-18, S 148; segona Jo 16,12-15.

12 de maig. Dijous de la VI setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 18,1-8, S 97; segona Jo 16,16-20.

13 de maig. Divendres de la VI setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 18,9-18, S 46; segona, Jo 16,20-23a.

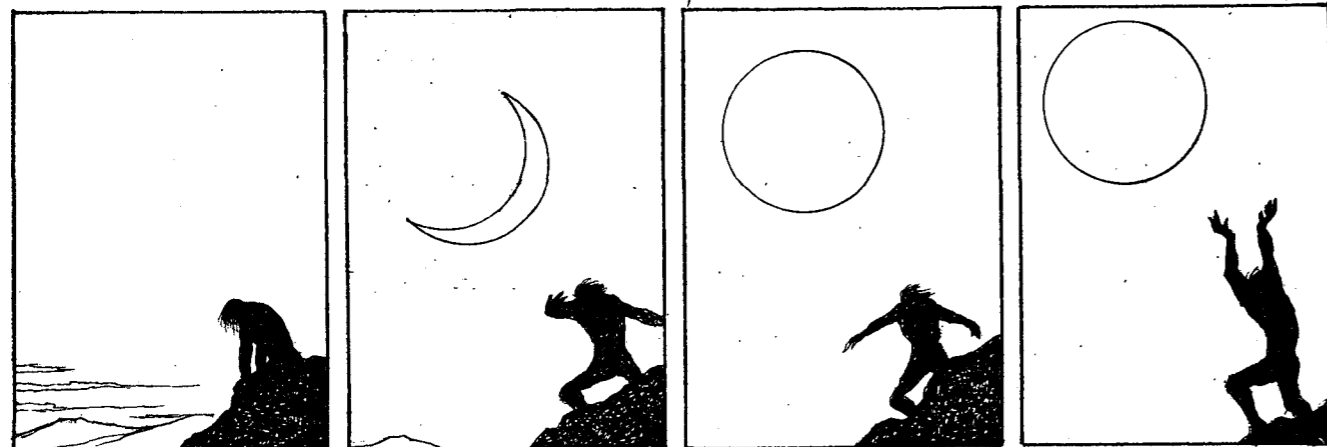
14 de maig. Dissabte de la VI setmana de Pasqua. Sant Maties, Apòstols. Lectures: Primera, Fets 1,15-17.20-26, S 112; segona, Jo 15,9-17.

Llegendes

Mai no havia vist cosa semblant. Allò era nou per a ell. Tot li semblà més bonic. Seguí amb la mirada el curs de la pilota... a poca poc... tement la fiblada dolorosa del clatell. Però de cop, en lloc de fiblada, sentí una explosió de foc als ulls. Durant qui sap els dies vagà sol. Malhumorat. Cap baix.

Però en Grisseldo havia sortit revés. Era entestat.

I no tardà gaire temps a esguardar el cel cada nit cercant la Lluna. I de tan cercar, com més anava el clatell més flexible li esdevenia, i tardava més temps a fer-li mal. Malgrat que la Lluna es passés alguns dies sense sortir. En Grisseldo esperava. Malgrat que la Lluna es mofés d'ell, fent-li babarotes amb la seva rialla de quart creixent. En Grisseldo esperava. En Grisseldo ho superà tot. S'acostumà a les seves frivolitats perquè sabia que al final la veuria pujar de bell nou, rodona, temptadora.

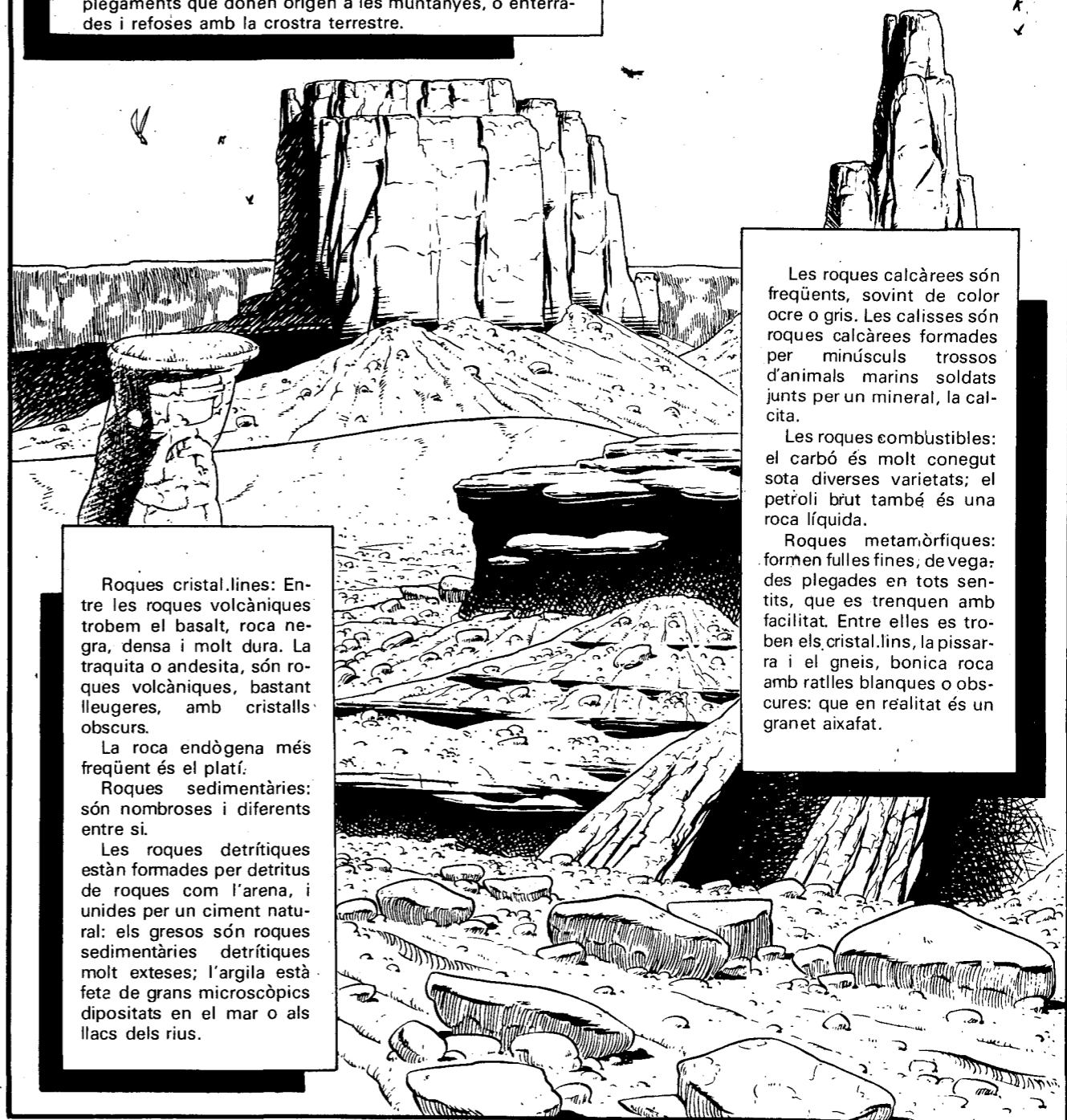

Un dia, en veure-la eixir, s'entusiasmà tant, que seguint-la s'incorpora del tot. Aixecà els braços, estirà les mans molt fort per abastar-la... De cop, quedà un moment quiet, dret, encarcarat, amb braços i mans crispats en laire. Sentí un dolor recarregat als ronyons. Va perdre l'equilibri. Cridà GGGGGGG!! Li fallaren els reflexos i es clavà la gran patada, petant de barres a terra. Allà on va caure encara hi deu ser, puix no l'ha trobat ningú.

LES ROQUES *Enric Meneses*

Com succeeix amb les plantes i els animals, existeixen diferents menes de roques. Aquestes classes podem resumir-les en tres grans grups: Les roques cristal·lines, formades per la solidificació del magma de la crosta terrestre (plutòniques o endògenes).

Les roques sedimentàries, formades en la superfície del globus, en els llacs, els mars, per l'acumulació de sediments: restes de les altres roques, residus d'animals i vegetals morts. Les roques metamòrfiques (paraula grega que significa que han sofert una transformació): són les roques endògenes o sedimentàries que han estat aixafades en els plegaments que donen origen a les muntanyes, o enterrades i refoses amb la crosta terrestre.

Les roques calcàrees són freqüents, sovint de color ocre o gris. Les calisses són roques calcàrees formades per minúsculs trossos d'animals marins soldats junts per un mineral, la calcita.

Les roques combustibles: el carbó és molt conegut sota diverses varietats; el petroli brut també és una roca líquida.

Roques metamòrfiques: formen fulles fines, de vegades plegades en tots sentits, que es trenquen amb facilitat. Entre elles es troben els cristal·lins, la pissarra i el gneis, bonica roca amb ratlles blanques o obscures: que en realitat és un granet aixafat.

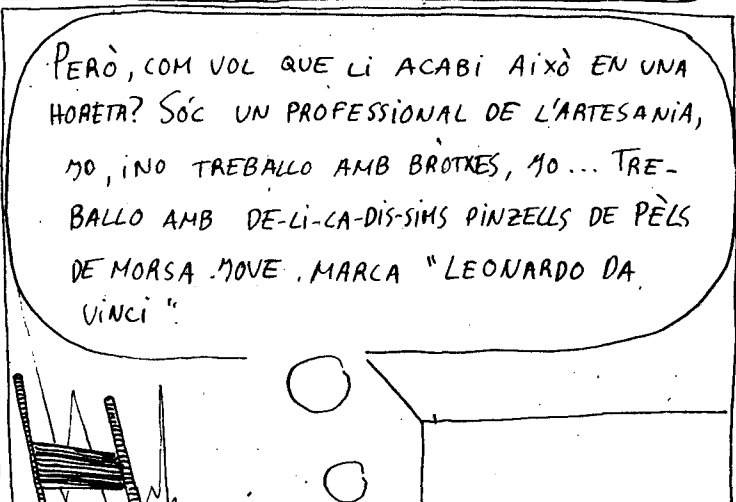
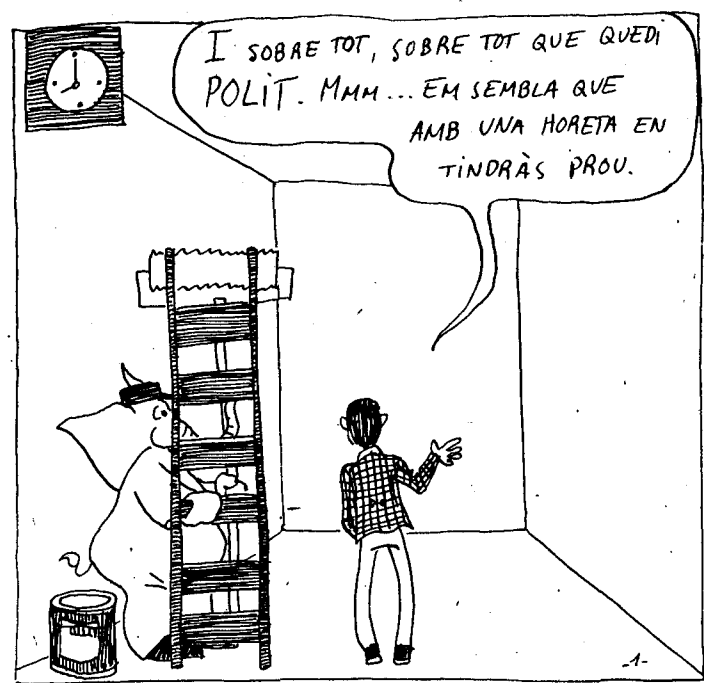
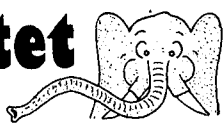
Roques cristal·lines: Entre les roques volcàniques trobem el basalt, roca negra, densa i molt dura. La traquita o andesita, són roques volcàniques, bastant lleugeres, amb cristalls obscurs.

La roca endògena més freqüent és el platí.

Roques sedimentàries: són nombroses i diferents entre si.

Les roques detrítiques estan formades per detritus de roques com l'arena, i unides per un ciment natural: els gresos són roques sedimentàries detrítiques molt exteses; l'argila està feta de grans microscòpics dipositats en el mar o als llacs dels rius.

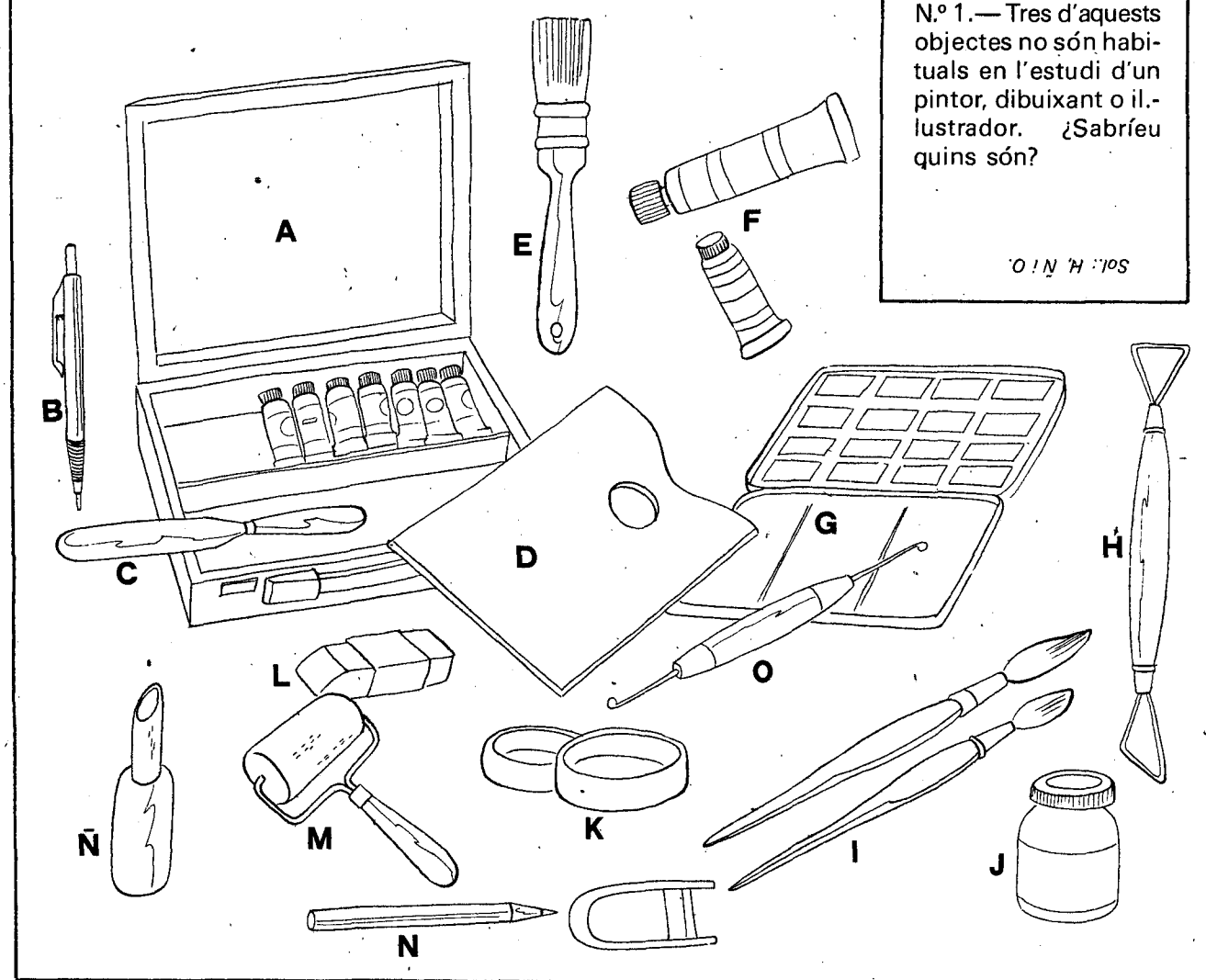
en pepet elefantet

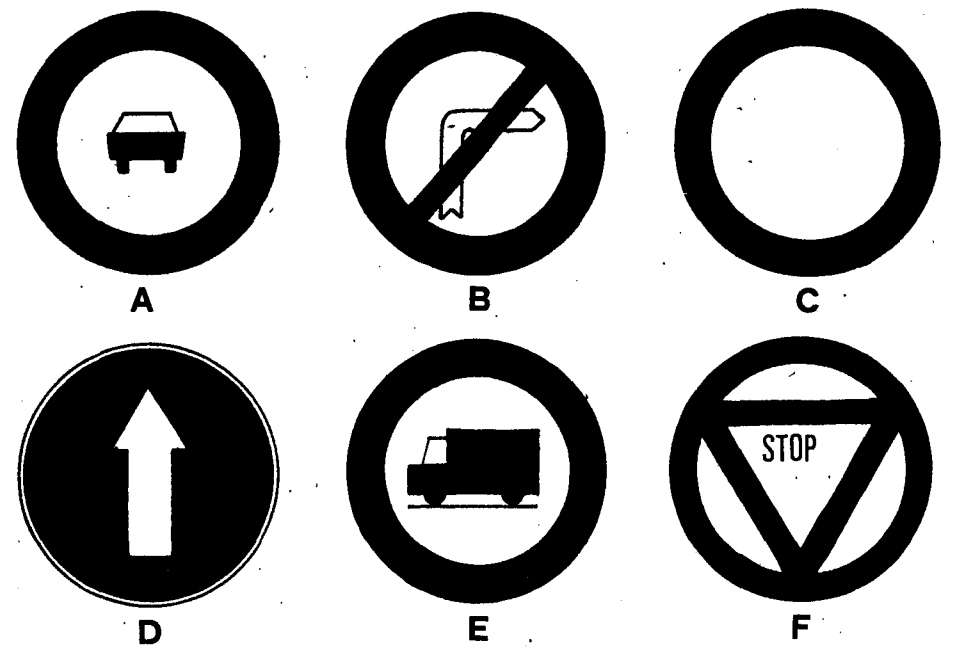
Passatemps

N.º 1.— Tres d'aquests objectes no són habituals en l'estudi d'un pintor, dibuixant o il·lustrador. ¿Sabríeu quins són?

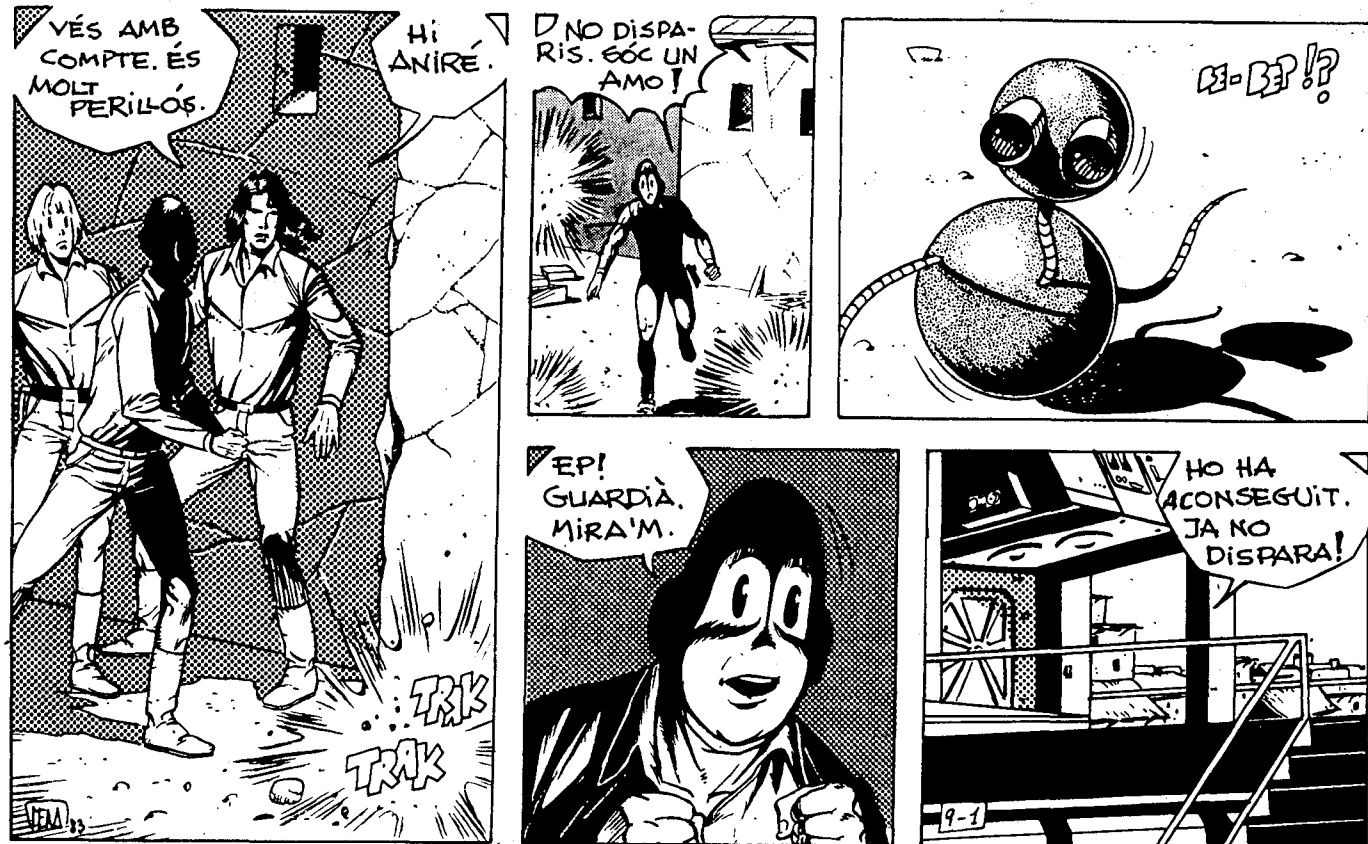
Sol: H, N, O.

Sol: 1.— Prohibida la circulació d'automòbils. 2.— Prohibit de girar a la dreta. 3.— Circulació prohibida. 4.— Sentit obligatori. 5.— Prohibida la circulació de camions. 6.— Parada en una cruïlla o intersecció.

N.º 2.— ¿Sabeu què signifiquen aquests senyals de trànsit?

L'angelet Ignasi

L'EIXERIT

LA FAMÍLIA MOIXÓ

Montserrat

He anat a Montserrat. Sempre que vaig a Montserrat no sé què em passa. M'agrada tant! Quan veig aquella muntanya de pedra, amb aquelles roques gegants de formes tan rares, em quedo com un badoc, mirant i mirant, i em penso que no me'n cansaria mai.

Em penso que, el que em passa a mi, li deu passar a tothom perquè sempre hi ha una gran munió de gent, nois i noies, joves, grans, vells... ¿No hi heu anat mai vosaltres? Segur que sí. ¿I no us agrada també molt i molt?

El pare diu que Montserrat és el cor de Catalunya, i que allà hi ha també una muntanya de fe i d'amor. Em penso que vol dir que la gent hi puguem perquè tots creiem que Déu ens estima i que la Mare de Déu és una mica Mare de tots.

Dins de l'església, què sé jo les llànties enceses que hi ha! Les hi han portat tots els pobles de Catalunya. I el lloc on hi ha la imatge de la Mare de Déu és bonic de debò.

Els escolans em varen fer una mica d'enveja. Com canten els "tíos", eh? M'agradaria ser escolà a Montserrat. El pare que ho sentí digué:

— doncs, a mi, m'agradaria ser monjo.

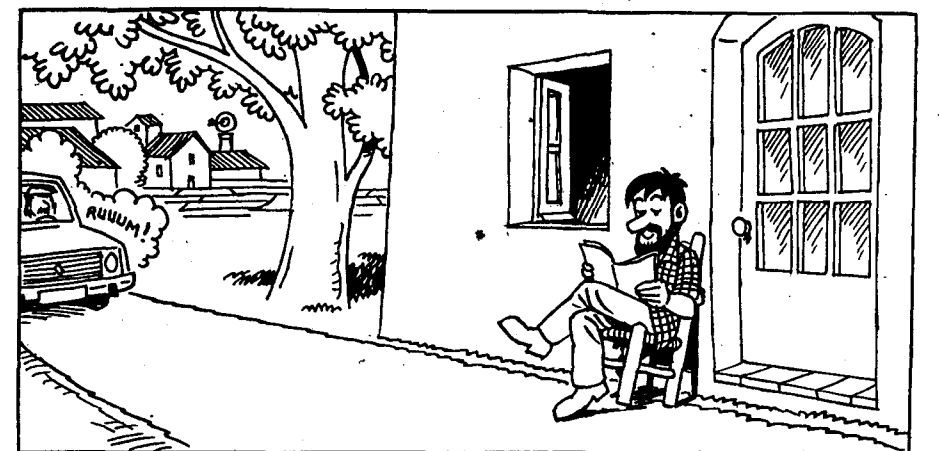
— Doncs, jo, monja, digué la mare.

I la meva germana, rient com una ximplota, deia:

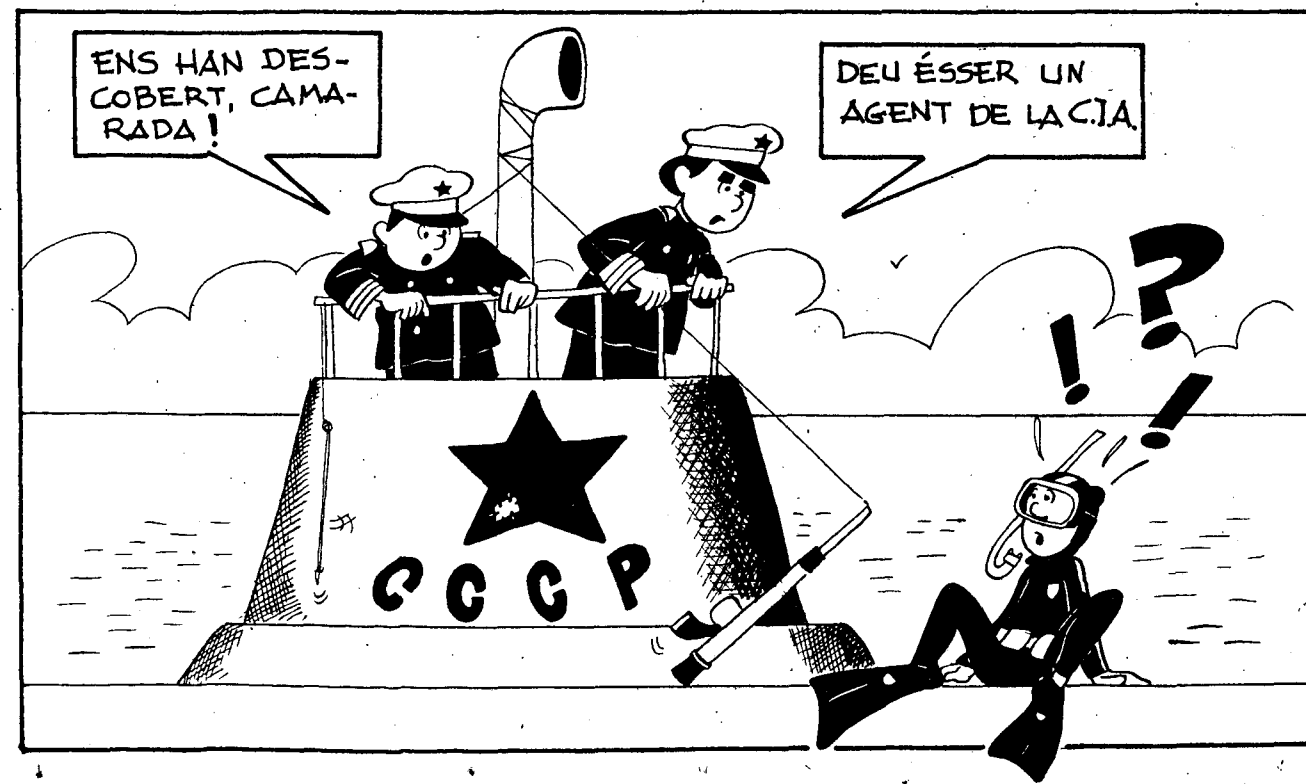
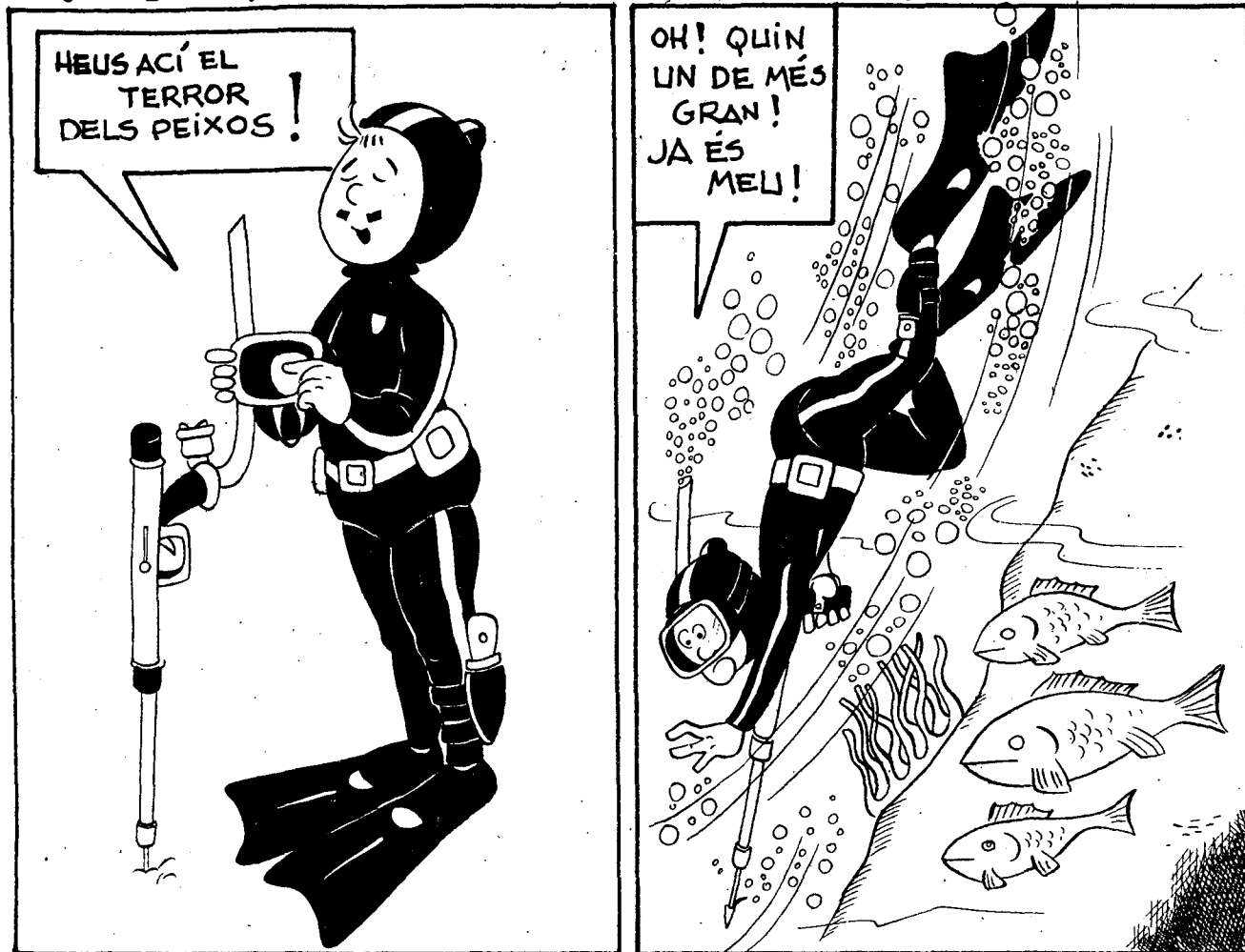
— Calleu, bojos, calleu.

I, és que Montserrat, no sé què té; però t'engresca.

Mare de Déu de Montserrat, t'estimo!

EN JOAN I EN QUIM

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

Jesús, en l'últim sopar, acomiadant-se dels seus deixebles els digué: "Qui m'estima farà cas de les meves paraules; el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en el seu cor. Qui no m'estima, no fa cas de les meves paraules. Quan el Pare i jo us enviarem l'Esperit Sant, ell us farà recordar i entendre tot el que us he dit.

Després afegí: "Us deixo la pau, us dono la meua pau. No tingueu por de res. Ja us he dit que aviat no em tindreu com ara em teniu entre vosaltres, però jo no us deixaré mai. Us ho dic perquè després, passi el que passi, us mantingueu fermes en la fe".

1.— ¿Com podríem dir que estimem Jesús si no féssim cas de les seves paraules? Però, mireu que és bonic això que diu: El meu pare i jo vindrem a fer estada en el cor d'aquells que ens estimen.

2.— En el Baptisme i en la Confirmació hem rebut l'Esperit Sant. Ell "des de dins" ens acompanya sempre i ens guia. Mai no estem sols.

3.— Jesús omple el nostre cor de la presència i de la pau de Déu. Per això el cristià no té por davant les dificultats. ¿Quina por hem de tenir si Déu és amb nosaltres?

El mossèn

Cançoner

BON REPÒS

Moderat *Schiz.*

Bon re - pòs ens plau al ves - pre ens
 plau al ves - pre, la cam - pa - na ens
 hi con - vi - da ens hi con - vi - da.
 Ning, nang, ning, nang, ning, nang.

EL SOL DE L'HORIZÓ

Poc mogut *Pop. francesa.*

El sol de l'ho - rit - zó ple de
 res - plen - der pau - sa - da - ment
 va per a tor - nar de - mà.

La Bíblia a l'abast

L'Església definitiva

(Ap 21:10-14.22-23)

Avui completem la lectura del c. 21 de l'Apocalipsi que vam iniciar diumenge passat. Després de la visió del món nou, el vident és convidat a contemplar la Jerusalem del cel, el lloc de l'aplec dels **inscrits en el llibre de la vida de l'Anyell** (v. 27b). La visió ens presenta allò que és l'Església definitiva contemplada des de l'altra banda del temps, des de l'ara etern de Déu. És un reforçament il·lusionat de l'esperança per als qui encara peregrinem pels viaranys de la història. I un advertiment també: l'Església definitiva no és la que tenim aquí. Aquesta Església nostra és més aviat el taller existencial en el qual entre l'Esperit i nosaltres anem construint el gran Aplec definitiu dels sants. No ho oblidem som peregrins, nosaltres i les estructures que ens hem donat, filles de la nostra situació i posades al servei de la fidelitat a Aquell, vers el qual caminem. És amb ell amb qui ens hem d'unir i no amb res més per més venerable que sigui, ple de tradició i d'història, il·luminat per les vivències més íntimes de l'experiència del nostre retrobament amb Ell. Anem de pas, vet-ho ací.

La ciutat santa

El vident és transportat en l'esperit **dalt una muntanya gran i alta** (v. 10a), lluny de la terra baixa que priva la visió dels grans horitzons. Allà li és mostrada **la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel** (v. 10b). La imatge de la núvia ara és canviada per la de la ciutat santa, més adequada a la visió de l'Església definitiva. Aquesta ciutat santa és un do de Déu, que ens ve de la seva presència, plena de la seva glòria.

Per això resplendeix **com les pedres més precioses** (v. 11). L'Església del cel és la gran obra de Déu. No precisament en l'únic sentit de lloc preparat per a acollir-hi els sants, sinó com la realització de la seva salvació que aplega els qui han seguit l'Anyell per tot arreu on ha anat. El projecte de Déu sobre la humanitat s'ha realitzat de ple, i al seu centre hi ha el Crist. Ell és la llum que ha il·luminat els homes pels camins d'aquest món i Ell és també el qui els ha omplert de la llum de Déu. Per això en l'Església definitiva no es necessita ni el sol ni la lluna, **perquè la glòria de Déu l'omple de claror** (v. 23).

La nit, amb el seu mentall de fosca que cau al damunt dels qui són colgats en la inactivitat del son —imatge de la mort—, no existeix en la ciutat santa, que sempre és plena de llum, de vida, ja que està submergida del tot en la vida de Déu.

L'Església definitiva té dotze portes, obertes als quatre punts cardinals. Tota la humanitat està convidada a entrar-hi, i no únicament els que pertanyen a una raça o a un poble determinat. **La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de**

l'Anyell (v. 14). I és que és a través d'aquests "portals" apostòlics que els creients de tots els temps i de tots els llocs entrem a la fortalesa de la fe. És una nova afirmació de l'apostolicitat de l'Església. Ells, els Apòstols, són els testimonis directes de la resurrecció de Jesús i els primers que seguint el seu mandat, han plantat l'Església de la terra. És agafats a les seves mans que nosaltres peregrinem cap a l'Església definitiva del cel, en una perfecta i viva cadena de tradició ininterrompuda que ens manté units a Jesucrist.

El veritable santuari

Finalment cal remarcar allò que és el més sorprenent per a un bon jueu. La ciutat santa del cel no té santuari (v. 22). No té, doncs, un lloc privilegiat de trobada dels homes amb Déu. Tampoc l'Església de la terra té necessitat imprescindible de santuaris, **perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el seu santuari** (v. 22b). Els cristians certament, com tots els homes, necessitem llocs de reunió, temples fets per mà d'homes. Però Jesús ens ha ensenyat que el Pare és a tot arreu, i que a tot arreu se'l pot adorar en esperit i en veritat (vegeu Jo 4:21 ss.) I per la seva encarnació sabem també que el nostre veritable santuari és el cos de Crist, el veritable lloc de trobada de l'home amb Déu. El cos històric de Crist. També el seu cos eucarístic. I la reunió dels germans, l'església, que malgrat les nostres opacitats i els nostres contrasignes, és sagrament de la salvació de Déu enmig del món.

Josep M. Aragonès

Els religiosos (les persones consagrades a Déu, en el sentit que hi donem ordinàriament) acostumen a contreure un compromís especial amb Déu per uns vots, que solen ser (no tots els monjos i religiosos en general tenen els mateixos vots) els d'obediència, de pobresa i de castedat. Hem tractat ja dels dos primers; fixarem ara la nostra atenció en la castedat, però no únicament com a vot, sinó com a virtut pròpia de tot cristià, no menys que l'obediència i la pobresa.

Comencem per dir que per castedat entenem el comportament moral degut en relació al sexe. Degut: no solament a la llei natural sobre el recte ús (i contra l'abús) d'una cosa tan important com és el sexe i el que s'hi refereix, sinó també a les lleis de la revelació (en considerarem algunes més endavant) i a les de l'Església (la continència en el celibat), així com a les obligacions contretes per haver-se un compromís amb Déu per un vot.

Que la castedat té un arrel natural en l'ésser humà, ho demostra l'existència, en ell, de l'instint del pudor. Instintivament considera la criatura humana el sexe com quelcom de gairebé sagrat, i l'embolcalla d'una vergonya púdica, que podem convertir en virtut; aleshores tenim la pudícia, característica de les per-

sones veritablement honestes, portades per la virtut cardinal de la templança, de la qual la castedat és part, ja que la templança exerceix una funció moderadora dels plaers sensuais i fins d'allò que és perillós a tals plaers i que poden provocar-los.

Particularment en els nostres dies, des de la fi del segle passat, molts psicòlegs han accentuat la importància que té la sexualitat. Potser alguns exageren en descriure la força dominadora que té la tendència sexual en l'ésser humà, com si tot el moviment vital de l'home i de la dona, o gairebé tot, depengués d'aquesta tendència, com altres filosòfics diuen que és l'estímul de la fam allò que domina, o ha dominat, més en l'home, fins a convertir-lo en animal intel·ligent. Però tots els animals són moguts

essencialment pels estímuls del sexe i de la fam; segons sant Tomàs d'Aquino, els éssers sensitius irracionals només són estimulats per aquests dos instints: "decibus et de venereis". És innegable que aquests dos estímuls tenen una importància cabdal en la vida animal. A l'home, la fam l'ha convertit en ésser més intel·ligent, treballador i organitzat; quan al sexe, l'home l'ha sublimat (desgraciadament no ho fa sempre) per l'amor, i tanta importància ha anat adquirint el mateix sexe en la racionalitat de l'home, que aquest sent per al sexe, a més de la vergonya de què parlàvem abans, un respecte gran; tant és així que un pecat contra la castedat produeix ordinàriament una especial confusió, la qual en moltes persones és tan intensa que fa creure que els pecats de luxúria són més greus o vergonyosos que altres

pecats, produint això sovint unes falses concepcions dels valors morals en consciències poc o mal formades, les quals consideren més greus els pecats de la carn en si que no certs aspectes concomitants o bé altres pecats com, per exemple, la manca de caritat, la injustícia social, la distracció de Déu i altres, que la consciència fàcilment oblida absorta pel torbament i pel sentiment de vergonya o de fàstic produïts per la luxúria.

És Déu qui ha posat en els animals i en l'home l'apetit sexual, a fo mals i en l'home l'apetit sexual, a fi d'estimular la procreació; per tant, l'apetit sexual, mentre no sigui desordenat (concupiscència), és natural, és bo, i cal rebutjar les filosofies que han presentat la inclinació sexual com quelcom de pervers. Ni és dolent l'ús del sexe ni el plaer que dona (cf. 1 Cor. 7,3s.; 1 Tim. 2,15 i

5,14), sinó allò que és mal fet a propòsit del sexe: ésser concupiscents envers la dona que no és la pròpia o envers l'home que no és el propi marit (cf. Mateu 5,28; 7,21s.; 15,19; 1 Cor. 6,18; Efesis 5,5), amb la violació dels drets d'un tercer i les infidelitats que això implica, o l'ús antinatural del sexe (cf. 1 Cor. 6,9s.; Gàl. 5, 19 i 21; Efesis 4,19; 5,5), etc. És important que notem això amb vista al que hem de dir més endavant sobre el vot de castedat i sobre el celibat, condicions de vida que no signifiquen cap condemna ni del matrimoni, considerat per l'Església com un sagrament, ni del sexe en general, sinó que, com veurem, tenen uns enfocaments positius concrets, condicions sinequànòniques de la raó de ser del vot en qüestió i del celibat.

Afegeixo, per acabar aquesta primera nota catequètica sobre la castedat, una observació que és més que un detall: segons la doctrina de Jesucrist allò que "embruta", allò que "fa l'home impur", no és la carn en sí, sinó les intencions, és a dir, "allò que prové del cor", "perquè de dintre el cor dels homes provenen els pensaments dolents; fornicacions... adulteris... impuresa..." (Marc 7, 14-23; Mateu 15, 10-20).

A. Olivar

Per una catequesi sobre la virtut i el vot de la castedat (I)

de presència al Marroc

La mare Maria Anna, Ravell i Barrera, nascuda a Arenys de Mar i morta a Argentona, fundadora de les religioses franciscanes de la Immaculada Concepció.

"Tota fundació religiosa, iniciada amb senzillesa i santa pobresa, té segur el futur." (Ma. Ana Ravell.)

Un grup de pàrvuls i missioneres, al pati del col·legi de "Ntra. Sra. dels Angels" de Larache.

pare Lerchundi els va encomanar "La Cuina Econòmica", que ell havia fundat a l'Associació de "Damas de la Caridad". Altres institucions confiades també a les Franciscanes foren: "La Caja de Urgencia", per a auxiliar, en casos extraordinaris, els pobres de la ciutat i els transeünts, el "Roperillo" erigit pel pare José María Betanzos, per a proporcionar roba pels pobres. El "Comedor escolar", on es donava menjar als nens pobres que assistien a les "Escuelas de Alfonso XIII". "La Escuela de la Barriada de San Francisco", i la "Gota de Leche", establerta l'any 1921.

nes saben bé que temps nous, requereixen noves formes i així les cases de la MARE RAVELL van acoblant-se en direcció a la població nadiua. En els seus col·legis convertits en "PARVULARIS", "Menjadors infantils", "Escola de formació per a la dona"; i les seves obres sanitàries "Hospital" i "Dispensaris", acullen i són atesos amb esperit de germans, tots els nadius que volen acudir-hi.

Mirant l'esdevenidor

Les esperances dels fundadors, pare Boldú i Mare Ravell, no s'han frustrat. La sembra que iniciaren aquelles cinc primeres germanes, que arribaren a les platges tangerines durant l'últim terç del segle passat, continua, amb noble afany, a totes les cases de la institució franciscana. Les religioses són admirades per tothom, sense diferències de llinatge o religió.

Copios és l'índex de noms de religioses que passaren per terres del Marroc, escampant el bé a dojo. Davant d'aquestes vides sang-cremades en el servei del Senyor i de la pobra humanitat; davant dels abundants fruits de tot ordre, que devem a les religioses que ja han passat; hem de gaudir-nos que uns petits grups de germanes continuïn desenvolupant, amb tot el seu zel missioner, les tres cases de Tànger, la de Larache i la de Tetuán. Continuen i tenen la voluntat de continuar en el futur, malgrat que aquest no es contempli massa segur. Les franciscanes han entès sempre que la seguretat en el futur està a les mans de Déu.

Matilde Vázquez, f.m.i.c.

Temps nous, nova estructuració

L'any 1921, unes altres cinc missioneres es presentaren a Larache per a fundar, segons l'expressió franciscana, o per a llaurar i edificar en terra verge, segons la nostra particular visió. Aquest petit grup, dirigit per sor Cristina Grau, arriba a la ciutat del Lukus, el 1921. Primer en una modesta caseta i després en un modern edifici construït per elles, comença la seva sembra que fou, com a Tànger, ampla i fecunda.

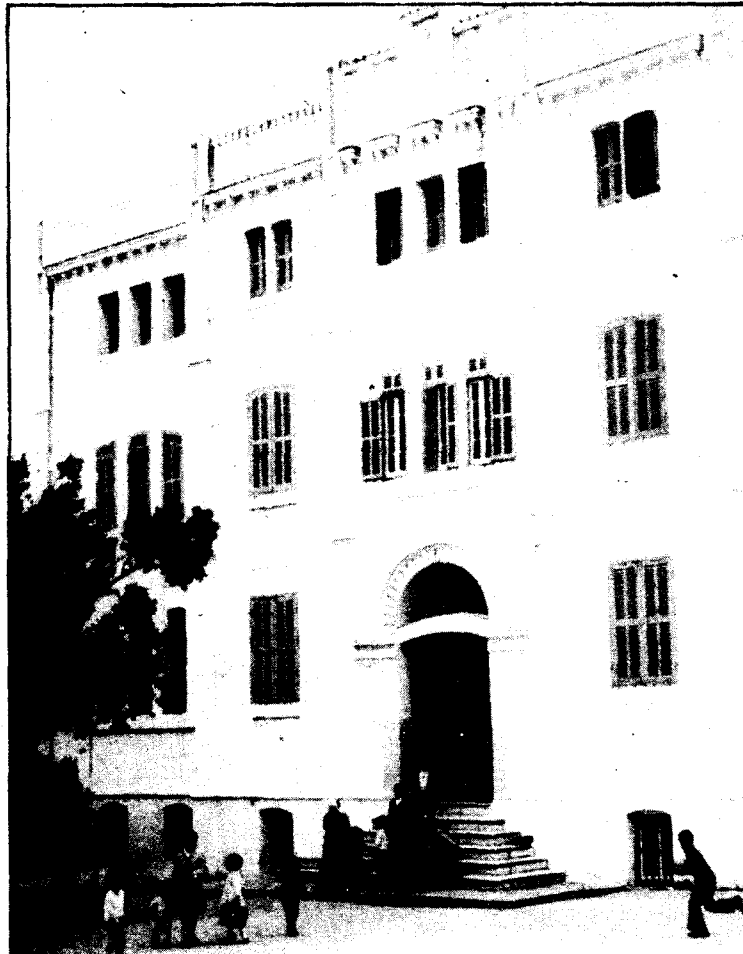
A Tetuán l'any 1934, malgrat l'ambient hostil i poc propici per a l'ensenyament religiós, les Franciscanes no s'acovardiren per això. Comencen la seva docència, i pocs anys després es construí un nou col·legi, ampli, modern, en el qual les missioneres educadores han format generacions d'alumnes.

L'any 1947, es fan càrrec de la Residència per a Ancians de Tànger, instal·lada, després d'un temps a l'antic Hospital espanyol.

Les missioneres francisca-

sistint un malalt en el servei de cirurgia.

"Escoles d'Alfons XIII" de Tànger, regentades per les franciscanes. Façana principal.

ger, el Pavelló de nenes de les magnífiques Escoles d'Alfons XIII (avui "Escuelas CASA RIERA"), on continuen la seva tasca missional a favor dels nadius.

L'any 1888, el Prefecte de la

Missió fundà un Hospital que posà a cura de les Franciscanes, les quals donaren, allí, grans proves d'heroïsmes cristians, principalment durant les greus epidèmies del 1895. morint, víctima de la caritat, la jove

religiosa, sor María del Buen Consejo Michelena Echániz. Des de llavors presten els seus serveis a l'esmentat "Hospital Español", a través de les vicissituds dels temps.

En el mateix any 1888, el

Ciudad Real — Sevilla

Els joves no passen de religió

CIUDAD REAL.— "¿Qui ha dit que els joves d'avui es desenten dels problemes religiosos?", pregunta el bisbe de Ciudad Real monsenyor Rafael Torrijos.

"Seran alguns—continua dient—jo us puc presentar, per exemple, grups nombrosos de joves de la nostra diòcesi, que es preparen amb interès, durant molts mesos, per a celebrar el sagrament de la Confirmació. Assisteixen a les catequesis. Pregunten desitjosos de conèixer a fons Jesucrist i el seu Evangelí".

"Molts joves—afirma el prelat—senten la necessitat de buscar quelcom que ompli del tot les seves aspiracions i les seves il·lusions; altre problema serà que l'Església encerti a posar-los en contacte amb l'únic que és capaç d'atreure rera seu els joves: Jesucrist".

Experiència reconfortant a Andalusia

Joves de "Crist viu" amb ganes de treballar

SEVILLA.— Igual que ens anys anteriors, han tingut lloc en diversos punts d'Andalusia Occidental i Extremadura els Encontres Pasquals que es desenvolupen sota el lema Crist Viu i que convoca el Centre Inspectorial de Pastoral Juvenil que tenen els Salesians a Sevilla.

En aquest setè any han seguit una vegada més la difrenciació d'adolescents i joves. L'avaluació feta exigeix separar aquests nivells amb metodologia i continguts diferenciats. Els joves, de 17 anys endavant, han participat uns 700, amb uns mitjana de 18 i 19 anys en els diferents llocs de la celebració. Els adolescents tingueren el seu encontre els dies 9 i 10 d'abril, a cada zona.

Durant els mesos de febrer i març tingué lloc una intensa campanya de difusió a través de posters anunciadors, presentació a diversos grups de nois i noies, a la premsa, i a la ràdio i, sobretot, a grups que s'han preparat amb temes relacionats amb el contingut d'aquest any: "No esperis miracles... ¡obre camí!".

A Constantina per a Sevilla i Huelva; Charco de los Hurones, per a Jerez i Cádiz; Algeciras, per al Campo de Gibraltar i Guadajira-La Orden per a Extremadura s'han viscut aquests dies forts encontres on els joves han comunicat les seves inquietuds, experiències i celebrat la Mort i Resurrecció de Crist. Convivència, reflexió, oració, celebracions, festa i una alegre companyonia han

estat els elements clau de l'esdeveniment. A destacar les celebracions, hora d'oració i la companyonia i sèrietat d'aquests joves que tenen necessitat de comunicar-se i de compartir la seva fe i compromisos. El lema d'aquest any, votat en reunions generals els dies 7 i 8 de gener a Sanlúcar la Mayor, posava al descobert l'actual desencant davant solucions miracleses i que portà a reaccionar i a comprometre's cada u seriosament en el lloc i la realitat on viu.

Com a crides pròximes que tots es comprometeren a assumir i difondre hi ha la Festa de la Llum els dies 14 i 15 de maig a cada Zona; i els curssets o campaments d'estiu els dies del 23 al 30 de juliol a San José del Valle (Cádiz) per a tota aquesta zona d'Andalusia i Extremadura. Com a més immediat, la participació com a animadors en l'Encontre d'Adolescents que com anys anteriors s'espera tinguin gran concurrència.

Uns dies meravellosos, comentaven alguns. Una forta experiència, deien altres. Un parer necessari en la pròpia vida i l'oportunitat de reflexionar i avaluar un caminar en cristià. Així s'expressaven uns joves i altres. Una i altra vegada la manifestació que existeix una joventut amb ganes de treballar, de comprometre's. Que busca en Crist un sentit per a les seves vides i sent la necessitat de ser testimonis d'aquest Crist Viu i Ressuscitat que els convoca. Davant d'aquesta realitat una reflexió també per als adults davant d'aquesta joventut.

Madrid

Inserció del franciscanisme en l'Església

Un centenar de franciscans de tot Espanya s'han reunit a Madrid per estudiar la inserció del franciscanisme a l'Església local i universal. La reunió té lloc després de la recent cloenda del centenari de Sant Francesc, per tal d'estudiar especialment l'aplicació pràctica que s'està fent dins l'Orde d'una de les conclusions sorgides del centenari: la inserció del franciscanisme en àmbits socials marginats, faceta en la qual s'està produint un redescobriment entre els franciscans. S'ha posat en marxa durant el centenari el projecte "Africa", que pretén potenciar la seva presència en aquell continent atenent leproseries, ancians, malalts, etc. A Espanya, diverses realitats concretes s'han posat en marxa amb aquesta orientació. Un franciscà gallec viu amb quaranta joves orfes.

Missions

89.000 milions per als seminaristes

MADRID.— "Ajudar els seminaristes i els religiosos i religioses nadius de les missions és tan important que fins i tot, existeix una Obra Pontifícia singular per a això: La de "Sant Pere Apòstol", ha dit monsenyor Campmany, director nacional de les Obres Missionals Pontifícies.

En una entrevista concedida a l'Oficina d'Informació Missional, monsenyor Campmany ha manifestat que hi ha gairebé 50.000 seminaristes nadius en terres de missió, per als quals les Obres Missionals Pontifícies aporten 50.000 pessetes per cada un d'ells anyalment, quantitat ben clarament insuficient. Monsenyor Campmany lamenta "la manca d'una presa de consciència del problema" i manifesta que "on hi ha una estima pel sacerdot i una valoració del que significa per a la vida de les comunitats, tant la campanya pel propi seminari com la dels seminaris de missions, és acceptada i dona fruits".

Catequesi

Ajudar els cristians a viure la seva fe

MADRID.— Amb la participació de més d'un centenar de representants de totes les diòcesis d'Espanya, s'han celebrat les XVI Jornades Nacionals de Catequesi, presidides per monsenyor Elías Yanes i tots els membres de la Comissió Episcopal de Catequesi. El tema ha estat la presentació i estudi del nou Document, de l'esmentada Comissió "La catequesi de la Comunitat, Orientacions pastorals per a la catequesi a Espanya, avui", que està dirigit a tots els qui tenen aquesta responsabilitat en les comunitats cristianes: religiosos, educadors, catequistes, equips de delegacions diocesanes, responsables de pastoral cate-

quètica de congregacions religioses, etc.

El Document posa de relleu la importància primordial de la catequesi per a nens, joves i adults en l'Església actual. Entre els objectius destaca el propòsit d'ajudar els cristians a viure lúcidament la seva fe en les condicions socials i culturals d'avui, amb esperit fratern. Es reconeix l'especial importància de la tasca educativa dels pares cristians, com a primers educadors del desvetllament religiós dels seus fills.

L'altre lema de les Jornades, ha estat la reflexió sobre els nous "Catecismes de la Comunitat Cristiana".

Valladolid

La contracultura és una malaltia del nostre temps

VALLADOLID.— "Més enllà de les barreres de la raó i de la tradició religiosa, la contracultura és un corrent que vol obrir camí per arreu i es manifesta amb freqüència en els mitjans de comunicació social", ha dit l'Arquebisbe de Valladolid, monsenyor Delicado Baeza.

"La contracultura—continua dient el Prelat— és l'exaltació del goig i de la pròpia llibertat sense condicionaments heretats... És un verdader despullament que es fa al ser humà i als pobles, pel qual no tardarien en caure a un desencís més gran, en la manca de canals normatius per orientar la

vida moral de l'home i de la convivència. Una acció "contracultural" d'aquesta classe deixaria a les noves generacions en la inclemència de les forces instintives sense el contrapès d'una esperança que doni sentit".

Empènyer l'adolescència i la joventut per aquest camí és, —diu monsenyor Delicado— "una greu injuria que se'ls fa i una ferida irreparable a la societat del futur. Si se'ls priva de nobles ideals, per obrir-los les portes del paradís del sexe, freqüentment comercialitzat i fins i tot aberrant, de la droga i d'una llibertat sense responsabilitats".

Itàlia

Joan Pau II surt en defensa de la pluralitat educativa

Els països democràtics han de respectar les escoles catòliques

Conduir els nens cap a l'ideal de Jesucrist, heus ací el paper de les Escoles catòliques, digué el Papa.

Joan Pau II ha pronunciat una fervent exhortació a fi que sobretot als països que es declaren democràtics, es respecti el dret a l'existència d'escoles catòliques. El Papa s'adreçà al Consell de la Unió Mundial de Professors Catòlics, als quals rebé en audiència en el Vaticà.

"Jo desitjo, a més, ha declarat el Papa, que qualsevol país que es declari respectuós amb la democràcia i per tant absolutament respectuós amb les consciències, el pluralisme escolar, abandonant els vells camins de lluites anacròniques, trobi finalment la seva via real, o sigui, que ofereixi als ciutadans una xarxa d'institucions escolars que corresponguin a les opcions profundes i sagrades de les consciències humanes i que poden coexistir harmoniosament pel bé general de tot el poble."

"Els Estats moderns, freqüentment molt organitzats i desenvolupats, continuà Joan Pau II, no

obligaran als seus individus a anar-se en un model únic. La seva raó de ser és servir tots els ciutadans amb equitat i magnanimitat, exigint naturalment que ells siguin respectuosos del bé comú de la nació." "En una paraula, resumí el Papa, jo clamo per un veritable pluralisme escolar, assenyadament organitzat i protegit i, pel que fa a l'ensenyança catòlica, jo clamo per les escoles catòliques sempre més dignes d'aquest nom, en tots els llocs on estan implantades."

En el seu discurs, el Papa subratllà: És necessari que l'ensenyament catòlic satisfaci a les famílies les quals han de poder-les elegir lliurement per als seus fills". "Certament digué, d'un país a altre i el mateix dins una mateixa nació, les situacions jurídiques, les possibilitats concretes de funcionament i el coeficient d'irradiació de l'ensenyança catòlica és dispar. Però, afegí el Papa, no pot imaginar-se

que algú pugui ser borrar de la Carta dels pobles lliures sense causar un perjudici extremadament profund als drets fonamentals de l'home."

"En una societat que sent a voltes la temptació i posseeix els mitjans tècnics per a anivellar l'home i la societat, és més necessari que mai afavorir espais educatius lliures i proposar un ideal educatiu que transcendeixi un denominador cultural a voltes fluxiu."

"Precisament, l'escola catòlica, sense desigs de preponderància i molt menys de triomfalisme, té l'ambició de proposar simultàniament l'adquisició d'un coneixement tan ampli i profund com sigui possible, l'educació exigent i perseverant de la veritable llibertat humana, i l'entrenament dels infants i adolescents que li són confiats vers l'ideal concret més elevat que existeix: Jesucrist i el seu missatge evangèlic", acabà el Papa.

Ghana

La premsa confessional ha de vetllar pels drets humans

ACCRA.— Correspon a la premsa confessional la responsabilitat de vetllar per la salvaguarda dels drets humans, ha dit monsenyor Paul Ansaah, director de l'Escola de Comunicacions Socials i Periodisme de la Universitat de Ghana, en un recent simposi sobre el paper de la premsa cristiana, organitzat pel periòdic de l'Església protestant, el "Mensajero Cristiano".

Monsenyor Ansaah ha declarat que la premsa cristiana té el deure

d'illuminar els seus lectors sobre les accions susceptibles de garantir la justícia, la dignitat de l'home, la llibertat de l'individu i els altres drets humans. Afegí que: "Es deure del periodista cristià el lluitar contra la injustícia, l'opressió i la tirania", afirmació de particular importància a Ghana, on, després de l'arribada al poder de Jerry Rawlings, es respira una atmosfera de dificultats i tensions que entrebanquen l'aplicació dels drets humans.

França

Davant 600 lectors, directors, redactors i col·laboradors de "La Croix" reunits a Roma, Joan Pau II ha volgut demostrar durant una audiència privada, la importància i l'interès que ell atorga a la premsa catòlica d'informació. Amb motiu del viatge del centenari de "La Croix", el Sant Pare ha precisat que la premsa catòlica ha de respondre a dues exigències: "La veritat en l'exposició i comentari dels fets" i "la veritat en el testimoni aportat a la fe".

Jean Gélamur, director general de Bayard-Presse, va recordar una de les missions d'aquest diari: "Fer sentir la crida evangèlica en l'esdeveniment de cada dia".

El Papa va rebre els periodistes de LA CROIX

El Vaticà

L'escoltisme catòlic, encoratjat per l'Església

Ciutat del Vaticà.— Amb motiu del 75è aniversari de la fundació de l'escoltisme catòlic, Joan Pau II ha expressat la seva simpatia per tots els seus membres. Simultàniament ha encoratjat els minyons i noies-guia a intensificar el seu esforç en la construcció d'un "món millor en el qual tothom posi la seva responsabilitat al servei del proïsme".

En carta adreçada al secretari general i a la secretària general de les dues Conferències internacionals de l'escoltisme catòlic, Benoit Blanchain i Evi Meyer, el cardenal Secretari d'Estat Agostino Casaroli ha escrit en nom del Papa: "Amb motiu del jubileu, el Papa felicita els escoltes per la seva col·laboració en la construcció d'una fraternitat mundial".

El cardenal Casaroli assegura a la comunitat escolta catòlica que l'Església "reconeix la riquesa i la diversitat de les organitzacions escoltes". Però també és el seu deure recordar que "la veritable llibertat del ser humà es realitza en la dinàmica espiritual, o sigui per una alliberació de tots, el que contradiu la veritat, alliberació en el respecte del proïsme i de Déu".

Txecoslovàquia

Augmenta el nombre de candidats al sacerdoci

LITOMERICE (Txecoslovàquia).— Encara que la situació del clergat txecoslovac hagi empitjorat durant l'any 1982, l'augment de les inscripcions en el gran seminari de Litomerice és digne de ser remarcat. El Seminari de Litomerice està al servei de l'Església de Bohèmia i de Moràvia. Aquest any 1983, 66 aspirants al sacerdoci estan inscrits. Aquests candidats pertanyen a les arxidiòcesis i diòcesis següents: Arxidiòcesi d'Olomouc i de Praga, 22 i 12 respectivament, diòcesis de Brno i Litomerice, 25 i 7 respectivament.

Prescindint de les regles canòniques en vigor, no són pas les autoritats eclesiàstiques sinó els funcionaris a sous del règim els qui decideixen el curs a donar a les inscripcions.

El gran Seminari de Litomerice està sotmès a un "numerus clausus" molt rigorós, i és probable que no tots els candidats siguin autoritzats a ingressar-hi. Han de sotmetre's a un examen dirigit pels serveis secrets de l'estat. L'altre gran Seminari del país es troba a Bratislava. Fins ara no se sap res quant a les inscripcions de candidats al sacerdoci.

Nigèria

Amb la nacionalització, baixa el nivell escolar

OWERRI.— El vice-governador de l'estat d'IMO declarà davant d'una manifestació de catòlics que demanaven la devolució de les escoles incautades per l'Estat a l'Església que des de l'expropiació el nivell d'educació de les escoles havia baixat notablement, encara que recordà que la nacionalització havia estat obra de l'administració anterior.

El mateix president de Nigèria, Shemu Shagari ha reconegut que l'expropiació de les escoles confessionals ha fet descendir el nivell de disciplina en la societat nigeriana.

Per això en el seu missatge a la recent Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal demanà que es mantingui el nivell de contingut moral dels programes escolars. I també al mateix temps demana als bisbes la seva aportació de propostes per als plans del comitè de Reorientació i ètica.

"E.T., l'extraterrestre", una història d'amor

Després dels triomfs de "Tiburón", "Encuentros en la tercera fase", el clamorós èxit de "En busca del Arca perdida" ha permès a Steven Spielberg realitzar, als trenta-quatre anys un dels seus més antics i anhelats somnis: "Quan jo tenia nou anys vaig desitjar tenir un amic que vingués de les estrelles, que m'acompanyés i que cresqués amb mi". Serà E.T.... El personatge del nen Elliot: "No és el que jo era d'infant, sinó el que jo hauria desitjat ésser. M'agrada fer les coses millors del que són. Per exemple, jo mai no vaig tenir joguines i per això mateix a Elliot li vaig omplir de joguines l'habitació. L'únic que tenim en comú és el sentiment de soledat... jo vaig estar sol, fins i tot voltat de família..." Si a "Poltergeist", produïda per Spielberg, es conta la història d'una nena en un món de malsons, en "E.T." es tracta d'un nen en un món de fantasia. I és que la fantasia és un dels millors ajuts per a poder viure amb els malsons de cada dia que produeix la nostra "civilització"...

Spielberg posà especial cura en la creació del personatge central, de "E.T.": és un extraterrestre, però que no té res de monstre, ni dels marcianets de costum i, segons els entesos,

com el doctor Jiménez del Oso, no s'assembla a ells en res. Spielberg féu el "seu" extraterrestre: aspecte de batraci, però que irradia bondat i ens fa oblidar immediatament que es tracta de quelcom anormal... No és el que es diu bon tipus, però sí una "persona" encantadora i molt intel·ligent. Ens captiven la seva bondat i humanitat és perquè Steven Spielberg va posar-li els trets morals de la seva pròpia mare, Leah Adler, i fins els seus mateixos ulls blaus i bondadosos.

Hem subtitulat aquest comentari com a **història d'Amor**... Sí, és una història d'Amor, amb majúscula; una de les escassíssimes pel·lícules d'Amor pur; desinteressat, net, il·lusionat. Sense traves de cap mena, sense limitacions: gelosies, enriades, divorcis, desil·lusió. Té referències bíbliques escollides i profundes: "Si no us feu com infants...": és la història de l'home deshumanitzat d'avui, en contrast amb el món dels infants: Elliot, els seus germans, la trepa i E.T. Els nens i el seu "amic" són els únics que poden veure, sentir, estimar en profunditat. Els adults, els "dolents" de la pel·lícula: el pare, que ha abandonat la llar; la mare, massa enfeïnada; els adults, agressius i

egoistes; el mateix col·legi (i quines seqüències més meravelloses en mostrar-nos en muntatge "paralel" a E.T. influïnt sobre el seu amic i veient a la "tele" la pel·lícula de John Ford, "L'home tranquil"). Els nens es comprenen amb gran facilitat perquè estimen. E.T. i Elliot es miren (és quelcom més que veure's) i es comprenen; sobren les paraules on sintonitzen els cors...

En el món terrestre no hi ha amor i per això no li agrada a E.T. Vol anar-se'n, perquè intueix que si es queda, morirà. Sent enyor de la puresa de l'amor a la seva galàxia... Hi ha dos moments en la pel·lícula ens els quals E.T. i Elliot i els seus amics volen... els ho estàvem demanant interiorment els espectadors: que volin, que volin, per a deslliurar-se de les urpes de l'home, del seu món...

En la pel·lícula hi ha **autèntica màgia**: Steven Spielberg ha trobat la fórmula ideal: Humor + tendresa + sentiments purs + mitjans econòmics i la pel·lícula funciona: arriba a emocionar perquè és una història senzilla, fantàstica i al mateix temps real, en què durant molts minuts es pot creure i palpar que el cor de l'espectador es pot emmotllar i canviar vers el Bé. Hi ha dramatisme i

resurrecció: quan l'home, amb tota la seva tècnica i la seva ciència, no pot salvar-lo, E.T. torna a la vida i ressuscita l'amic: es lliura per ell amb perill de la seva pròpia destrucció; abans hem parlat de ressons bíblics: "ningú no té més gran caritat que el que dona la seva vida...". Emociona perquè, en el fons, sota la capa d'egoisme i agressivitat, tots anem cercant l'Amor, l'infinit, les més pures essències d'un Evangeli, que no acabem d'entendre, ni de viure, ni de transmetre. En canvi, en la pel·lícula (és clar, el cine és molt més fàcil que la realitat...) abunda, com ja hem dit, la bondat dels sentiments, la tendresa, la nostàlgia (precioses imatges d'E.T. en veure les estrelles: "La meva casa, la meva casa!"), hi ha profunda intel·ligència al servei dels altres; voluntat i interès per comprendre tot el que l'envolta i que tant el molesta; fidelitat a l'amic, absència de malícia, total triomf de la bondat i de la intel·ligència sobre un món hostil, fred, calculador, competitiu i deshumanitzat.

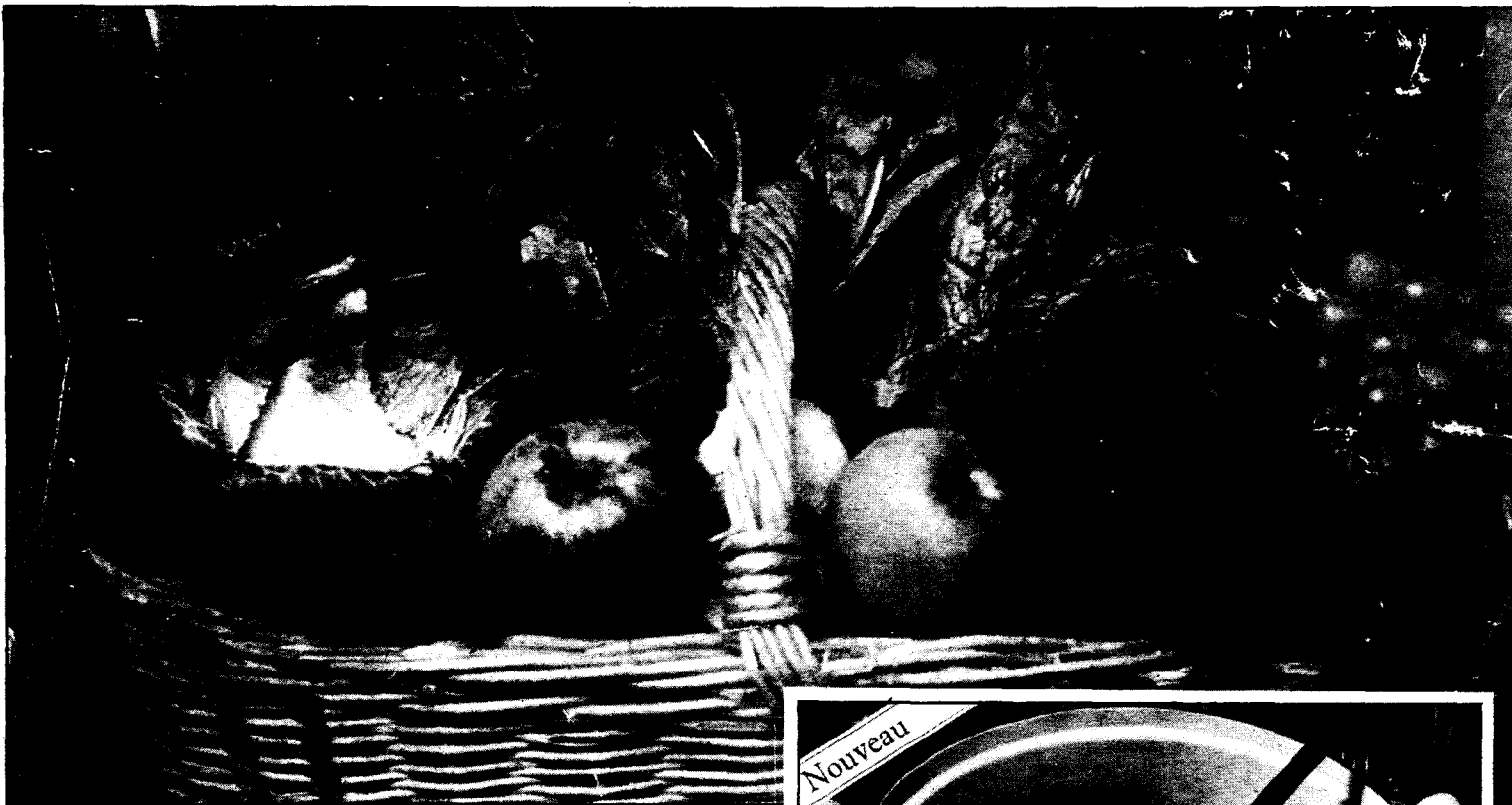
"E.T." és una pel·lícula per a gaudir, riure, plorar. Per a veure i sentir. És possible (i alguns ja ho ha insinuat) que "E.T.", com qualsevol producte

americà, tingui trampa, que ens engrapi i manipuli per la fibra de la tendresa com altres productes, cinematogràfics o no, ho fan amb l'erotisme i la violència; és possible. Però ningú no podrà negar la meravella del gaudi viscut en contemplar la pel·lícula; la meravella de sentir-nos millors i amb delit de millorar el món, si sabem veure-la amb el cor: Saint Exupéry ja va avançar que "només es veu bé amb el cor; l'essencial és invisible als ulls". Ha estat un bell obsequi de Nadal; Dies d'Amor, d'Amor encarnat.

Sempre serà important insistir que l'home d'aquest turmentat planeta necessita i continuarà necessitant una llar; una comunicació, l'Amor. Hem d'anar molt més enllà de les paraules i aprendre a mirar amb el cor. El llenguatge corrent sona a fals i a buit; mai no s'ha parlat i s'ha discursat tant com ara i mai com ara no s'ha viscut amb tantes guerres, divisions, angoixes i incertesa...

És trist, molt trist; és dolent, molt dolent, que ens visiti un extraterrestre i s'enyori... que no vulgui quedar-se i se'ns en vagi...

Antonio Aragon Marton

Els nostres hàbits alimentaris són dolents

Menjar poc i pair bé

Els especialistes en dietètica coincideixen a afirmar que mengem molt i malament. Moltes persones pesen més del que els correspon. La majoria no tenen problemes de metabolisme. S'engreixen a causa d'una mala educació alimentària i de la manca d'exercici. L'excès de pes va lligat amb malalties cardiovasculars, la diabetis, l'artritis, les malalties dels ronyons i del fetge.

En la nostra societat, tot es vol fer per la llei del mínim esforç. Si hem de pujar o baixar algunes escales, agafem l'ascensor. Quan ens hem de desplaçar, encara que la distància sigui relativament curta, ho fem amb cotxe. Ens fa mandra fer una estona de gimnàstica cada dia: En canvi, quan arriba l'hora de menjar no mirem prim. Fins que no quedem sadollats, no diem prou.

Segons que ens comenta Carme Prat, diplomada en dietètica, moltes persones s'engreixen perquè tenen alguna depressió. D'alguna manera busquen una compensació als seus mals en el menjar. És un sistema d'esbargir-se, potser d'una manera inconscient, davant dels problemes. Tot s'oblida davant una sèrie de plats plens de menjars greixosos i salses, això sí, tan gustosos com vulgueu. Aquests excessos són, evidentment, perjudicials per a la salut. S'ha de menjar per les calories que el cos necessita i pot assimilar. Si no ho fem així, tard o d'hora, a través de les malalties que hem esmentat, en patirem les conseqüències. I no oblidem que la salut és el bé més preuat que tenim.

Hàbits incorrectes

No hi ha una educació ali-

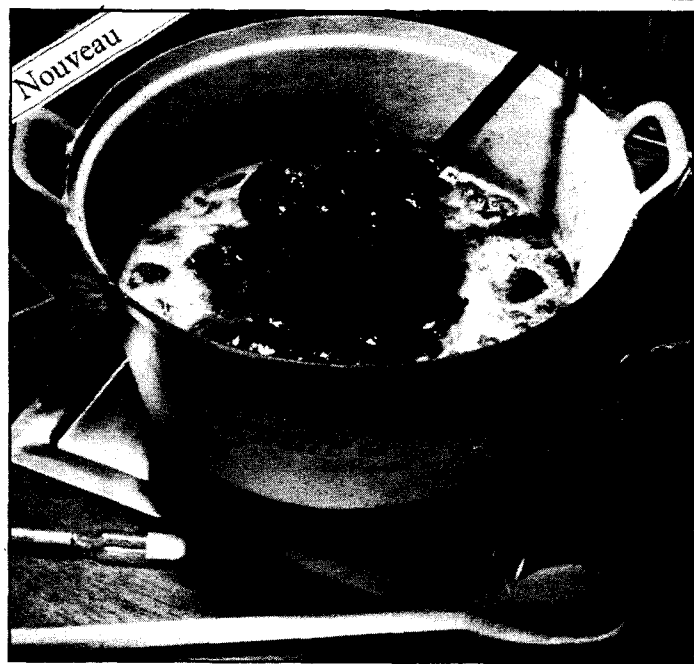
mentària. Les mares de família, que normalment porten el pèndol de la casa en el tema del menjar, tenen una responsabilitat important envers els fills. Elles poden crear uns hàbits alimentaris correctes o incorrectes. Evidentment, tenen l'obligació de fer uns àpats que agradin, però han d'elaborar uns menús racionals. Una alimentació sana i equilibrada és la base de la nostra salut.

És costum, en la nostra societat, donar sucre, pastissos o dolços a la quitxalla com a premi per una acció ben feta. D'aquesta manera s'acostuma el nen o la nena als aliments dolços i se li crea una dependència cara al futur. Els especialistes recomanen bandejar aquestes actituds inconscients dels pares i avis.

L'home és l'únic animal que, després d'haver fet un àpat abundant, menja unes postres dolces. Això porta, evidentment, un excés de calories que és molt perjudicial per al cos. Aquest excedent no s'elimina fàcilment. Llavors comencen a aparèixer aquells quilos de més que tant costa d'eliminar i són tan antiestètics.

Els abusos en el menjar comporten, per tant, uns riscos per a la salut i fan posar uns quilos de més que no afavoreixen gens la persona. La moda d'avui dia, sobretot la de l'estiu, no vol saber res de panxes, ni de centímetres de greix. Ara, allò que es porta és estar prim.

Precisament, quan arriben els mesos de la calor, moltes persones senten la necessitat de treure's uns quilos de sobre, perquè s'hauran de vestir amb robes més lleugeres i ajustades, i aniran a la platja on és del tot impossible dissimular els

greixos. Arribat aquest moment, s'ha d'actuar amb prudència i d'una manera racional. La persona que vol seguir un

règim s'ha d'informar i veure què és allò que li convé. No es pot actuar d'una manera inconscient, puix que els exces-

sos en aquest camp poden ser perillosos.

El tema de la nutrició preocupa molta gent, com ho demostra el fet que el número d'especialistes en dietètica ha augmentat els darrers anys. Cada vegada hi ha més persones que envelleixen i moren prematurament a causa d'una alimentació poc apropiada. Per aquest motiu, s'ha de desenvolupar encara una important tasca d'informació i de divulgació en aquest camp.

Un altre fet que ha estat darrerament comentat és que el càncer ve, en molts casos, molt lligat a excessos en l'alimentació. S'han de realitzar estudis més seriosos sobre el tema, però s'han descobert indicis importants que semblen confirmar aquesta hipòtesi.

Després de tot el que hem dit, cal potser arribar a la conclusió que s'ha de menjar poc i pair bé. Sempre és millor quedar-se amb una mica de gana, que no pas restar tip i sadollat durant unes quantes hores. Hem d'aprendre a menjar d'una altra manera. S'ha d'intentar trobar el gust dels aliments. No menjar d'una manera inconscient, com si féssim un acte mecànic.

Un altre aspecte que s'ha de considerar, també, és que els hàbits d'alimentar-se dels catalans i dels espanyols no són els més adients. L'esmorzar es esquitit, mentre que el dinar i el sopar són copiosos. Hauria, talment com a d'altres indrets d'Europa, de ser al revés. Els grans dinars comporten una digestió lenta i dificulten el rendiment laboral. Pel que fa als sopars abundants, no faciliten el son, sobretot si es fan molt tard.

Tomàs Puntí

Seminari Menor de la Conreria

Xavier Morlans, capellà de la parròquia de Santa Magdalena, al barri de Roquetes

“Cal més atreviment i imaginació per proposar el camí del sacerdoti”

Vaig fer tot el batxillerat d'aleshores a la Conreria. Vaig estar-hi des dels 10 fins als 17 anys (1959-1966).

La primera època (1959-1961) la recordo com una mica més freda. Després, amb l'arribada del nou equip de capellans diocesans, la cosa va agafar un aire més obert i engrescador. Eren els "feliços 60": l'època del "600", del Twist i dels Beatles... també de la resistència anti-franquista i del naixement de la nova cançó catalana, etc... Ho vivíem.

El Seminari Menor va ser per a mi el lloc on vaig madurar i fer créixer la fe que havia rebut a la meua família i a la parròquia de Llinars. Recordo les primeres estones de reflexió amb el Nou Testament de Montserrat... una fe progressivament personalitzada i interioritzada juntament

amb l'hàbit de pregar.

Hi vaig descobrir el sentit "social"... companys procedents de la immigració i d'altres indrets de la diòcesi...

Em vaig "iniciar" a Catalunya i tot el que representava una concepció democràtica de la vida i la convivència.

Vaig trobar una imatge de capellà en els mossens que procedien dels sectors renovadors de l'Església de Barcelona (consiliaris de la JOC que ens aportaven l'estil de relació fevida). L'hàbit de l'estudi, la possibilitat de desenrotllar aptituds musicals i artístiques i d'excursionisme.

I barrejat amb tot això: el creixement de la meua vocació -potser bastant "levítica" (jo venia de fer l'escola)- que l'anava vivint de manera indistinguible com unes ganes de se-

guir Déu i de servir aquest poble i els qui més ho necessitessin.

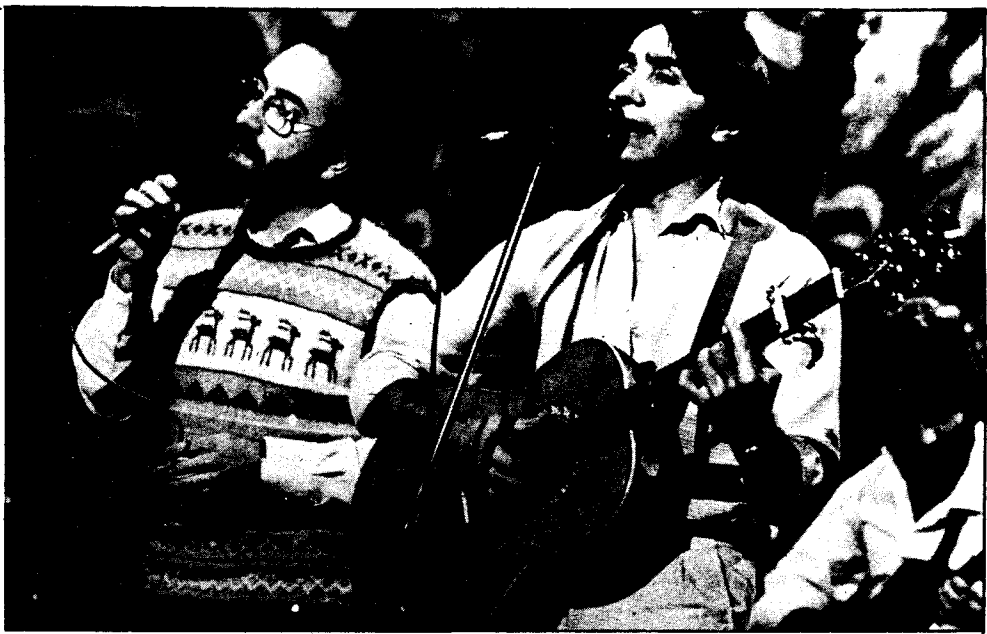
Després al Seminari Major (1967-1972) va ser on es van desenrotllar més plenament aquestes "llavors" de la Conreria.

Sobre el problema vocacional actual, penso que fonamentalment és la comunitat cristiana, l'Església, qui engendra la fe i la vocació vers els diferents ministeris i serveis. Si falla alguna cosa és, sobretot, la vitalitat de l'Església de Barcelona.

Cal potenciar la vida de les parròquies i dels moviments de joves. Per part dels preveres, pares i educadors cristians cal més autenticitat en la fe i en el lliurament als altres, i també més atreviment i imaginació per a proposar aquest camí.

Varen ser els escollits entre 400 participants

Tet i Alex volen renovar i donar continuïtat a la cançó del país

Saba nova per al futur

Les noves veus de la cançó

La Cucafera, Jaume Escala, Jordi Tortosa, Partaka, Soledat i Ricard i Tet i Alex són les noves veus de la cançó catalana. A través d'aquest reportatge d'Agustí Ruiz, tenim la possibilitat de conèixer-los una mica millor. Tots, probablement, no aconseguiran el somni de triomfar rotundament i de donar a conèixer el seu art arreu dels Països Catalans. Malgrat això, entre ells hi ha un punt en comú, la il·lusió i l'afició per la música.

Amb la pretensió de trobar nous valors i donar un suport institucional a les noves generacions de cantants catalans, la Generalitat organitzà el concurs "Cançó 83" que fou guanyat pels autors esmentats d'entre un total de 400 participants.

Els sis finalistes de "Cançó 83" han gravat el seu primer senzill, amb dos temes, i, paral·lelament, un L.P. conjunt. Una obra que va sortir al carrer el dia de Sant Jordi.

LA CUCAFERA.— El setembre de 1977, Josep Iglesias i Artur Gaya, decidien formar parella musical i prendre el nom de "La Cucafera". De seguida foren coneguts per terres de l'Ebre. Feren molts recitals. A vegades, al costat de noms ja populars de la cançó. També actuaren a d'altres ciutats de Catalunya i fins i tot participaren en una gira per Alemanya dins d'una ambaixada artística catalana.

L'any 1978, "La Cucafera" quedà finalista del concurs "Veus noves de Ràdio 4". Les seves cançons, malgrat el seu aire desenfadat, només cerquen l'entreteniment. S'han ro-

dejat de bons músics com són Eduard Altaba, Rafael Zaragoza "Zarita", Ramon Solé, Saqui Guillem i Joan Saura. El seu disc recull els temes "L'esmorzar" i "No faré amor".

JÀUME ESCALA.— Tal com explica en una de les seves cançons, Jaume Escala viu a Barcelona on va néixer fa 24 anys.

La primera actuació, la va fer als onze anys. Des d'aleshores, d'una o altra forma, ha treballat en el camp de la cançó. Ha fet recitals al darrer Festival de Canet, al Tinell, a la Cova del Drac, a comarques... Ha guanyat premis i ha intervingut en diversos programes de ràdio i de televisió. Forma part del "Grup de Cançó" amb el qual es va presentar al teatre Regina.

Estudia cant i piano a l'escola del mestre Lopategui, per tal de perfeccionar la tècnica. El seu estil és intimista, tant en la part musical com la literària. En aquesta segona, l'ajuda el seu germà poeta, Eudald Escala. La

seva veu càlida i ben modulada arriba al públic amb l'acompanyament musical de Marcos Fajertag (baix i guitarra elèctrica), Rufina Iranzo (bateria), Ferran Saló (violí) i Jaume Ambrós (piano).

Els dos temes del seu disc tenen per títols "Jo visc a Barcelona" i "Hivern".

JORDI TORTOSA.— Jordi Tortosa va començar a cantar en públic l'any 1975. Va formar part del col·lectiu "Tarragona Canta" des de la seva fundació. Va presentar amb Carles Pastreana un concert amb temes medievals i tradicionals.

Posteriorment, va fer un treball de recuperació i adaptació de cançons populars de les comarques tarragonines. Ha estat representant a Catalunya al VI Festival de la Música Popular d'Almansa. També ha musicat diversos poemes de Jaume Vidal i Alcover i s'ha preocupat molt per la part musical, que ha treballat amb els seus companys: Pau Sancho, Jecar Alvarez, Jordi Esmol i Jaume Francesc.

Jordi Tortosa va néixer fa 25 anys a Tarragona, on fa de mestre d'escola, feina que compagina amb la cançó.

Les seves dues cançons es titulen: "Barri mariner" i "La dona que viu al meu costat".

PARTAKA.— Partaka va néixer l'any 1955 al barri del Carme de la ciutat de València. Vint anys més tard entrà al món de la cançó. Va ser finalista dels Festivals de Xirivella, Alborà i Altea: Canta arreu del País Valencià. Cal destacar la seva participació al segon i tercer Aplec de la Cançó de Xàtiva. L'octubre de 1979 es traslladà a Barcelona, on viu actualment.

Es guanyador "ex-aequo" del concurs "Veus Noves-80" de Ràdio 4. Ha fet alguns recitals fora del Principat, com per exemple a Toluges, on li fou concedit el premi "Terra Nostra".

Partaka és autodidacta. Amb veu profunda ha cantat arreu les cançons que ell mateix ha compost (que passen de se-

tanta). També ha posat música a alguns poemes valencians clàssics i renaixentistes.

L'acompanyen Josep M. Andre (teclats), Joan Anton Mas (bateria) Jordi Alvarez (baix) i Marc Graü (guitarres).

Les cançons que ha enregistrat darrerament porten per títol "El barri del Carme" i "Don Pipiripiu".

SOLEDAT I RICARD.— Són dos joves barcelonins de vint-i-un anys, amb bons coneixements musicals. La Soledat estudia solfeig i guitarra al Conservatori de música de Barcelona.

En Ricard estudia solfeig, orgue, piano, jazz i harmonia. Assisteix a les classes del mestre Bartolomé i Roma. Ha participat en diferents grups i es dedica a la composició.

Des de fa dos anys, la Soledat i en Ricard treballen junts. La veu d'ella i el piano d'ell s'avenen perfectament i aconseguen uns resultats de gran nivell qualitatiu.

Ambdós han gravat les cançons "Tú" i "No sóc feliç".

TET I ALEX.— Tet i Alex neixen musicalment l'any 1979. La facilitat d'ambdós per a la interpretació conjunta i el seu entusiasme va fer que es decidissin a presentar publicament les seves cançons. L'any 1980 van ser finalistes del Festival de Cançó Mariner de Palamós.

L'any 1981 van guanyar el Festival de "Veus Noves" de Toluges i l'any següent aconseguiren un guardó en el Festival de l'Associació Cultural de l'equip Proa de Palamós. Amb una bona dosi d'imaginació i una direcció que assenyalava el futur, Tet i Alex volen renovar i donar continuïtat a la cançó del país. Els acompanyen Antoni Olaf Sabater (arranjaments, piano i teclats), Jordi Uilibarri (bateria), Francesc Sàrrias (guitarra i mandolina) i Llorenç Ametller (baix).

Els dos temes que han gravat són "Mai no mor" i "De cara al mar".

Agustín Ruiz Sánchez

L'esport a la universitat

A Catalunya, com a la resta de l'Estat, no hi ha hagut fins fa poc una autèntica planificació esportiva. S'ha potenciat l'esport espectacle i s'ha oblidat d'una manera clara l'esport base. Aquest fet explica molts fracassos a nivell internacional.

Actualment, sembla que es vol donar un altre rumb a la política esportiva. S'observa una dinamització important. Els poders públics inverteixen en aquest camp, conscients de la importància que té l'esport en la vida col·lectiva. A Catalunya, la Generalitat informa constantment de noves inauguracions d'instal·lacions. El Se-

cretari General de l'Esport del govern socialista, senyor Romà Cuyàs, ha manifestat que s'havia de canviar l'orientació actual. El nombre d'instal·lacions i equipaments esportius pot, per tant, augmentar d'una manera considerable en els propers anys.

En el marc de tota aquesta política que s'està desenvolupant i que esperem tinguin una continuïtat, hi ha un punt que s'hauria de resoldre. Els nens i nenes van a l'escola i practiquen algun esport. Com a mínim, tenen unes hores de gimnàsia obligatòries. La cosa, però, canvia substancialment quan deixen l'escola i s'incorporen a la universitat o al món del treball. Aleshores, es

trenca aquesta continuïtat. I aquest és un punt que s'ha de valorar i estudiar.

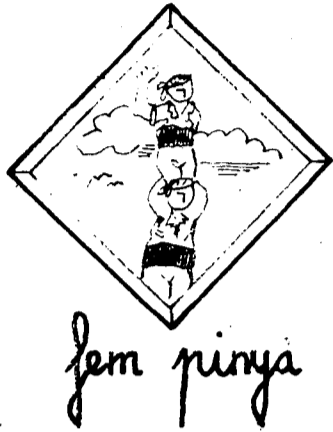
Les universitats, evidentment, tenen una certa autonomia. Els poders públics no poden intervenir-hi d'una manera directa. Pel que fa a Catalunya, cal recordar que no han estat traspassades a la Generalitat. Nogensmenys, s'han de trobar els camins per evitar aquesta paralització de l'esport després que els escolars han deixat els col·legis. Hem d'aconseguir que les universitats del nostre país tinguin una dimensió esportiva com les de Suïssa, Anglaterra o Estats Units.

P.P.

crònica casteller

Trobada d'inxanetes a Vilanova i la Geltrú

Organitzada per l'Agrupació Cultural i Cinema Castellor (A.C.I.C.C.), es va celebrar a Vilanova i la Geltrú, la Trobada d'inxanetes 83, on hi varen prendre part els inxanetes representants d'aquestes colles castelleres: Castellors de Terrassa, Castelldefels, Ribes, Vilafranca, Barcelona, Altafulla, Montmeló, Colla Jove i Vella dels Xiquets de Valls, Minyons de Terrassa i l'Arboç, Xiquets de Reus, Jove Xiquets de Tarragona, Xicots de Vilafranca, Nens del Vendrell, Brivalls de Cornudella, Jove de Vilanova i Castellors de Sitges. La trobada en si, va consistir en una projecció de la pel·lícula castellera basada en el concurs de Tarragona 80. Tot seguit s'obrí un debat entre els nens assistents, que representaven aquests a les escoles vilanovines i els esmentats inxanetes. Malgrat tot, també hi varen ésser presents importants personatges i cronistes castellers, entre altres, Eloi Miralles, Emili Miró, Victor Capdet, Josep Bestit i Josep Ma. Rodon, aca-

bant l'acte amb el lliurament del llibre casteller "Fem Pinya" signat pel seu autor, entre tots els assistents.

D'interessant caldria classificar aquesta trobada. Ara bé, crec que va mancar una mica d'organització; cal tenir en

compte que A.C.I.C.C. està fent els seus primers rotatges dintre el món casteller.

Actuacions:

- Els Xiquets de Reus actuaren en pròpia plaça amb motiu del simposium juvenil de l'Alt Camp, on varen aixecar el quatre de sis i quatre pilars de quatre, intentant també el cinc i tres de sis.

- A la Pobla de Montornès doble actuació castellera: actuaren els Castellors d'Altafulla i els Nois de la Torre aixecant aquest castells:

Castellors d'Altafulla: tres, quatre i torre de sis, pilar de quatre per sota i un intent de pilar de cinc.

Nois de la Torre: tres de set, quatre de set amb l'agulla, torre de sis i tres pilars de cinc simultanis; per altra banda la secció de dones d'aquesta colla va fer: el quatre i tres de sis i pilar de quatre.

Eloi Roca

Cuina

Pudding eivissenc

dues ensaimades
tres ous
mig litre de llet
150 gr. de sucre
una llimona
mitja cullerada de canyella
50 gr. panses de corinto
un raig de conyac

forn 40 o 50 minuts. Deixeu-lo reposar uns moments i tireu-lo a la plàtera.

Maria Glòria Muntañola

música

Centenari d'una coral

La Societat Coral Recreativa Lo Llobregat de les flors del Prat de Llobregat amb motiu del seu Centenari, ha enregistrat un disc de llarga durada. La gravació (AUVI L 3-398) comprèn una selecció de tradicionals catalanes i de polifonia religiosa.

música

Es crea una Fundació per fomentar la música

La Fundació Ferrer Salat ha estat creada per estimular la creació musical en les seves diferents modalitats i facilitar als compositors la possibilitat que la seva música pugui ser interpretada, escoltada i difosa.

Es amb aquest fi, que la Fundació atorga el Premi Reina Sofia de composició musical. La dotació del premi serà d'un milió de pessetes.

La composició musical que opti a aquest premi, destinat el 1983 a la música simfònica, haurà de ser per a una plantilla orquestral normal, amb solistes o sense, amb elements electroacústics o sense. El gènere de l'obra és lliure. Per a obtenir les bases completes hom pot adreçar-se a la Fundació Ferrer Salat, Gran Via Carles III, 94 - Tel. 330 61 11 - Barcelona-28.

"BLANQUERNA"

ESCOLA UNIVERSITARIA DE PROFESSORAT D'E.G.B.

CONFERÈNCIES INFORMATIVES

Dissabte, 7 de maig, a les 11 del matí, o bé
Dilluns, 9 de maig, a les 7 de la tarda.
(Auditori de l'Escola)

— "Quina Escola de Mestres és BLANQUERNA";
— Especialitats que s'hi poden cursar".

PREINSCRIPCIONS PER AL CURS 83/84

Del 16 de maig al 17 de juny (llevat dels dissabtes)
Marquès de Sta. Anna, 7 (prop Pl. Lesseps)

costums i tradicions

Casos i coses de sant Josep obrer

El dia primer de maig és la Festa del Treball. No té res de remarcable en el costumari. La seva tradició és sociopolítica; no folklòrica. L'Església l'ha cristianitzada dedicant-la a sant Josep obrer, "patró sense competència, de tots els obrers" en frase de Dom Rouillard.

Per això hem pensat que avui seria bo parlar de llegendes i tradicions sobre sant Josep i el seu ofici. N'hi ha una bona almosta, començant per les que tenen per protagonista al seu aprenent més estimat: Jesús. Es troben en els apòcrifs sobre la seva infància.

Un d'ells explica com havent fet Josep els travessers d'un llit desiguals, Jesús els li féu igualar pel mig i després, estirant un per cada cap el travesser més curt, aconseguiren deixar-lo a la mida de l'altre. Semblantment ho féu amb un encàrrec molt delicat: un tron per al rei de Jerusalem, en el qual Josep va treballar-hi dos anys. Quan estigué llest, el bon fuster va comprovar que li mancaven dos pams per arribar a la mida. L'havia de tenir llest l'endemà i aquella nit no va sopar ni dormir. En saber-ho, el seu fill, va repetir la gesta i estirant un per cada cantó el deixaren a la mida exacta.

Josep tingué, també, d'aprenent, el seu nebot Joan. Que més tard fou fadrí com explica la cançó: "Sant Josep n'era fuster / i un cap de biga serrava /, amb el seu fadrí Joanet / que també li ajudava".

Un dia es varen enfadar per mor d'una arengada i Joan plantà el seu oncle i s'establí unes portes més avall. Això sí, no

fent-li la competència, car mentre Josep es dedicava a construir arades, jous i carretes, Joan s'especialitzà en mobles i d'això en nasqué l'ofici d'ebenista.

Encara que sigui sabut, no és fora de lloc, ni de temps recordar-ho, que una vegada, el dimoni per tal de fer perdre la paciència al fuster i provocar-li la ira, aprofitant una breu absència d'aquest, entrà a l'obrador i prenent la fulla de la serra, que era semblant a una ganiveta, va fer-li tot d'osques. A més a més, per acabar-la d'espantillar, va doblegar-les unes cap a la dreta, altres cap a l'esquerra. Quan Josep prengué la serra restà consternat, més en comprovar que anava més bé que sense osques, mostrà una gran alegria mentre el dimoni restava enfellonit.

Finalment, una llegenda relaciona, també, sant Pere amb els fusters. Diu que anava pel món amb Jesús, tocant la guitarra. Un dia, uns fusters que celebraven la seva festa varen demanar-li que toqués un ball i com que ell s'hi negà, varen aixafar-li la guitarra. Jesús se'n reia, però, per tal de complaure el seu deixeble, i castigar els fusters, va fer que a les fusters els sortissin grops o nusos, per desesperació d'aquells, que quan en trobaven un deien que havien topat "amb la guitarra de sant Pere".

Josep, abans de morir, va perdonar els qui havien estat causa dels grops. Que cronològicament és impossible? I jo quina culpa en tinc, si no hi era?

Esteve Busquets i Molas

Llibres

La lluita
pels
drets
humans

Llibre autobiogràfic que es llegeix com si fos una novel·la d'aventures, i mostra la vida d'un fill de revolucionaris irlandesos fins a arribar a fundar Amnesty International, rebre el Premi Nobel de la Pau i presidir la Comissió dels Mitjans de Comunicació a la UNESCO.

Al final del llibre, Mac Bride afirma, amb la seva llarga experiència: "Quan la premsa és lliure, pot ser bona o dolenta; però, quan no és lliure és segur que només pot ser dolenta".

Mac Bride és un irlandès universal, perdoneu emprar el símil, i possiblement en aquest moment ha estat la persona que més ha donat a conèixer la lluita pels drets humans, procedent d'un país en què aquest tema té una especial bel·ligerància. I Mac Bride no és teòric, és un home essencialment pràctic i compromès. I bona prova

d'això és que recentment ha estat a Barcelona a presentar la "Fundació per la Pau", institució dedicada a sensibilitzar els catalans sobre la precarietat de la pau.

Tornant, però, a aquest llibre, acaba amb la frase d'Albert Camus (el Nobel de Literatura 1957, de qui hom digué que dimití un càrrec a la UNESCO en solidaritat amb la cultura catalana perseguida), que ens confessa Mac Bride que ha inspirat totes les seves accions i preocupacions: "La llibertat és una oportunitat de ser millor; la servitud és la certesa de ser pitjor".

(1) "L'exigència de la llibertat". Sean Mac Bride. Editorial Claret.

Antologia
de
poesies
franciscanes (1)

Amb motiu del VIII centenari del naixement de sant Francesc d'Assís, l'any 1982, la comissió organitzadora dels actes a Catalunya convocà uns Jocs Florals franciscans que se celebraren a l'església de sant Francesc de la ciutat de Berga. Als Jocs hi concorregueren gran quantitat de poetes, joves i vells, coneguts i noves promeses. Cal destacar d'entrada la participació de mestres en Gai saber.

Ara les obres premiades i una selecció de les més ben considerades pel Jurat han aparegut arran del Sant Jordi d'enguany. Les vint-i-sis obres publicades passen a enriquir l'ampli repertori de la poesia catalana però ara concretades en temàtica franciscana. I cal fer-ne un elogi tant per la seva qualitat com per haver-les publicat. El problema dels Jocs Florals és que difícilment es veuen aplegades totes les

obres en un sol volum i cal anar-les trobant espigolades per ací i per allà. I fins i tot moltes es perden sense haver conegut els honors de la impremta. Aquesta vegada no ha estat així i això és obra d'en Francesc Gamissans, un dels secretaris del Jurat, que s'ha esforçat per aconseguir els mitjans materials que fessin possible la materialització d'una excel·lent edició que duu a la portada un magnífic sant Francesc obra de la prestigiosa pintora Montserrat Gudiol.

Entre els molts poetes presents hi destacaríem les obres de Manuel Tort. Jordi Enjuanes, Joan Montalà, Antoni Dalmau, Oswald Cardona, Oleguer Huguet, Maria Àngels Anglada, Josep Serrai Janer, i un jove que promet, Jordi Farrando.

F. C. V.
(1) "Lírica Franciscana", editat pel Centre Vocacional Franciscà.

la sardana i la dansa

Cursets

L'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, n' anuncia un a començar el dia 18 d'abril, cada dilluns i divendres, a les vuit del vespre, al seu local social del carrer del Pi, 6, pral., on cal també adreçar-se per a formalitzar les inscripcions.

L'Agrupació Cultural del Bages inicià el dissabte, dia 16, un curset que se celebrarà cada dissabte, de vuit a nou del vespre, seguint les normes dels que ha vingut realitzant fins ara. També comunica que a partir del passat dia 9, les tardes dels dissabtes, en manté un en el Casal de la Mainada Vilomarenca del Pont, al Pont de Vilumara.

Reus

El Patronat pel Foment de la Sardana d'aquesta ciutat ha realitzat del 6 al 27 d'abril, un important curset per a monitors de sardanes —el segon— que ha inclòs un dens programa de classes teòriques i de pràctica, com també unes conferències sobre història de la sardana, que han d'assegurar, una perfecta validesa per a desenvolupar l'admirable tasca de l'ensenyament de la sardana a grans i petits.

Esbart Sant Genís

(Taradell).— El dimarts, dia 19 d'abril, realitzà als estudis de TV de Madrid, un

enregistrament del programa "Gente Joven", que emet setmanalment la petita pantalla. Fou acompanyat per la cobla Atlàntida, de Girona.

Aniversaris

El Grup Sardanista Montserrat, de Lleida, commemora enguany el seu desè aniversari. I per tal de celebrar aquesta fita han preparat diversos actes que s'iniciaren la Diada de Sant Jordi amb sengles actuacions de la cobla Mediterrània: a les sis, a la plaça de la Catedral, amb una ballada de sardanes; i a continuació, a l'Institut d'Estudis Ilerdencs, amb un concert de música per a cobla.

Per la seva part, la Unió de Colles Sardanistes, tot commemorant les seves "Noces d'Argent", preparà un interessant festival de dansa i recital de sardanes, que les cobles Ciutat de Barcelona, Miramar i Badalona, juntament amb l'Esbart Manresa de Dansaires oferiren el dia 24 d'abril, a tres quarts de cinc de la tarda, al Palau de Congressos de la Fira de Mostres de Barcelona. Durant aquest acte es lliuraren els Trofeus del Campionat de Catalunya 1982. A l'hora d'atorgar distincions, la UCS lliurà també un guardó especial a les colles "Joventut alegre", "Alba" i "Cors juvenils" per haver assolit els 25 anys d'activitat continuada. Finalment cal remarcar que la UCS ha distingit també el senyor Josep Mainar i Pons per la intensa tasca portada a terme al llarg de la seva vida, en pro de l'enaltiment de la sardana i de la cultura popular de Catalunya; i amb aquest motiu li ha atorgat l'emblema d'or de l'entitat.

racó del llenguatge

Dormir, jeure i seure

Aquests tres verbs, que impliquen repòs, tenen sentits diferents si són usats amb el prefix a —o amb els afegits pronominals se i s'hi.

Anem pel primer. Dormir, en primer lloc, és haver caigut en un estat de repòs inconscient. Per tant, és un verb intransitiu. Adormir, en canvi, és transitiu i vol dir fer dormir: Adormir una criatura gronxant-la. És una manera ben dolça de fer venir la son. No ho és tant la manipulació a què ens sotmeten els cirurgians quan han d'intervenir sobre el cos humà: L'han adormit per operar-lo. Anestèsia també se'n diu, i sort en tenim. Cada vegada amb més perfecció i menys risc ens poden tallar, apedaçar i cosir en extirpar-nos un tros que ens produïa transtorns. Una cosa tan brutal com és arrencar un queixal, avui dia es porta a cap amb una senzillesa impressionant. Adormir-se és començar a dormir, i també diem que se'ns ha adormit la cama, per exemple, quan l'hem tinguda molta estona en la mateixa posició i ens hi entra aquell formigueig que se'n va quan es restableix la circulació de la sang. I encara, adormir-s'hi és executar una feina amb més lentitud de la que seria convenient.

Com dormir, jeure és intransitiu i significa estar estès en posició horitzontal tan llarg —o tan curt— com s'és. Amb el prefix a se'ns torna transitiu quan diem: Han ajagut el ferit en un baiard. I reflexiu: Aquesta nena per dormir s'ajeu de bocaterrosa. Finalment ajeure-s'hi descriu la manca d'esforç i d'interès en la gestió d'una empresa, negoci o càrrec.

Més complicat és el comentari a seure, perquè d'entrada ja ens trobem amb la duplicitat del seure i assentar, tots dos de contingut diferent: seure és descansar sobre la part infero-posterior del tronc —per dir-ho que soni bé acció durativa i transitiva, i asseure, verb transitiu, és col·locar algú sobre un suport descansant en la part inferior del tronc: Van asseure el malalt davant del televisor. El reflexiu asseure's és començar a seure. Assentar i assentar-se ja són diferents. Volen dir, respectivament, posar una cosa en posició estable, i arribar, una cosa que es movia a una posició estable. Això en el seu sentit físic i concret, perquè, en sentit figurat també es pot referir al caràcter de les persones o al menjar que hom ha ingerit. El que no es pot fer és atribuir-li, a la manera castellana, el significat de seure o asseure's, vici molt estès.

També cal estar atents al castellanisme que constitueix fer servir el reflexiu "dormir-se" o el transitiu "dormir el nen", sens el prefix a propi d'aquests mots quan són catalans.

Perles ortogràfiques

En la celebració de la Vetlla Pasqual d'enguany, a la meva Parròquia han repartit un text per a la renovació de les promeses del Baptisme on descobreixo aquestes dues perles: En un món atontat per l'eroticisme perquè tants cerquen de disfrutar i no res més... Atontat i disfrutar són dos barbarismes que cal substituir per atabalat, esborneiat i per fruir, passar-ho bé, divertir-se.

Albert Pera

escacs

Per Jaume Mora

jeroglífics

Per Rosa Collell

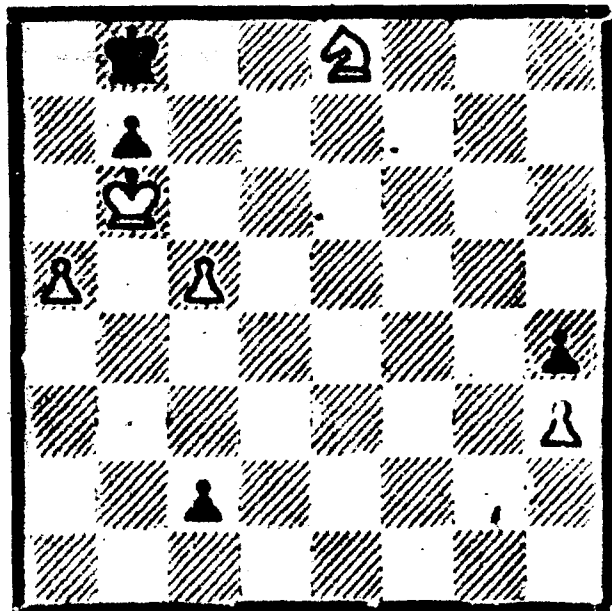
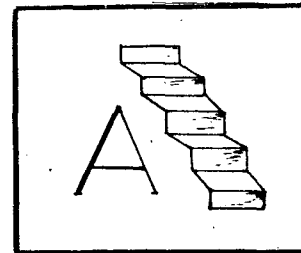

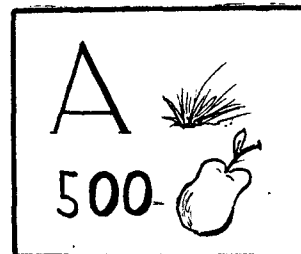
Diagrama 62

Blanques juguen i fan taules

No us hi trenqueu la closca. El peó negre és imparable. No hi ha altra cosa que cercar recursos d'ofegat o xac continu. En teniu prou?

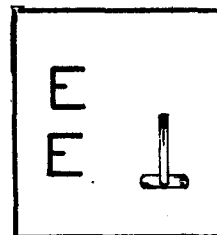
1. On és el gat?

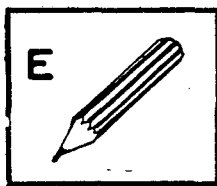
2. On anirem?

3. És bona pel·lícula?

4. Ja sap escriure?

5. Què busca?

encreuats

Per Rosa Collell

HORIZONTALS:

- 1.— "Fill de Babilònia", per haver nascut durant la captivitat. Malaltia bíblica.
- 2.— Nòmades semites de les estepes sirio-aràbigues. Ira, ràbia.
- 3.— Un dels set turons de Roma, al cim del qual a l'antigor hi havia un temple dedicat al déu Quirí. Preposició. (Al revés aquell home que volia penjar a Mardoqueu.
- 4.— (Al revés, pronom personal) Conjunció. Consonant. Preposició. (En plural, i al revés plor de l'infant acabat de néixer.
- 5.— Vocals. Òrgan del laberint de l'orella interna. Població de Perú. Vocal.
- 6.— Vocal. Vocals. Preposició. La primera lletra de l'alfabet. Nom de lletra. Vocal.
- 7.— Anat. Membrana que envolta els múscles del cos humà per a fer-los més resistents. L'apòstol dels gentils.
- 8.— Sant, patró de les Missions.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1										●					
2									●	●					
3									●		●				
4			●		●		●		●						
5				●						●				●	
6		●			●	●		●		●			●		●
7	●											●			
8									-						

VERTICALS:

- 1.— Aquell home petitó que va pujar a un arbre per a veure a Jesús. Consonant.
- 2.— Ciutat important d'una illa del Japó. Veu de comandament.
- 3.— Menyspreable, mesquí. (Al revés, via que portava de Roma a Capúia).
- 4.— Espécie de graners que hi ha a Galícia. (Al revés, prefix que significa nou, recent.
- 5.— Un filet de palla, d'herba. Consonant. Consonants.
- 6.— Dificultat per res-

- pirar (Al revés). Vocal repetida.
- 7.— Pústula que es forma a la superfície de la pell. Perds l'equilibri.
- 8.— Natural de certa nació. Consonants.
- 9.— Cinquanta. Relatiu o pertanyent als lao, tribu indonèsica.
- 10.— Campió. Consonants.
- 11.— Consonants. Nom amb el qual es conegut a Catalunya un famós pintor italià.
- 12.— La mare d'un company de St. Pau. Cinc.
- 13.— Capital europea. Arbre.
- 14.— La ciutat eterna. Vocals.
- 15.— Llogaret de la Baixa Cerdanya. Ciutat de Caldea.

Solucions:

escacs

Solució al Diagrama 61

1 Th1xh7° Th8xh7, 2 Df1-h1° Rh7-g7, 3 Ae3-g6° Rg7-f6, 4 Dh1-h4° Rf6-e5, 3 Dh4xd4° Re5-f5, 4 g2-g4 mat.

encreuats

1.— Zorobabel. Leptra. 2.— Amorrens. Furor. 3.— Quirí-nal. A. nama. 4.— UT. I. P. A. stigav. 5.— EAA. Sàcul. Ica. O. 6.— U. ie. A. A. Ce. i. 7.— Aponeurosi. Pau. 8.— Francesc Xavier.

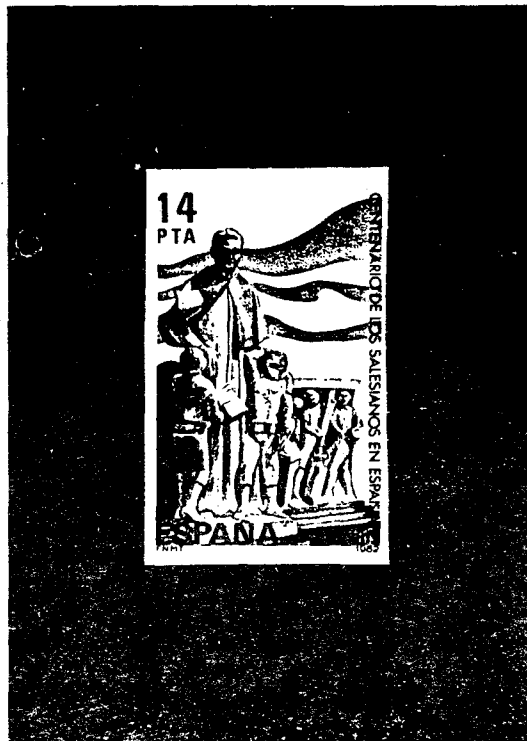
HORIZONTALS:

jeroglífics

1. A sota l'escala.
2. A Matadepera.
3. Sí, és en cartellera.
4. És massa petita.
5. Ella, pis.

filatèlia

Per Enric Grampera

El 16 de desembre del 1982, Espanya posà en circulació un segell commemoratiu de l'arribada dels Salesians a Espanya.

Valor 14 ptes., tiratge 8.000.000 d'exemplars. Estucat i engomat, gravat al buit i policolor, mides 33,2 x 49,8 mm., en vertical el seu dentat 13 1/4, i amb plecs de 60 segells.

Sant Joan Bosco nasqué al Piemont en el 1815. Feu els estudis en el Seminari de Chieri. S'ordenà sacerdot en el 1841. Dedicà l'exercici del seu ministeri pastoral als infants, i als internats en hospicis i presons. Fundà l'Oratori festiu i l'Hospital salesià, ajudat per altres sacerdots. Escrigué una Regla que Pius IX aprovà l'any 1874. L'any 1886 visità Barcelona, on rebé una donació de terrenys al Tibidabo, per edificar-hi una ermita. Sota la seva direcció s'instituí la Congregació de Filles de Maria Auxiliadora, per tenir cura de les nenes pobres, així com els salesians en tenien dels nens.

Aquesta institució s'estengué ràpidament a França, Anglaterra, Espanya i Amèrica. "Don Bosco", com era anomenat popularment, morí a Torí l'any 1888. L'any 1907 la Santa Seu el declarà Venerable, i l'any 1934 fou canonitzat. És el Patró dels editors i també dels aprenents.

cadeca

XXX sí, 30 anys

Cada abril és un aniversari, ja que nasquérem per l'abril. Però el d'enguany és més important perquè en fa trenta. I trenta anys ja és una prova de maduresa, de continuisme, de saber fer les coses, suposem que bé. I tot això voltat d'una joventut sempre anhelant de la darrera novetat. Si els joves pensessin altrament ja no serien joves.

CADECA que reunim tanta gent, hem de viure al batec del moment, amb iniciatives, amb accions sempre fructíferes per al món de l'esport, un esport que sempre fou solament futbol, a part d'alguna temptativa dels primers anys però que d'ara endavant procurarem estendre'ns trepitjant segur sobre d'altres activitats.

Des d'un altre punt de vista, no exclusivament esportiu a què ens referiem abans, CADECA des de fa ja dos anys, ha "penetrat" en el món de la cultura amb l'establiment de biblioteques itinerants muntades en el mateix local dels clubs i si es manté l'opinió que avui tenim, en pocs anys confiem que en totes les seus dels nostres clubs agrupats hi hagi aquesta demostració cultural. Per nosaltres ESPORT y

La tribuna del C.D. Europa plena de gom a gom de públic en un dels actes de tipus cultural que acostuma a organitzar CADECA.

CULTURA van units, cosa que lliure, amb respecte mutu de vol dir que la nostra joventut ha totes les ideologies dintre de d'aspirar a ser el dia de demà, les nostres pròpies conviccions. autèntics ciutadans d'un món CADECA

CADECA en vuitè lloc de la INTERNATIONAL SCHULSPORTFEST 1980

CADECA en el curs de la seva activa etapa de desenvolupament del futbol-base, ha portat a terme diverses sortides a diferents localitats de les comarques catalanes i a diferents llocs de l'estat espanyol, però el viatge més distant fou el realitzat el 1980 a l'Alemanya Federal en què obtingué el diploma la fotocòpia del qual s'insereix en aquesta pàgina.

L'Ajuntament de Barcelona que fou el que va designar CADECA per a participar en aquesta competició internacional, va felicitar, en carta oficial, el nostre Col·lectiu pel seu comportament i civisme demostrat en l'expedició.

Una selecció de Benjamins de CADECA presenciant des de la tribuna de la "Nova Creu Alta" un partit de Divisió Nacional, invitats especialment per la directiva sabadellenca.

En 30 anys

Aficionats
Juvenils
Infantils
Alevins
Benjamins

Barcelona
i
Comarques

40.500 fitxes

**"Fons de
Solidaritat"**

Subscripció de missioners i missioneres a "Catalunya Cristiana"

Aquesta setmana s'ha formalitzat solament una subscripció a l'Uruguai.

Subscripcions pendents de la setmana anterior:

- Mons. Damià Nicolau i Roig
Prelatura Huamachuco
LA LIBERTAD
PERÚ
- Roser Vendrell i Oromí
Apdo. 68
LA VEGA
REPÚBLICA DOMINICANA
- Margalida Alcover Cantallops
Gustavo Mejia Ricard 101
SANTO DOMINGO
REPÚBLICA DOMINICANA
- Valentí Bosch
Apdo. 402
BARQUISIMETO
VENEÇUELA

Subscripció proposada per aquesta setmana:

- Josep Cabayol i Magrinyà
B. P. 442
KIGALI
RWANDA

Cal no defallir en el camí de compartir i de fer el bé.

Nom i cognoms .....

Domicili ..... Tel. ....

Població ..... Província .....

Desitja subscriure un missioner/a a "CATALUNYA CRISTIANA".

- per correu ordinari (3.500 ptes.)
- edició catalana
- per avió (5.000 ptes.)
- edició castellana

L'import el faré efectiu mitjançant:

- taló que adjunto
- gir postal
- domiciliació segons l'adjunta autorització.

Podem domiciliar el pagament al Banc/Caixa .....

N.º compte corrent .....

Sucursal n.º ..... Població .....

Província .....

Prego al Banc/Caixa, consideri aquesta butlleta com la meva autorització per aquest pagament.

Població ..... Data ..... Signatura,

DIUMENGE 8

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.00 PARLEM
10.30 EL DIA DEL SENYOR
11.30 GENT JOVE
12.30 TEMPS I MARCA
14.15 ESTUDI ESTADI
14.30 NOTICIES
15.30 BELFI I LILLIBIT
16.30 CICLE BUSTER KEATON:
"Siete ocasiones". (1925)
17.05 MÓN SUBMARI
18.00 BLA, BLA, BLA
18.30 FAMA
19.40 PROXIMAMENT
20.00 ESPECIAL
"NIT D'ELECCIONS"
02.00 COMIAT. (Aproximadament).

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 GIMNASIA ESPORTIVA
18.00 ZARABANDA
18.30 ESTRENES TVE: "Topper".
20.15 HISTORIA DE LA FOTOGRAFIA
20.45 RECITAL TERESA BERGANZA
21.45 LLARGMETRATGE:
"Hannie Coulter".
23.15 COMIAT

DILLUNS 9

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 DIAMANTS
16.30 LA TARDE
17.05 MIRAR UN QUADRE
17.30 NOMS D'AHIR I D'AVUI
18.00 BARRI SESAMO
18.30 3, 2, 1... CONTACTE
18.55 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.00 LES DESVENTURES DEL
SHERIFF LOBO
20.00 POBLE DE DEU
20.30 CONSUM

21.00 TELEDIARI
21.35 MARCO POLO
22.55 ESPANYOLS
23.55 TELEDIARI
00.20 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

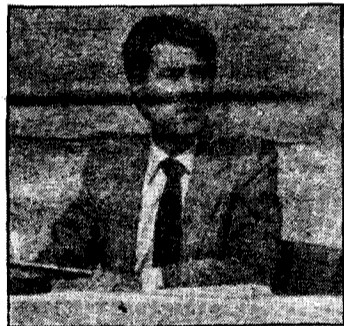
19.00 TELE-NOVEL·LA
19.30 EVOCACIÓ
20.00 ELS MUMINS
20.10 LA FAMÍLIA MEZGA
20.30 AVUI EN LA 2
21.50 AMB H D'HUMOR: "Charlot,
el pequeño vagabundo".
21.50 "La fiera de mi niña".
23.40 COMIAT

DIMARTS 10

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 DIAMANTS
16.30 LA TARDA
17.05 UN MÓN PER A ELLS
18.00 BARRI SESAMO
18.30 3, 2, 1... CONTACTE
18.55 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.00 MICKY I DONALD
19.30 EL PARADÍS DELS ANIMALS
20.00 ENCONTRES EN LLIBERTAT
21.00 TELEDIARI
21.35 EL SEU TORN

22.35 VIURE CADA DIA
23.35 TELEDIARI
12.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

CIRCUIT ESTATAL

19.00 TELE-NOVEL·LA
19.30 FORMULA TV
20.00 ROBINSON
20.30 AVUI EN LA 2
21.00 RETRATOS DEL PODER
22.00 TOMAS I SARAH
22.50 MUSICA EN EL TEMPS
23.45 COMIAT

DIMECRES 11

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 DIAMANTS
16.30 LA TARDA
17.00 ELS RIUS
18.00 BARRI SESAMO
18.30 3, 2, 1... CONTACTE
18.55 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.00 NOSALTRES
19.55 FUTBOL:
Real Madrid-Aberdeen.
22.00 TELEDIARI
22.30 SESSIÓ DE NIT: "Bodas de
sangre". (1981)
23.55 TELEDIARI
00.15 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.00 TELE-NOVEL·LA
19.30 DIBUIXOS ANIMATS
19.45 EL CARRO DE LA FARSA
20.30 AVUI EN LA 2
21.00 ULTIMA FRONTERA
22.00 ESTUDI OBERT
24.00 COMIAT

DIJOUS 12

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 DIAMANTS
16.30 LA TARDA
17.00 ALTRES COSES
18.00 BARRI SESAMO
18.30 DIBUIXOS ANIMATS
19.00 BASQUET: Espanya-

19.00 BASQUET:
Espanya-Selecc. Atlantic Coast.
20.30 LA VIDA SECRETA
D'EDGAR BRIGGS
21.00 TELEDIARI
21.35 BONA NIT
22.35 INFORMATIU ESPECIAL:
"Ortega y Gasset 1893-1983".
23.35 TELEDIARI
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.00 TELE-NOVEL·LA
19.30 EUROPA EN JOC
20.00 EL NOSTRE AMIC
L'ESPANTA OCELLS
20.30 AVUI EN LA 2
21.00 PRODUCCIÓ ESPAÑOLA
22.00 CINE CLUB: Cicle Werner Her-
zog: "El enigma de Gaspar
Hauser". (1974)
00.05 COMIAT

DIVENDRES 13

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

14.55 TELEDIARI
15.35 SESSIÓ DE TARDA: "La par-
tida de los jueves". (1971)
17.30 LA TARDA
18.00 BARRI SESAMO
18.30 LAS FABLES DEL BOSCO
VERD
19.00 L'ILLA DEL CORAL
19.30 UN MÓN FELIÇ?
20.00 DE PEL·LICULA

20.30 VAL MÉS PREVENIR
21.00 TELEDIARI
21.30 UN, DOS, TRES
23.00 LAS PICARAS
24.00 TELEDIARI
00.25 TESTIMONI
00.30 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 L'ERMITAGE
17.00 REESTRENA
19.00 BASQUET: Espanya-Panamá.
20.30 INFORMATIU
20.45 LA CLAVE
00.15 COMIAT

DISSABTE 14

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.30 PISTA LLIURE
12.30 LA CAIXA DELS RITMES
13.00 CONCERT
14.00 REVISTA DE TOROS
14.30 BIBLIOTECA NACIONAL
15.00 NOTICIES
16.30 DON GATO
16.40 PRIMERA SESSIÓ: "Abuelo
made in Spain". (1960)
18.10 EL FOLL MÓN DELS
PALLASSOS
18.30 LA PANTERA ROSA
19.00 VOSTÈ PER EXEMPLE
20.00 NOTICIES
20.30 NI EN VIU NI EN DIRECTE
21.00 INFORME SETMANAL
22.30 DISSABTE CINE...: "Mujeres en
Venecia". (1967)
00.40 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 MUSICA I MUSICS
16.00 EL CIRC DE LES ESTRELLES
19.00 LAS BRIGADAS DEL TIGRE
19.55 BASQUET
19.30 CINE COMIC
20.00 ALCORES
21.00 BAROJA A TRAVÉS
DE BAROJA
22.05 CONCERT 2
24.00 COMIAT

Tele-crítica

Anuncis comercials

Submergits en una societat consumista, els "spots" publicitaris intenten motivar-nos, una vegada i una altra, després d'haver estudiat les nostres debilitats, les nostres apetències i desigs, a través del mitjà televisiu, buscant la sortida pels seus productes. No sempre de forma justificable.

Sovint s'acudeix a l'erotisme. En els esmentats "spots", el "ganxo" no és el producte, sinó la congènere que el presenta. Amb això queda deformat més i més el concepte del femení; la dona deixa de ser "una persona" i passa a ser, d'una manera o d'altre, un objecte més de consum. La dona, que per ignorància de la seva dignitat es presta a aquests anuncis, hauria de recapacitar sobre el mal que es fa a si mateixa, i encara més, el mal que fa als altres, amb la falsa imatge que ofereix de si mateixa; i encara més els promotors d'aquests anuncis.

La protesta del comprador atent hauria de consistir, almenys, a prescindir dels esmentats productes.

S'ha parlat molt, des de fa anys, i se segueix parlant-ne, de promoure la dona. Per a promocionar la dona, s'ha de començar pel respecte a la seva persona, i no la seva degradació, en base, com es fa, a causa de les seves especials característiques.

Joan Sans

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Teléf. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS .....

ADREÇA .....

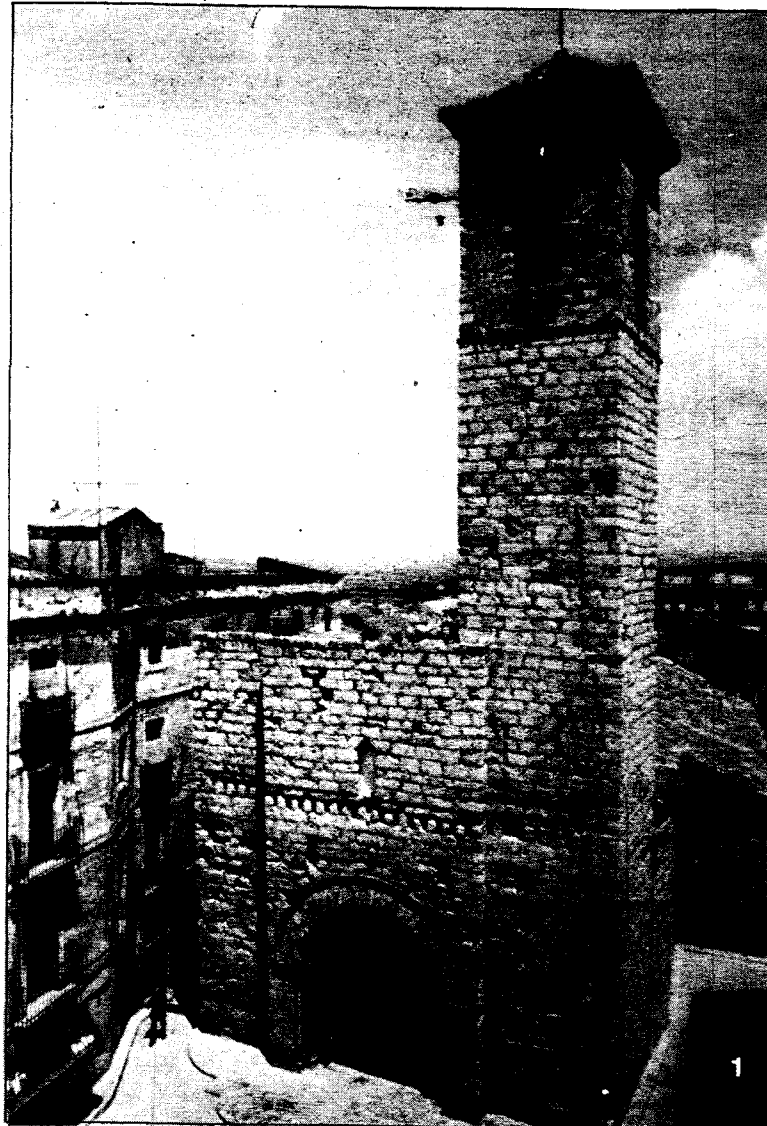
POBLACIÓ .....

BARCELONA, A ..... DEL .....

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

XIV VIATGE CULTURAL A MONTBLANC

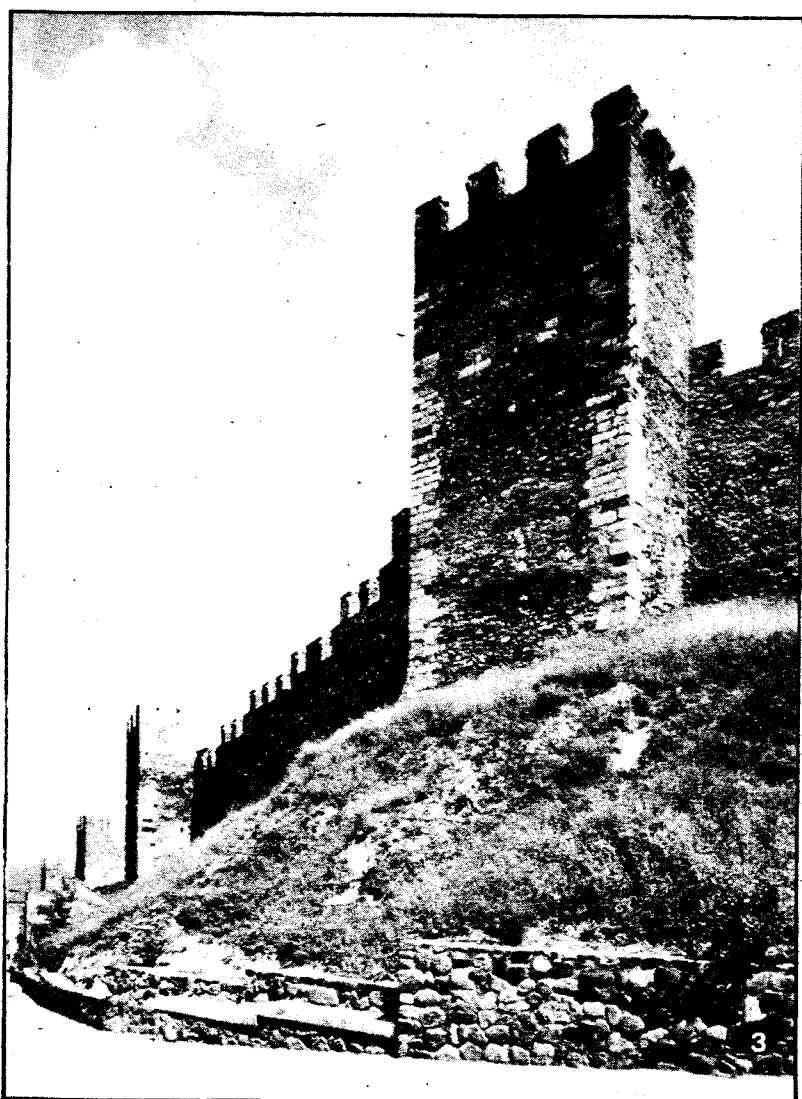
Diumenge, 22 de maig

1.- Església de S. Miquel.
(Façana s. XII.)

2.- Hospital de Santa
Magdalena, Claustre (s.
XV).

3.- Recinte Emmurallat,
Torres del Baluard (s. XIV).

Important vila ducal, capital de la Conca de Barberà

Una visita a aquest lloc permet de veure nombrosos punts d'interès: les extenses muralles i portals, l'església de Santa Maria la Major, amb els retaules de sant Bernat i sant Bernabé, el de santa Anna, la talla de la Mare de Déu del Cor i el notable orgue del segle XVII; la de sant Miquel (segle XIII), museu, i molts més edificis d'interès artístic i arqueològic que justifiquen sobradament la dedicació de tota una jornada.

Sortirem a dos quarts de nou del matí del carrer València, xamfrà Balmes.

Preu: 1.500 pessetes, que comprèn el viatge, el dinar, les visites i la participació en el sorteig de llibres.

Procureu fer la inscripció abans del 15 de maig.